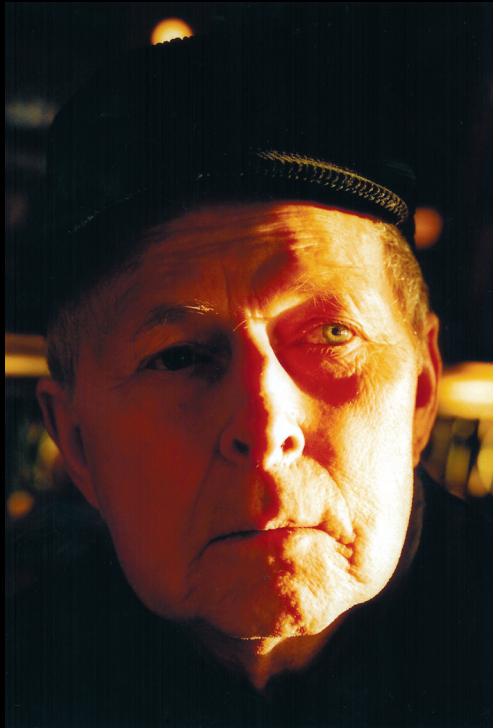

Roman ELMAR Skružný

Vzkaz

Elmar

Roman ELMAR Skružný

Vzkaz

Elmar

Roman ELMAR Skružný
31. 10. 1932 - 30. 3. 2004

Obsah

PROLOG.....	11
ŽIVOT	13
DĚTSTVÍ A VÁLKA	14
ŽIVOT PO VÁLCE A MATURITA	26
LESNICKÁ FAKULTA	31
SLOVENSKO	40
SMĚR ZÁPAD	48
VOJENSKÁ SLUŽBA	58
OSUDOVÉ SETKÁNÍ	64
ROZHODNUTÍ.....	67
WALTER.....	68
MŮJ PRVNÍ ÚKOL	70
KAPITOLA „NAVÍC“	73
JIŽNÍ ČECHY.....	79
DOMA.....	87

VZKAZ.....	89
VÝBĚR Z DÍLA.....	117
POSELSTVÍ Z PODZEMÍ.....	118
NEJSTARŠÍ PÍSMO SVĚTA?	124
MEIN WEG NACH MYSTERIÖSE.....	127
SVASTIKA - ZNÁMÁ I MĚNĚ ZNÁMÁ FAKTA.....	132
PRAVDA NEBO HYPOTÉZA?(ŽIVOT, VÝVOJ A LIDÉ).....	136
20. DUBEN	142
OBĚTOVAL VŠECHNO.....	144
O AMERICKÉM LETCI A NĚMECKÉ VZDUCHOLODI	147
DILEMA WINSTONA CHURCHILLA	149
DÍKY, GENERÁLE !.....	151
ZRADA ČESKÉ INTELIGENCE	154
SEBEOBĚTOVÁNÍ.....	159
FENOMÉN ZVANÝ POLITICKÁ STRANA.....	161
RODINNÉ STRÍBRO?	163
OSA ZLA	166
FILOZOFIE „VELKÉHO NÁČELNÍKA“	169
SPOLEČNOST A EKOLOGIE	172
HERALDICKÉ ZAMYŠLENÍ (HERALDICKÁ ZOOLOGIE)	175
O PODVODU KONZUMNÍ SPOLEČNOSTI	177
DESET LET OD SAMETOVÉHO PODVODU	180
PŘÍLOHY.....	182

Prolog

Hodně dlouho mi trvalo, než jsem ho k sepsání životopisu přesvědčil. A zároveň si nikdy nepřestanu vyčítat, že zůstal nedokončen. Od počátku jsme měli v plánu vydat tuto knihu až po autorově smrti, ale nikdo netušil, že to bude tak brzy. Je v ní mnoho věcí, které o Elmarovi asi nikdo neví, avšak bylo by určitě mnohem víc toho, co již napsat nestihl. A tak zůstane mnoho otázek navždy nezodpovězených. Patří se rozhodně poděkovat i našemu společnému kamarádovi, který byl prvním, kdo s nápadem sepsat životopis přišel. Vzkaz (původně audio-nahrávka, následně autorem zpracovaná verze pro tištěnou podobu, která však nikdy samostatně nevyšla) je součástí na základě Elmarova výslovného přání. Teprve, když jsem začal na knize pracovat, mne napadlo, že by rozhodně stálo za to přidat i výběr z jeho nejlepších článků. A tak je kniha tvořena třemi samostatnými částmi: Život, Vzkaz a Výběr z díla.

Bylo mi ctí s ním pracovat. A nejvyšším vyznamenáním pro mne bylo, když mi jednou řekl, že kdyby měl mít syna, pak by si prý přál, aby byl jako já. Každá návštěva u něj pro mne byla obrovskou vzpruhou. Dlouhé hodiny jsem vydržel poslouchat jeho fantastická vyprávění. Měl obrovský rozhled, byl nesmírně sečtělý a jeho život byl velmi dobrodružný. Vždycky říkával, že je „klikář“, že měl ve svém životě vždy obrovské štěstí. Třeba, že ho nechytli už v padesátých letech. To by ho provaz rozhodně neminul. Myslím, že to nebyla jen „klika“. Věřím – stejně jako věřil i on – v neomylnost a dokonalost Přírody a jejích zákonů. V něco, co převyšuje lidské chápání i člověka samotného. Chcete-li, v Prozřetelnost, jejímiž zákony se řídí běh celého Jsoucna. A Elmarův život, názory a postoje byly vždy v souladu s těmito vyššími principy.

Jak se dozvíte z jeho nedokončeného životopisu, vedl celý život svou „soukromou válku“. A tato kniha je její součástí, poslední bitvou. Její smysl či poslání je dodat odvalu, sílu a naději. Naději, že „žádná bitva není prohraná, pokud si to sami nemyslíme“. Elmar sice odešel, ale jeho odkaz, jeho Vzkaz, zůstává a je na nás, abychom se ho se ctí chopili a v této NAŠÍ válce pokračovali.

Mezi jeho věcmi jsem mimo jiné našel i poznámkový blok a v něm rukou psanou kapitolu „Doma“. A na obálce tohoto bloku byly napsány i názvy kapitol, které již napsat nestihl: Spadla klec, Chiméra, Sametový podvod a Nové naděje.

Kapitola, na kterou se, dá-li se to tak říci, nejvíce těšil, byla „Nové naděje“. Měl promyšlené, jak dodá čtenářům odvahy a povzbuzení. A závěr – každý z jeho nezčetných článků měl vždy svou pointu. A pointou jeho životopisu mělo být citování ze znaleckého posudku, kdy soudní znalec přirovnává myšlenky a dílo Romana Skružného k dílům takových lidí, jako byli Karel Krychtálek, Emanuel Moravec, ad. A to pro něj bylo jednou z největších životních poct, obrovským zadostiučiněním.

I to, že čtete tyto řádky je důkazem, že ve své „soukromé válce“ nakonec zvítězil.

Čest jeho památce!

-mp-

Část první: Život

Život

DĚTSTVÍ A VÁLKA

Moje nejstarší vzpomínky sahají asi do doby, kdy jsem šel poprvé do školy. A jelikož jsem se narodil 31. října 1932, šel jsem do první třídy 1. září 1938. Vůbec se nedá říci, že bych se do školy nějak zvlášť těšil. Bylo to pro mne cosi neznámého a tajemného, něco, čeho jsem se tak trochu bál. Snad to bylo i tím, že jsem byl od přírody spíše uzavřenější a samotářské povahy. Nikdy jsem třeba necítil potřebu mít kolem sebe spoustu kamarádů, nikdy jsem také nehrál takzvané kolektivní hry a sporty (dodnes neznám jejich nezákladnější pravidla a kdybych kupříkladu musel z nějakého důvodu jít na fotbal, nebo se na něj jen dívat v televizi, tak bych se celou dobu strašně nudil a byla by to pro mne ztráta času). Můj zájem se nesl zcela jiným směrem a zkušený psycholog by patrně řekl, že to nebylo zrovna tak docela správné, určitě ne normální. Byl jsem až chorobně zvědavé dítě. Když jsem začal číst (dávno před nástupem do školy), přečetl jsem kupříkladu „jedním dechem“ osudy všech hrdinů románu Victora Huga „Bídníci“. Je mi jasné, že to rozhodně nebyla nejvhodnější četba pro tak malého chlapce – četba, kde pojmy jako Dobro a Zlo stály tak často nesmiřitelně proti sobě, kdy oba tyto pojmy byly nemilosrdně formulovány a jejichž pravý význam se čtenáři střídavě vzdaloval a opět přibližoval. Můj otec měl fantastickou knihovnu – bylo tam snad úplně všechno. Naučná i vědecká literatura, světová i domácí klasická románová tvorba, cestopisy, životopisy nejruznějších osobností, filozofické spisy – ale třeba i detektivky, knihy o umění, prostě úžasný výběr a současně i fantastický svět pro chlapce jako jsem byl já. Otec mi výslovně dovolil, že si mohu vzít jakoukoli knihu a číst si v ní. A kdybych čemukoli nerozuměl, abych se klidně zeptal. Myslím, že svého rozhodnutí někdy i litoval, ale nikdy ho nezrušil. To třeba když jsem objevil útlý spisek psaný francouzsky – textu jsem samozřejmě nerozuměl, zaujaly mne jen kreslené obrázky, na kterých byli vždy dva lidé – muž a žena – kteří prováděli činnost pro mne tehdy naprosto záhadnou a trochu i legrační. Stalo se, že mne otec s touto knížkou přistihl a na můj zvědavý dotaz jen rozpačitě podotkl, že knize porozumím, až budu tak asi třikrát starší. Vzpomínám si, že tehdy řekl: „Dal jsem ti slovo, že můžeš číst a prohlížet co budeš chtít. Víš Romane – ale tuhle knížku rozhodně neprohližej před maminkou, to bychom dostali oba!“

Moje maminka byla o 35 let mladší než můj otec a byla to jeho čtvrtá manželka. Z předchozích svazků otec potomky neměl, dohonil to až s tou poslední. Byl jsem tu já a můj bratr Josef, starší skoro o čtyři roky. Možná, že povrchní pozorovatel by

usoudil na typický příklad manželství staršího zámožného muže s mladou dívkou, která si tak zajistí život „na úrovni“ – tehdy jsem o takových věcech nepřemýšlel, ale později, po otcově smrti jsem pochopil, že je to úplně jinak. Matka byla po otcově smrti ještě poměrně velmi mladá – a velmi hezká. A pamatuji se, že se o ni ucházeli muži jen o několik let starší, docela pohlední, s tím nejvyšším vzděláním a ve výhodném postavení – neměli nejmenší šanci. Ostatně každé dítě vždycky pozná, JAKÝ VZTAH panuje mezi oběma rodiči – asi by to neumělo vyjádřit vhodnými výrazy, ale VÍ TO a není možné ho oklamat.

Já jsem se narodil v tehdy nejlepší (a nejdražší) pražské porodnici SANOPZ, kde moje matka měla svůj vlastní pokoj, osobní sestru a nejlepší možné ošetření. Jistěže to bylo drahé, ale otec byl před válkou a za války bohatým mužem. Dnes už jeho jméno zná jen málokdo, tehdy ho znal jménem snad každý, kdo se jen trochu zajímal o literaturu, publicistiku, divadlo a film. Otec napsal za svůj život několik desítek divadelních her, scénáře k osmi filmům němé éry, pěti filmům zvukové produkce, sedm románů a obrovské množství povídek a článků. Téměř vše bylo humoristického zaměření. Začínal jako redaktor (později šéfredaktor) v nakladatelství firmy Vilímek a nejčtenější humoristický časopis oné doby – „Humoristické listy“ byl často od první po poslední stránku výhradně jeho dílem. To bylo ovšem pro jeho šéfa Vilímka (zaměstnanci mu přezdívali „Plantážník“) nepřijatelné a otec musel vymýšlet pro své práce spoustu různých pseudonymů – sám je všechny dodnes neznám. Otec si později zařídil nakladatelství vlastní, kde se tiskly a prodávaly většinou jen jeho práce. Je ovšem pravda, že kromě humoru psal otec i politické články a úvahy. Nebyly v zásadě určeny pro konkrétní hnutí nebo stranu. Posílal je (a byly velmi žádány) všem organizacím, které by dnes byly zřejmě označeny jako extremistické, krajně pravicové, fašistické či neonacistické. Tehdy se s těmito pojmy „šetřilo“ – konec konců i proto, že mnozí představitelé těchto hnutí byli zastoupeni v parlamentu. Je mi jen líto, že se mi z této otcovy činnosti nezachovalo vůbec nic – po válce moje matka ze strachu zničila velké množství dokumentů, protože rabovací gardy (RG – ofic. Revoluční gardy) byly u nás „jako doma“. Co vím ale s naprostou jistotou je fakt, že na rozdíl od své „normální“ literární, divadelní a filmové tvorby otec nikdy nežádal a ani nevezal žádný honorář za své politické články.

Původně chtěl otec bydlet v Praze a koupit velký činžovní dům na nábreží (je tam dodnes), výstavný pětipatrový dům poblíž Palackého náměstí. Nedohodl se ale na ceně a hledal dál. Mezitím si nechal postavit vilu na Zbraslavi, kterou chtěl užívat jen

Část první: Život

jako jakési letní sídlo. Nakonec se mu na Zbraslavi tak zalíbilo, že už žádný pražský dům nehledal. To vše se stalo dávno před tím, než jsem se narodil. Celé moje dětství, mládí a dospívání je spjato s tímto místem, vždy jsem se tam vracel a i zde píše jako starý člověk tyto řádky. K domu patří rozsáhlá zahrada, která kdysi sahala až téměř k řece. Teprve po vybudování silnice se situace změnila. Dnes kolem proudí nepřetržitý sled automobilů, někdejší nádherné ticho a klid – a čistý vzduch – jsou nenávratně pryč. Mohu po pravdě říci, že až do roku 1945 jsem prožíval skutečně nádherné dětství, něco, o čem se dnešním dětem ani nezdá. A nebylo to zdaleka jen tím, že jsem vyrůstal v bohaté rodině. Byla to doba, kdy – třeba – manželky příslušníků středního stavu nechodily do práce a mohly se plně věnovat péči o rodinu. To ale nebyla výsada jen tohoto stavu. I v chudších rodinách to velmi často platilo. Jistě – já vyrůstal v rodině patřící k „horním deseti tisícům“, ale tento fakt neměl rozhodně prázdný vliv na můj charakter a na moje politické názory (to by se asi příliš neslučovalo s ideály nacionálního socialismu). Matce „k ruce“ byla služebná, chůva k dětem, v garáži stál luxusní automobil (tehdy měl osobní automobil jen málokdo), otec zaměstnával šoféra ke svému vozu, zahradníka, sekretářku. To vše v době, kdy už se vlastně pro svůj pokročilý věk vzdal podnikání a žil „na penzi“.

Spolu s bratrem jsme byli vychováváni společně a samozřejmě ve stejném duchu. Jak se ovšem později ukázalo, výchova není vůbec tím určujícím prvkem: může do jisté míry jen ovlivnit neúprosné a často záhadné genové zákony. Bratr se nikdy neuměl správně nadchnout pro nějakou věc, činnost, měl trochu bohémskou národu. Ale docela dobře kreslil a hrál na klavír a na housle (neměl ovšem „výdrž“ a když pak jako mladík chodil na konzervatoř, vydržel tam půl roku; cvičit několik hodin denně bylo nad meze jeho vůle). Já zase byl až neskutečně zvědavé dítě – chtěl jsem prostě „všechno“ znát, vidět a vědět, ve všech směrech a ohledech. Už jsem se zmínil o své zálibě v knihách – četl jsem skutečně a doslova VŠECHNO, co bylo na dosah a neuměl jsem si představit dárek k svátku nebo k Vánocům v jiné podobě než knižní. Stavebnice, vláčky a podobné věci mne nelákaly ani trochu, stejně jako pohádkové knížky. Chtěl jsem prostě (a bláhově) VŠECHNO vědět. A když se mne někdo zeptal, čím chci být, až budu velký, bez rozmyšlení jsem odpovídal, že chci dělat to, co můj otec. Až mnohem později jsem si uvědomil, že humor bych rozhodně nesvedl. Je to ta nejtěžší kategorie umění (oficiálně ovšem vedena jako „okrajová“), protože někoho rozplakat či donutit k přemýšlení je jistě záslužné a často obtížné – ovšem způsobit, aby se lidé smáli a bavili (a neztratili při tom vkus) je nekonečně těžší a obtížnější. A také jsem nebral v úvahu, že rozsah mých zájmů je natolik

široký, že bych byl rozhodně šťastný jako budoucí archeolog, paleontolog, filozof, kunsthistorik, botanik či zoolog.

Otec byl pro mne nejvyšší autoritou a nedostižným vzorem. Určitě k tomu přispěl fakt, že mi nikdy neodepřel odpověď na žádnou otázku a trpělivě a s taktem mi vždy všechno vysvětlil nebo se aspoň snažil vysvětlit (vzhledem k mému věku). Otec měl pracovnu zařízenou ve starém stylu, knihy byly doslova všude, velké stojací hodiny (z roku 1880) tam zadumaně odbíjely každou čtvrt hodinu a na stěnách visely nádherné staré obrazy ve zlatých rámech. Jen jeden obraz byl z prostého leštěného dřeva. Na jeho spodním širokém okraji byla vyřezána podivná ozdoba, taková jakou jsem už viděl vyobrazenou na hřbetech několika knih, psaných německy. Byl to zvláštní a pro mne již tehdy magický tvar – kříž na konci lomený ve všech směrech. Tehdy jsem se poprvé v životě dozvěděl o existenci svastiky. A otec mi vysvětlil – jak jen mohl malému chlapci – její význam a velikost. A na tom obraze, kde v rámu byla svastika vyřezána, byl portrét. Byla to vlastně barevná kopie skutečného obrazu, patrně oleje na plátně. Byl to muž v hnědém polovojském oděvu, na rukávu měl rudou pásku s bílým kruhem, ve kterém byla právě ona svastika černé barvy. Muž neměl pokrývku hlavy, měl tmavé vlasy, malý knír a jeho oči se dívaly velitelsky – ale přitom s důvěrou, vyzařovaly snad nějakou neznámou sílu, vůli, a také víru v sebe sama, víru ve správnost a nutnost svého konání. Tohle všechno jsem cítil už tehdy – ovšem nikdy bych to nedokázal takto formulovat, vždyť jsem byl opravdu jen malý chlapec. Na můj zvědavý dotaz mi otec stručně odpověděl, že je to Vůdce. A že pravý význam toho slova plně pochopím až později. Netušil jsem, že za krátkou dobu uvidím Vůdce na vlastní oči – i když na velkou dálku.

O politických událostech se u nás hodně a často hovořilo, otec míval ve svém domě hodně hostů, ale jejich jména si již nedovedu vybavit. Rádio bylo stále zapnuté, bylo téměř hmatatelně cítit napětí. Jak říkám, pamatuji si jen útržky událostí, ale vím, že na své narozeniny byl otec ve velmi slavnostní náladě – měl je 15. března (narodil se roku 1871!). Vzpomínám si, že tehdy v roce 1939 řekl, že ještě nikdy nedostal ke svému výročí lepší dárek. Na můj naivní dotaz jen řekl, že je náš národ konečně tam, kde bylo odjakživa jeho dějinné místo. Snažil jsem se tomu porozumět, ale opravdu plně pochopit jsem to dokázal až tak ve svých deseti letech. A hned druhý den se otec autem vypravil do Prahy. Na poslední chvíli se rozhodl, že své syny vezme sebou, ale bratr měl kašel a zvýšenou teplotu. Jel jsem tedy já sám, i když matka mírně protestovala (bylo špatné počasí, zima a padal sníh). Pro mne to byla událost,

Část první: Život

jet s otcem do Prahy. Vůz řídil otcův řidič, který se také po celý rok o auto staral a dělal běžnou údržbu. Automobil byl nádherný předválečný model Renault, uvnitř vybavený veškerým tehdejšími pohodlím a vymoženostmi. Jeli jsme dost pomalu (cestou jsme viděli několik havárií), ale nakonec jsme dojeli na Malostranské náměstí, kde řidič zaparkoval. Já se s otcem vydal Nerudovou ulicí nahoru na Pražský Hrad. Všude kolem byla spousta lidí a pamatuji se, že někteří byli zlostně rozrušení (bylo jich poměrně dost), někteří byli prostě jen zvědaví, tvářili se lhostejně a nezúčastněně (těch bylo, myslím, nejvíc), ale byli i takoví, kteří dychtivě a s očekáváním hleděli k Hradu. Vlajka na střeše Hradu byla vidět už zdaleka – říšská vlajka se svastikou. Až na místo, kam jsme mířili, jsme se ale nedostali. Byly tam namačkány davy lidí, také novináři, fotografové a filmaři. Otec to zřejmě předpokládal a vzal s sebou malý dalekohled – triedr. Čekali jsme asi půl hodiny – a pak se v okně Hradu objevila postava. Byla znát na dálku jen stěží, ale pomocí triedru jsem dobře viděl – téhož muže, kterého zobrazoval portrét v otcově pracovně. Měl jen jiný oblek, prostý vojenský kabát bez distinkcí, jen na levé straně se cosi lesklo (Vůdce nosil, jak známo, železný kříž z první světové války a zlatý stranický odznak NSDAP). Několikrát se vyklonil z okna a bylo vidět, že něco říká lidem, kteří s ním byli v místnosti. Ti lidé, co byli dole až u zdi Hradu a i další za nimi, propukli v jasot. Slyšel jsem výkřiky „Führer“ a nebo i česky „Vůdce“. K tomu výkřiky slávy a nadšení. Ten okamžik se mne hluboce dotkl, i když jsem samozřejmě nemohl plně chápat velikost a dosah té chvíle. Pak už jsem Vůdce nikdy osobně neviděl, jen ve filmových záběrech a na fotografiích. Ale pamatuji se dodnes, jak tehdy můj otec smekl svůj klobouk a měl slzy v očích. Stáli jsme tam jen chvíli, Vůdce nebyl v okně dlouho. Pamatuji se, že jsem se ještě podíval nahoru na vlající symbol naší sounáležitosti k Říši; při pohledu vpravo jsem viděl krásné červenavé malostranské střechy a kopule kostela svatého Mikuláše. Šli jsme dolů, byla zima, chvílemi padal mokrá sníh a vál ostrý vítr. Ale bylo znát, že čas se láme, že se blíží jaro. V přírodě i pro český národ.

Jaro opravdu přišlo, to skutečné i to pomyslné a pro náš národ tak důležité. Jak mi vždy připomínal můj otec, bylo to teď vlastně jako za časů císaře Karla IV. – byli jsme opět součástí a v centru Říše. A opět dostali svoji příležitost lidé, kteří něco uměli a o něco usilovali (rozhodně ne o svůj vlastní prospěch). Už nerozhodoval ani původ, ani majetek. Jen schopnosti a to, OČ usiloval, bojoval a jaký byl cíl jeho snažení. Zloději, povaleči, podvodníci, levicoví pseudointelektuálové a dekadentní ztroskotanci měli na vybranou – buď začít něco dělat a poctivě se živit, nebo ... mohl je snad někdo litovat? Nebo litovat třeba cikány, kteří byli internováni

v pracovních táborech, kde se učili činnosti, kterou prakticky neznali – totiž práci? A nebo židy, kteří po staletí vysávali nás lid, vymýšleli (jako světové etnikum) jak vyvolat války, jak chytračit, podvádět, na všem vydělávat, ničit naši a evropskou kulturu svým zvrhlým „uměním“? Za časů Karla IV. měli v Praze a dalších městech svá ghetta, museli být oblečeni tak, aby je každý poznal, a styky nebo dokonce sňatky s normálními lidmi byly prostě vyloučeny. Tohle všechno se začalo postupně zase vracet, ale do roku 1942 byli stále všude vidět. Byli sice označeni, ale byli tu. Internace začala právě až v roce 1942. Kdyby byl pravdivý onen monstrozní podvod zvaný holocaust, pak by muselo zahynout a být spáleno za necelé tři roky 6 milionů osob. Věc z technického hlediska naprosto nemožná a neuskutečnitelná. I v případě, že by se vše dělalo v průmyslových centrech, kde je k dipozici poměrně dost energie, nutné k takové věci. Doporučuji každému, aby se šel někdy podívat na nějakou kremaci – zblízka a na vlastní oči. Ono to normálně nejde, ale já tu možnost jednou měl. Rozhodně to není záležitost ani rychlá, ani laciná. To ale jen tak na okraj – důkazů o lžích „holocaustu“ je přece víc než dost.

Ale pozor – já sám jsem holocaust viděl. Byl ale úplně jiný. Hned po válce jsem měl možnost vidět ho v praxi v Sudetech. To mi bylo už 13 let a zdaleka jsem nebyl nic nechápajícím chlapcem. Viděl jsem hromadné vraždy naprosto nevinných a bezmocných německých žen, dětí a starých lidí. Mladí muži mezi nimi nebyli, ti byli na frontě a byli z velké části ubiti v zajateckých táborech. To nebyl jen holocaust, to nebyla jen hromadná vražda, to byla cílená a chladnokrevně naplánovaná loupežná vražda, protože veškerý majetek obětí byl rozkraden. Jak byli tehdy ti vražedníci krátkozrací, slepí a ubozí! Opravdu si mysleli, že získáním majetku budou bohatší, že snad i česká země bude bohatší. Těžko byste hledali jasnější důkaz, že bohatství nepramení z majetku, ale z lidské tvořivosti. Když byly po válce vyhnány tři miliony Němců, jejich majetek zůstal. Jsou snad Češi, kteří obsadili jejich prázdné domy, o to bohatší? Po víc jak padesáti letech si přece musí každý přiznat, že ani náhodou. Chceme-li být k sobě upřímní, nezbyvá než přiznat, že byl-li někdo krutě potrestán, nebyli to kupodivu ti, kteří museli odejít.

Vzpomínám si na léto 1940, na jeden den, kdy náhle začaly zvonit zvony na všech kostelích v Říši: padla Paříž a lidé nejen u nás, ale snad v celé kontinentální Evropě počítali a doufali, že to znamená konec války. Málokoho napadla šílená (a bohužel pravdivá) myšlenka, že válečný zločinec Churchill a po něm za čas i Roosevelt se rozhodnou jít do spolku s největším hromadným vrahem lidské historie. Během

Část první: Život

války jsem měl možnost sledovat a vnímat spoustu událostí, o kterých se buď nepíše, nebo se píše pokrytecky, lživě a se zjevnou snahou „upravit“ historii. Byl jsem třeba náhodou v Praze 28. října 1939. To už byla Říše ve válce skoro dva měsíce (Francie a Anglie vyhlásily válku Říši 3. září) a já jsem viděl české mladé lidi (nebyli všichni vysokoškoláci), kteří byli doslova poštváni a cíleně vyprovokováni k jakési „manifestaci“ – ovšem spíše k tomu, aby vytvořili chaos, aby vytvořili dojem, že tu nechceme „zlé okupanty“ – došlo i k napadání německých vojáků a civilistů. To vše v době, kdy Říše byla ve válečném stavu. Kdo to byl, kdo poštvál snadno zmanipulovatelné a zmatené mladé lidi do ulic a kdo předem věděl, jak to asi dopadne? Většinou jejich vlastní učitelé, profesori a studentští předáci, levicová a anarchistická sebranka, která tehdy ovládala české školy včetně vysokých. Opatření, která tehdy učinil říšský protektor, byla zcela na místě. Ale dnes už málokdo ví (a málokde se dočte), že kupříkladu české vysoké školy byly dočasně uzavřeny na tři roky. Ano, v roce 1942 měly být znovu otevřeny. A tohle rozhodně nemohl potřebovat ten „statečný“ samozvaný exilový prezident Beneš. Ten naopak potřeboval, aby v Čechách a na Moravě nebyl klid, potřeboval, aby svět věřil tomu, že všichni naši občané jsou proti říšské myšlence, že je tu „nacistický teror“ a lidé se staví na odpor. Jistě, pravda byla taková, že stále mnoho lidí vlivem mnohaleté protiněmecké propagandy bylo proti začlenění do Říše. Ale stále jich ubývalo. Mnoho z nich naopak oceňovalo kupříkladu sociální program nového vedení, nijak nepostrádali existenci věčně rozhádaných politických stran, vážili si faktu, že na našem území je pořádek a klid, že zmizela nezaměstnanost, že česká kultura je nejen nedotčena, ale zbavena zhoubného, dekadentního, případně židovského vlivu. Mnozí lidé si také začali pomalu uvědomovat, že jsme patrně jediná země v Evropě, kde mladí muži nemusí rukovat na vojnu (tato povinnost byla i v neutrálních státech). Na všech obyvatelích Protektorátu se žádalo jen jediné: poctivá práce.

Co tedy mohl dělat takový Beneš a lidé kolem něho? Jen jedno a to také udělali. Poslali sem k nám bandu profesionálních nájemných vrahů, aby se jaksi „něco“ dělo. Aby „svět“ viděl, že Češi „dělají odboj“. Ale o tom, o vraždě zastupujícího říšského protektora, píše v jiné své publikaci, která by měla být součástí této knihy.

Vzpomínám si, že už začátkem války měl můj otec návštěvu. Přišli za ním nějací vysocí úředníci z ministerstva kultury a něco s ním projednávali. Nebyl jsem u toho a stejně bych takovým záležitostem v mém věku těžko porozuměl. Ale otec nám pak vyprávěl, že se těch lidí ptal na radu ohledně nás, obou chlapců. Chtěl totiž vědět, jak

zajistit, abychom my dva mohli jednou po maturitě studovat na některé z říšských univerzit. Ta doba byla samozřejmě tehdy ještě velmi vzdálená, ale otec již tehdy plánoval, že můj bratr by měl studovat na hudební akademii v Lipsku a já na filozofické fakultě univerzity v Heidelbergu. Měl za to, že zřejmě bude nutné, abychom si nechali změnit národnost z české na německou. Něco takového bylo tehdy poměrně snadnou záležitostí, byla to v podstatě věc volby a prakticky každý Čech měl někdy v minulosti nějakého německého předka. U mého otce to bylo naprosto evidentní: jeho předkové pocházeli z východního Pruska. Úředníci z ministerstva kultury ho tehdy přesvědčili, že je to zbytečné. Když prý nechce, aby jeho synové navštěvovali české vysoké školy, které budou znovu otevřeny, pak není nejmenších obav, že by nemohli být posluchači německých říšských ústavů. Tehdy poprvé se otec dozvěděl, že i po zákazu českých vysokých škol se mohl kterýkoli český student přihlásit na jakoukoli z německých univerzit v Říši a měl dokonce přednost před ostatními. Jistě – musel mít výborné studijní výsledky a ovládat německý jazyk. Tenhle fakt se nesměl dlouho po válce zveřejňovat a i dnes o něm ví asi dost málo lidí. Začalo se o tom poprvé velmi nesměle psát až někdy v devadesátých letech. A již tehdy se zdůrazňovalo, že diplomy získané na těchto vysokých školách nebyly po válce uznávány (!!) a často i držitelé diplomů byli obviněni z „kolaborace“. Těch studentů bylo hodně, nikdy jsem ale nezjistil aspoň přibližný počet. Byli i studenti, kteří se přihlásili na slovenské vysoké školy, ale těch nebylo mnoho – těm prý jejich studium bylo uznáno. Měl bych se zmínit o některých lidech, kteří si skutečně dali během války změnit národnost z české na německou. Často se o nich totiž tvrdilo, že to dělali z prospěchářských důvodů a kvůli kariéře. Jistě byli i takoví, ale myslím, že z takového kroku měli spíše více nevýhod než výhod. Záleželo na věku: muž německé národnosti měl automaticky brannou povinnost – a jeho synové samozřejmě také. O nějakých „výhodách“ nemám skutečně ani ponětí. Snad jen tu, že pokud nějak přečkal hromadné vraždění při „odsunu“, mohl pak za několik let žít v nesrovnatelně lepších hospodářských podmínkách v sousedním Německu.

V různých článcích a rozhovorech jsem několikrát psal o dvou důstojnících Waffen SS, kteří u nás bydleli od začátku války až do prosince 1941. Pak byli nasazeni na východní frontě jako elitní příslušníci divize Brandenburg. Patřili mezi ty odvážné a fantastické muže, kteří v týlu nepřítele prováděli diverzní akce a odvedli pro úspěchy ozbrojených sil Říše obrovský kus práce. Znovu se o nich zmiňuji jen proto, že (jak se domnívám) to mělo přímý vliv na můj pozdější životní osud. Bydleli u nás na základě požadavku tehdejší protektorátní správy, aby majitelé domů,

Část první: Život

pokud budou chtít (za řádné nájemné), nechali ve svých domech bydlet německé důstojníky, kteří dosud nebyli odveleni na frontu. Ti dva „naši“ byli velmi mladí, oba vysokoškoláci, měli vynikající vystupování a já jsem byl v jejich „rezidenci“ jako doma. Velmi dobře se na ně pamatuji; oni mne vždy rádi viděli a ukazovali, co jsem chtěl vidět. A já chtěl samozřejmě jako každý malý kluk vidět hlavně zbraně. No a tak jsem držel v ruce nejen samopal a ruční granát (!), ale hlavně několik pistolí, každou jinou. Z jedné (Walther 7,65) jsem si dokonce i mohl vystřelit (jeden z nich mi pro jistotu držel ruku) a měl jsem obrovskou radost, že jsem se trefil do velké plechovky (z balkonu na zahradu). Strávil jsem s oběma spoustu času a oni mi vyprávěli a vyprávěli. Dorozumění s nimi bylo celkem v pohodě, protože jsem tenkrát uměl velmi dobře německy a naopak jeden z nich česky (byl ze Sudet). Každý pátek se oblékli „do gala“ a šli k nám dolů (bydleli v podkroví), kde měl otec přijímací salon pro hosty s klavírem (vídenské koncertní křídlo Bösendorfer) a harmoniem (to byly takové menší domácí varhany). Oba měli s sebou kromě množství knih i bednu s notami, kde byly klavírní výtahy a partitury světové hudební klasiky. Měli Smetanu i Dvořáka, ale ovšem hlavně německé autory a z nich především Beethovena. To byl vždycky u nás nádherný „hauskonzert“. Seděl jsem na zemi na koberci opřený o zeď a nábožně poslouchal. Dá se říci, že tehdy jsem se naučil milovat klasickou hudbu a především doslova zbožňovat Beethovena. Určitě bych tuto lásku získal i tak – třeba později – to je zřejmé, ale oni byli prostě první, kdo mi ukázal cestu – a našťástí i v jiných oblastech než v umění. S otcem vedli dlouhé debaty, ze kterých jsem mnoho nepochopil a i moje matka se jich málo účastnila: věnovala se prostě roli hostitelky. Když pak byli odveleni, bylo mi po nich smutno. Jen občas psali otci dopisy – Feldpost z různých částí sovětského Ruska, ale někdy i z Německa. Poslední dopis přišel někdy koncem roku 1944. Takových setkání s německými vojáky bylo v mém životě za války hodně, ale musím se zmínit zvláště o jednom, které se odehrálo až v samotném závěru války. A opět jen a jen proto, že se domnívám (v tomto případě snad ještě víc), že to mohlo mít podstatný vliv na můj další život v době, kdy jsem byl už dávno dospělý. Stalo se to v květnových dnech roku 1945, kdy v sobě pražská lůza náhle objevila „statečnost“ a začala přepadat německé vojáky v ulicích, rabovat byty německých civilistů, rozbíjet výlohy, pálit knihy a vlajky, zamazávat německé nápisy, stavět nesmyslné takzvané barikády a dělat ostatní věci, opravdu hodně „statečných“ mužů. Pronikli i do rozhlasu, povraždili tam strážce, a když byly povolány posily, začal český hlasatel zoufale vykřikovat do mikrofonu, aby každý přišel na pomoc, „esesáci vraždí české lidi“ (!!). Jak už dnes každý dávno ví, chtěla německá armáda jen projet Prahou na západ, protože se němečtí velitelé domníva-

li, že tam s nimi bude zacházeno jinak. Tehdy ještě nemohli tušit, že rozdíl nebude zas tak velký. Až dávno po válce jsem se dozvěděl, že jen v amerických zajateckých táborech zahynulo hladem a vyčerpáním víc jak milion zajatých německých vojáků. Vojáci Wehrmachtu ostatně volného průjezdu Prahou skutečně dosáhli a 8. května večer skončilo ono absurdní cirkusové představení zvané později „Pražské květnové povstání“. Nevím, kolik se vybralo na vstupném, ale ztráty aktérů byly dost vysoké: zbytečně zmařených několik tisíc lidských životů.

Ale zpět k onomu setkání. 7. května dopoledne zastavil u nás na Zbraslavi před domem německý vojenský vůz s řidičem a důstojníkem Wehrmachtu. Byl to oberst (plukovník) a ohlásil se u otce. Nevím, zda se snad znali, nebo proč vůbec přijel. Otec byl v té době nemocný a ležel ve své ložnici. Obersta přijala moje matka, nabídla mu třenou kakaovou bábovku (takové věci si člověk pamatuje, je to až neuvěřitelné) a kávu. Pak šla otci oznámit, že má návštěvu. Oberst byl muž v nejlepších letech, mírně prošedivělý a velmi galantní. Srazil podpatky, políbil matce ruku, prohodil se mnou pár slov – něco jako abych se nebál, že všechno ještě může dobře dopadnout (já se ale opravdu nebál, to je úžasná výsada mládí), a když se najedl a napil, odebral se k otci. Dobře si pamatuji, že s sebou nesl velkou tašku (takovou jako větší aktovku), něčím dost vyplněnou. Jak už jsem dříve napsal, byl jsem nesmírně zvědavý, musel jsem být všude, všechno vidět a slyšet. Prostě jsem za chvíli nepozorovaně vklouzl do otcovy ložnice a vmáčkl se za pelest. Patrně si mě všimli, ale ani jeden z nich nepokládal za nutné mě nějak upozornit, že tam vlastně nemám co dělat. Víím, že spolu hovořili velmi vážně – pochopil jsem, že oba muži mají starost o své syny. Oberst měl (podle útržků hovoru jsem to jasně pochopil) syna u Waffen SS, držitele rytířského kříže, že ani neví, kde teď přesně je, že jen ví o nějakém jeho zvláštním úkolu koncem války – a že můj otec by v té věci mohl cosi udělat (!!). Něco takového jsem samozřejmě nikdy nepochopil a nikdy jsem také neměl odvahu se svého otce zeptat. Ostatně jsem byl v ložnici jen asi půl hodiny; matka mne brzy „vypátrala“ a odvedla pryč, abych prý nepřekážel, že tam nemám co dělat. Oberst byl u otce asi dvě hodiny, pak odešel, rozloučil se s matkou, poděkoval za pohoštění a sešel po schodech k čekajícímu vozu. Jeho řidič byl už hezkou chvíli viditelně nervózní, několikrát před tím zazvonil na domovní zvonek, ukazoval na hodinky a vyčítavě volal: „Bitte, Herr Oberst...“ Když oberst odcházel z otcovy ložnice, všiml jsem si, že jeho taška byla téměř prázdná. Tohle všechno uvádím pro pochopení pozdějších událostí, ale je možné, že zbytečně, že to s mým osudem nijak nesouviselo. Prostě to nevím a nikdy nebudu vědět.

Část první: Život

Během války jsem zažil mnoho pozoruhodných setkání a událostí. Od svých deseti let jsem byl členem jednoho dost významného a aktivního oddílu Kuratoria a měl jsem to štěstí, že právě tento oddíl byl napojen na podobný s německou mládeží - Hitlerjugend. Prostě jsme se čas od času „vyměnili“ včetně našich instruktorů. Náplň naší činnosti byla velice pestrá a myslím, že každého správného mladého chlapce řádně „chytla“. Instruktoři byli zřejmě vybíráni s takovou péčí (znalosti, chování a přístup k mladým lidem), že byla víc než viditelná snaha o jedno: aby příští generace mladých lidí obou národů byly zbaveny všech negativních předsudků, aby dokázaly stoprocentně přijmout a akceptovat ideály nacionálního socialismu a stát se doslova novou krví a novou nadějí Říše.

Nikdy nezapomenu, jak byl koncem roku 1944 prováděn nábor do ozbrojené složky Kuratoria („Svatováclavská rota“) a jak jsem záviděl všem, kdo se tam dostali. Podmínkou totiž bylo stáří aspoň šestnáct let a mne bylo jen dvanáct. Výcvik jsme měli (jak jen to šlo u chlapců našeho věku) právě díky naší účasti v HJ. Již tehdy jsem - kupříkladu - měl za sebou základní zkušenosti a návyky v používání všech pěchotních zbraní, tedy i včetně „ostrého“ použití. Zmíněná ozbrojená složka Kuratoria, ona Svatováclavská rota, nemohla samozřejmě konkurovat normálním vojenským jednotkám - byl to spíše výraz odporu této části naší mládeže proti nebezpečí, které se tehdy blížilo a svíralo Říši ze všech stran. Nebezpečí, kdy se spojenectvím „demokratického“ Západu s bolševismem dařilo dostat (doslova) Asii do Evropy. Bolševismus a kapitalismus se za pomoci svého společného inspirátora - světového sionismu - chystal prostě na svoji největší kořist v dějinách lidstva. Tehdy, koncem roku 1944, to ovšem lidé mohli jen tušit, celou pravdu bez falešných iluzí poznávali postupně po válce. Ovšem popravdě řečeno, většina lidí (a nejen u nás) žije v iluzích dodnes.

Když v červnu 1940 padla Paříž, lidé se radovali (i ti, kdo a priori nenáviděli vše německé!), protože věřili, že teď už bude přece konec války. To samozřejmě ještě nevěděli, že se Stalin chystá přepadnout z východu nejen Německo, ale celou Evropu, a že se k tomu a k jeho podpoře propůjčí nejen Anglie, ale i Spojené státy. Že prostě ten šílený plán světového židovstva bude doveden až do konce. Ale tehdy, v létě 1940, byli u nás na bytě ještě ti mladí důstojníci SS a pamatuji se, že v den pádu Paříže byla v celém domě slavnostní nálada, večer se konala hostina (matka si dala opravdu záležet), pilo se právě šampaňské a dokonce nějaký hodně let starý francouzský koňak - byla to značka Martell, to si pamatuji. Když se oba důstojníci dostavili, měl otec právě puštěné rádio a tam hrál symfonický orchestr Beethovenovu předehru

Egmont. Snad se bude čtenáři zdát divné, že zdůrazňuji právě tohle. Vůbec se nestydím napsat, že když jsem tuto věc slyšel poprvé (to mi bylo 6 let), začal jsem prý plakat a byl jsem tak rozrušený, že moje matka nevěděla, co se mi vlastně stalo. Víím jen, že Egmont mne pak provázel doslova celý život a „slyšel“ jsem ho vždy, když mi o něco šlo, když byl tak říkajíc v sázce můj osud, když jsem měl třeba i z něčeho radost, nebo naopak pochybnosti a obavy. Jeden náš známý dirigent kdysi řekl (i když pochopitelně v nadsázce), že Beethoven svoji hudbu ani sám neskládal, prý mu ji do partitury diktoval sám Bůh. Většina jeho skladeb působí (aspoň na mne) jako výzva, jako apel, jako naléhavá výzva člověku, aby se nikdy nevzdával, aby bojoval, i když je zdánlivě „vše ztraceno“, aby věřil ve svůj úspěch, aby nikdy a za žádných okolností neztrácel víru, odvalu a vůli. Myslím, že jen málo Beethovenových skladeb je jiného druhu (jistě: Pastorální symfonie, Mondscheinsonata či Appassionata jsou jistě o něčem jiném), ale Egmont je pro mne něco jako „osobní hymna“. V rozhlase jsem tuto věc slyšel mnohokrát, měli jsme doma i gramofonovou desku, slyšel jsem Egmont v den, kdy začala válka na východě, zazněla v rozhlase, když byla oznámena smrt Vůdce. Pouštěl jsem si tuto skladbu sám pro sebe i dávno po válce, když mi zemřel otec, když nám RG rozkradli majetek, když jsem viděl všechny ty hrůzy na ulicích, když jsem viděl, jak šílená lůza upaluje zaživa německé ženy, děti a starce, jak je větší hlavou dolů a pod nimi zakládá oheň... Při tom všem a při mnohých dalších příležitostech jsem samozřejmě nepotřeboval skladbu skutečně slyšet – slyšel a vnímal jsem ji v duchu, ale možná, že tím výrazněji. Při jednom takovém (skutečném) poslechu Egmontu jsem sám sobe přísahal, že pomstím svého otce, že pomstím všechny ty skvělé muže, které jsem znal, a i ty, které jsem nikdy osobně neviděl. Že budu jakýmkoli dostupnými prostředky bojovat proti obludné skutečnosti, která byla tehdy kolem mne. Jistě, bylo to bláhové, neuskutečnitelné, vrcholně nebezpečné, těžko proveditelné, bylo to prostě chápáno očima a vírou šestnáctiletého nezodpovědného a romantického mladíka. Ale já jsem to OPRAVDU podnikl. Když o tom dnes přemýšlím, nedovedu vůbec pochopit, jak jsem to všechno mohl přežít. Takové úžasné štěstí měl a má opravdu jen málokdo.

Ale tuhle kapitolu mohu ukončit dost jednoznačně: když válka skončila, bylo mi necelých třináct let. Ostatní chlapi se věnovali naprosto jiným věcem a aktivitám a prožívali jedno z nejkrásnějších období mladého věku. Ze mne se stal – pokud se to tak dá říci – něco jako předčasně dospělý člověk. Dospělý svými zážitky a odhodláním, ovšem stále chlapecký svými (ne)zkušenostmi a nezbytnou naivitou.

ŽIVOT PO VÁLCE A MATURITA

Po válce jsem chodil do školy stejně jako ostatní chlapci; navštěvoval jsem reálné gymnázium v Praze na Vyšehradě. Byla to stará budova, s rozlehlými tmavými chodbami a schodišti. Už od začátku jsem měl „kádrové potíže“ a bylo mi celkem jasné, že tady rozhodně maturovat nebudu. „Při životě“ mne tam držela jen jedna stará paní profesorka dějepisu – ta mne vždy a před každým hájila. Velmi ráda vkládala do svých výkladů věci, které nebyly v osnovách a byla skutečně nadšena, že ve své třídě našla žáka, který je schopen s ní třeba celou vyučovací hodinu diskutovat o Atlantidě, starých severských bájích, indoevropských tradicích, runách a dokonce i o historii a významu svastiky. No a právě to jí „zlomilo vaz“, někdo z žáků se o tom musel zmínit a paní profesorka skončila. Ještě poměrně dobře, šla prostě okamžitě do penze. Ovšem já tím ztratil jedinou oporu a školu jsem musel opustit. Musím se zmínit i o panu katechetovi – byl to doktor teologie a filozofie, poměrně mladý a myslím, že dokázal většinu žáků svými atypickými a neobvyklými výklady zaujmout. Dokázal nás třeba vzít do Národního muzea na přednášku nějakého marxisty – byla o astronomii a hlavně o vzniku vesmíru, pochopitelně z hlediska přesvědčeného ateisty. Přednáška byla veřejná a bylo tam poměrně dost posluchačů. Na vyvýšeném pódiu byl dokonce jakýsi model vesmíru, taková dutá skleněná koule o průměru asi tři metry, v ní byla nějaká namodralá rozptýlená látka (něco jako aerosol, ale skutečně nevím pravou podstatu), byla tam osička a klika, kterou se dalo otáčet. Přednášející označil koncem přednášky onu rozptýlenou látku za „pramlhovinu“, začal otáčet klikou a hle: pramlhovina se shlukovala, vytvářely se „hvězdokupy“, hvězdy, hvězdné soustavy, planetární systémy a naše Země. Přednášku skončil poukazem na příští téma za týden, kde prý vysvětlí samovolný a „zákonitý“ vznik života. Posluchači povinně zatleskali a nastal čas na dotazy. Chvilí bylo ticho, než se ke slovu přihlásil náš katecheta. Pochválil přednášejícího a na konec řekl: „Já jsem zde se svými žáky, pane doktore, a měl bych k Vám vlastně už jen jedinou otázku. Víte, nás by hrozně zajímalo, KDO TO TENKRÁT ALE TOČIL TOU KLIKOU?“ – Nikdo si neumí představit, co se potom dělo, měli jsme dojem, že se celý sál zboří smíchy. Marxistický doktor něco křičel, ale nebylo ho slyšet – pak utekl ze sálu. Víím, bylo to prosté a naivní, dnes bych dokázal uvést panu doktorovi daleko, daleko přesvědčivější argumenty, ale tehdy to u chlapců z naší třídy (a myslím, že i u mnohých dospělých) jak se patří „zabralo“. Nastala ovšem i chvíle, kdy mne pan katecheta přestal „mít rád“ a domnívám se, že jsem ho – nechtěně – dost „shodil“ před celou třídou. Podle platných osnov měl totiž

hovořit i o druhé světové válce, „zhoubném“ nacismu a podobných věcech. Vzal to opravdu za špatný konec: vykládal, že svastika (říkal důsledně hákový kříž) je vlastně symbol zlomeného křesťanského kříže, že nacisté prostě vzali kříž a na důkaz popření křesťanských hodnot ho čtyřikrát zlomili. To už se mi udělalo doslova zle a přihlásil jsem se. Řekl jsem asi tohle: „Pane katecheto, jak mohli ti nacisté takto „vyrobit“ svastiku, když už několik tisíc let před narozením Krista byla svastika známa v celém árijském světě – třeba v takové Indii. Já Vám mohu přinést spoustu fotografií, které to naprosto spolehlivě dokládají!“ – No, bylo „dusno“, pan katecheta se moc zlobil, tím víc, že na to nemohl říci žádný argument (jen: „Tomu ty nemůžeš ještě rozumět“) a jistě hlavně proto, že určitě velmi dobře věděl, že mám pravdu; při svém vzdělání to prostě nemohl nevědět.

Uvedl jsem zde dva své učitele a pedagogy. Ti ještě patřili (při dobré vůli) k těm, kterých jsem si někdy aspoň trochu vážil. Ale u těch ostatních to byl doslova děs. Nevím, zda to čtenář dost dobře pochopí: chlapec jako já naprosto určitě věděl, že má pravdu. Ale všude kolem sebe viděl dospělé muže a ženy (a dokonce své učitele), kteří evidentně lhali, byli zbabělí, popírali skutečné hodnoty, hlásali průhledné nesmysly a zručnosti – a nebo se přinejmenším nechali TAK snadno oklamat šílenou poválečnou propagandou. A co bylo nejhorší: zasévali totéž do nezkušených, nevinných a bezbranných duší malých dětí i dospívající mládeže. Co jsem si měl o nich asi tak myslet? Samozřejmě jsem jimi pohrdal, nenáviděl je a považoval za zločince – větší zločince než ty, kteří jdou třeba vyloupit banku. To ale jistě není normální duševní stav pro chlapce, kterým jsem tehdy byl. Od něj je pak jen krůček k misantropii, všeobecné nenávisti a někdy i k pocitu vlastní výlučnosti. Bylo pro mne štěstí, že se našel člověk, který mi to řekl a varoval mne, co by se ze mne mohlo stát. Ten muž byl přítelem mého otce. V roce 1949 emigroval a zemřel pak poměrně brzy ve Spojených státech. Já jsem podstoupil velmi těžký boj: bojoval jsem sám se sebou a se svým svědomím, snažil jsem se uvědomit si, že ne všichni lidé jsou stejní, že stojí za to žít a NĚCO dělat. Rozhodl jsem se, že povedu za každou cenu svoji „soukromou válku“ proti realitě, která byla všude kolem mne.

Již tehdy jsem začal psát své první letáky a brožury – znamenalo to dát do psacího stroje kopíraky (více než pět kopií nešlo dělat, bylo by to k nepřečtení) a vyrábět stále nové a tytéž výtisky opakovaně znovu a znovu. Dělal jsem to hlavně v noci – moje matka to věděla a zapřísahala mne, ať takové věci nedělám: marně. Vzdala to a asi se jen modlila, protože ze strachu o mne nedokázala nic jiného dělat. Výtisky jsem

Část první: Život

samozřejmě i sám kolportoval a dával na místa, kam chodilo co nejvíce lidí. Tohle mi ale nemohlo stačit. Již tehdy jsem velmi dobře znal výrobu a použití zápalných lahví a také jsem věděl, co všechno dokáže způsobit „obyčejný“ oheň na patřičném místě (obyčejně se zpožděným vzplanutím – není to žádná věda). Cílem byly víceméně symbolické objekty, samozřejmě vždy co možná nejdál od mého bydliště, sekretariáty KSČ a „Národní fronty“, volební místnosti, objekty MNV apod. – bláhově jsem si myslel, že v noci je to „bez rizika“ a že neohrozím životy nevinných lidí, kteří by se tam přece ve dne snadno mohli nacházet (pevně doufám, že v tomhle jsem se nemýlil). Ostatně podniknout něco takového ve dne by byla naprostá sebevražda. O tomhle moje matka nevěděla, to snad ani nemusím zdůrazňovat. Nikdy „do nejdelší smrti“ nepochopím, že mi to všechno prošlo. Ale ani to nebylo zdaleka všechno. V květnu 1948 mi zemřel otec. Již dříve moje matka odstranila z bytu všechno, co by při opravdu podrobné prohlídce mohlo celé rodině způsobit nemalé problémy. Těch několik nájezdů Rabovacích gard (RG – ofic. „Revoluční garda“) vyplenilo hlavně cenné předměty, obrazy, plastiky, části oděvů, některá zařízení bytu apod. Moje matka ovšem zapomněla na několik míst, kam si otec ukládal některé vzácné politické publikace a spoustu jiných věcí. Některé z nich byly uloženy v trezorech ve zdi – zamaskovány buď skříňkou nebo obrazem. Kde otec schovával klíče, to jsem věděl. Když jsem byl jednou sám doma, otevřel jsem postupně všechny trezory. Byly tam (pro mne) hotové poklady. Největší šok jsem zažil v otcově ložnici (tam přijal tehdy onoho plukovníka Wehrmachtu) – v trezoru bylo šest naprosto funkčních ručních granátů (krom jiných věcí). Mohl jsem se jen domnívat, kdo je otcí dal – a hlavně proč. Byl jsem doslova jako očarovaný. Pamatuji se, že jsem tam stál snad hodinu jako socha. Věděl jsem, jak s nimi zacházet, v HJ nás to naučili – a na „ostro“. Opatrně jsem je vyndal z trezoru a pečlivě uschoval ve svém vlastním úkrytu. A trvalo mi dva roky, než jsem se je odhodlal použít – stejně jako při akcích, které jsem již popsals.

Ale raději budu pokračovat v líčení svých studií. V roce 1948 mne ze školy vyloučili, ale já byl rozhodnut maturovat kdekoli – bláhově jsem se domníval, že to bude stačit k přijetí na některou vysokou školu. Schválně uvádím „některou“, protože jak už jsem výše předeslal, moje zájmy byly skutečně dost široké. Štěstí, které mne provázelo celý život, neselhalo ani tenkrát. Vyšší průmyslová škola strojnická v Praze v Černé ulici neměla ani z poloviny naplněnou kvótu přihlášených studentů – a byl jsem okamžitě přijat. Studium trvalo čtyři roky a končilo maturitou. Pro mne to znamenalo doslova dřít a dřít, protože tento obor mne naprosto nebavil – ostatně nikdy jsem nebyl a nejsem „technický typ“. Samozřejmě: i zde jsem měl značné politické

problémy – já a ještě jeden spolužák jsme byli jediní, kdo odmítli vstoupit do ČSM a ostatních podobných organizací. Nevyloučili nás – možná i proto, že jsme oba byli v prospěchu nejlepší ve třídě (ale nejsem si tímhle důvodem příliš jistý). Ostatně po maturitě jsme oba dva nedostali doporučení ke studiu na vysoké škole a šli jsme „do výroby“.

Dostal jsem tak zvanou „umístěnku“ do továrny AERO Vysočany, kde jsem měl pracovat jako technický kreslič. Podnik vyráběl draky k sovětským tryskovým strojům MIG-15, motory a celková montáž se prováděla jinde. Seděl jsem celý den u obrovského rýsovacího prkna a kreslil takzvané dílenské přípravky, tedy jakési „udělátory“ pro snadnější a rychlejší výrobu jednotlivých součástí. Byla to stereotypní a nezajímavá práce a já se děsně nudil. Zaměstnání mě naprosto netěšilo a přemýšlel jsem, jak z toho ven. Krom toho jsem měl své „obvyklé“ problémy s místními politickými „složkami“: pochopitelně jsem nevstoupil do ČSM, do SČSP apod., ale ani do ROH, kde byli organizováni prakticky všichni. To už byla zřejmě opravdu poněkud „silná káva“ a pamatuji se, že si mne tehdy zavolali na závodní výbor: prý členství v ROH je samozřejmé a pro každého pracujícího povinné. Byl jsem na něco takového připraven a vzal jsem si na to s sebou stanovy ROH. V nich bylo jasně napsáno, že členství je dobrovolné (ať už to komunističtí autoři brožury mysleli vážně, nebo jen formálně, to nevím, ale bylo to tam). Nalistoval jsem si tu pasáž a beze slova jim to dal k nahlédnutí. Tohle naprosto nečekali a byli viditelně zaskočení. Než se na něco zmohli, ještě jsem podotkl, že pokud mne proti mé vůli do ROH začlení a budou mi srážet členské příspěvky ze mzdy, pak okamžitě půjdu na vedení ÚRO (Ústřední rada odborů) a budu si stěžovat, nedám se v žádném případě odbýt, protože stanovy jsou jasně na mé straně a vyvolám třeba i obrovský skandál. – Od té chvíle jsem byl pro ně doslova „veřejný nepřítel“.

Podobné problémy jsem měl i doma, kde jsem bydlel – na Zbraslavi. Když totiž bylo vydáno – kupříkladu – nařízení, že na domech má být „výzdoba“ z československých a sovětských praporů (tehdy se to týkalo i soukromých objektů), na našem domě se nic takového neobjevilo. Naopak v některé dny (15. března, 20. dubna apod.) se v hlavním okně vedoucím na ulici objevila květinová výzdoba. Bylo to jistě nepostizitelné, málokdo si to také asi uvědomil a bylo to určitě tak trochu dětinské – ale tenkrát jsem to chápal naprosto vážně. Daleko větší problémy a průšvihy jsem měl s takzvanými volbami. Nikdy jsem se jich totiž nezúčastnil. Až o mnoho let později (v roce 1968 a pak až v roce 1990) jsem se dozvěděl z dříve utajovaných sta-

Část první: Život

tistik, že k volbám nešlo a ignorovalo je něco přes 40 000 lidí v celé Československé republice. Obrovská většina lidí bohužel šla „volit“ – jako stádo ovcí jdoucí na porážku. PRÁVĚ TATO MLČÍCÍ A ZBABĚLÁ VĚTŠINA byla onou rozhodující silou, držící bolševický režim při životě: policie, estébáci a ani armáda by režim neudržela – rozhodující bylo jediné to lhostejné a zbabělé stádo. – Kdo tehdy k volbám nepřišel, vypravili za ním takzvanou pojízdnou hlasovací urnu. Když u nás zastavili, já vyšel a (schválně) překvapeně jsem se otázel, co si pánové přejí.

„No prosím Vás, jsou přece volby, co se tak ptáte? Jestli jste nemocný, pak jste měl ale sám zavolat, abychom přijeli, no ale Vy nejste nemocný, tak opravdu nechápeme...“ – Byli zcela konsternováni, ale já jsem měl připravenou odpověď: „Pánové, pokud vím, účast na aktu, kterému se říká tuším volby, není podle zákona povinná. Já ovšem miluji divadlo, zvláště komedie, ale chodím na ně v Praze do divadla ABC nebo do Komorního – a ne do místností Národního výboru.“ – A to bylo zle. Moc zle. Nikdy už za mnou sice nepřijeli, ale mstili se mi, jak jen mohli. Dokonce mi to měli za zlé i „normální“ a obyčejní lidé. Prý zbytečně provokuji a „dělám ze sebe“ něco víc, než jsou oni. Bylo v tom mnoho pravdy – můj největší zločin v jejich očích byla právě ta skutečnost, že jsem všem jaksi názorně předvedl (i když to nebyl můj úmysl), že se lze chovat i jinak. Také mi to nikdy nezapomněli a dodnes jsem pro většinu sousedů a obyvatel něco jako vyvrženec a nežádoucí osoba. V současné době je tato moje pověst ještě znásobena některými televizními pořady, které se zabývaly mojí činností, některými články v novinách a samozřejmě i trestním stíháním mé osoby za „propagaci fašismu“ a ostatní hrdelní zločiny.

A pak přišlo jaro 1953 – v novinách jsem si přečetl, že Lesnická fakulta ČVUT v Praze shání žadatele o studium. Byla to náhoda, která se nikdy před tím a nikdy potom už neopakovala. A aby „toho nebylo dost“, nepožadovali dokonce ani doporučení „složek“ – bylo jen uvedeno, že „pracující“ (to jsem byl přece i já!) mají přednost a byl samozřejmě požadován odborný přijímací pohovor. To už jsem věděl, že mám vyhráno. Při pohovoru jsem uspěl a byl jsem přijat jako řádný student a posluchač Vysoké školy lesnické. Můj život a můj boj se tím sice nijak zvlášť nezměnil, ale přece jen jsem pocítil jistou naději. Třeba že budu dělat práci, která mne bude bavit, že budu prospěšný něčemu užitečnému a že se budu setkávat a pracovat s lidmi, kteří usilují aspoň v něčem o pozitivní hodnoty.

LESNICKÁ FAKULTA

Můj život dostal náhle nový smysl. Měl jsem naději, že aspoň ve svém budoucím zaměstnání budu – když ne přímo šťastný, tedy aspoň spokojený. Na svůj boj jsem samozřejmě nikdy nezapomněl a podvědomě jsem cítil, že až za pět let budu hotov se studiem a budu „v terénu“, budu mít i větší možnosti pro svůj zápas: ten jsem rozhodně nemínil nikdy vzdát.

Na fakultě jsem navštěvoval přednášky, které mne plně zaujaly – doslova se mi otevíral nový svět poznání. Ne všichni moji kolegové – studenti byli nadšeni jako já. Mnoho z nich se rozhodlo pro tento obor z jakési falešné romantiky a někteří prostě proto, že byli přesvědčeni o jednom starém a velmi vžitém omylu. Že totiž lesník rovná se myslivec. Tahle fikce je skutečně velmi rozšířena a hodně ji „přiživují“ některé povrchní romány a povídky z tohoto prostředí a samozřejmě i většina filmů. Pravda je taková, že přednášky z myslivosti (včetně praktických lekcí) jsou jen malou částí z celé řady důležitých předmětů a oborů lesnické vědy a budoucí praxe. Mnohem těžší a závaznější (ale pro mne stejně zajímavé) byly třeba lesnická zoologie, ochrana lesa, meliorace, entomologie, meteorologie, botanika, dendrologie, hospodářská úprava lesa a mnoho dalších. Samozřejmě: byly tam i nezbytné přednášky z marxismu-leninismu. Čtenář se bude možná velice divit, ale i na ně jsem se docela těšil a svým způsobem se dobře bavil. To je totiž tak: naši, nacionálně socialistickou ideu a veškerou pro mne dostupnou literaturu jsem již tehdy znal – myslím dost dobře a věděl jsem, že jedině v ní je reálná pravda. Ovšem tohle mi nikdy nestačilo. Pokud jsem chtěl něco popírat a dokonce proti tomu bojovat, musel jsem přece tu věc, tu jinou ideu, dokonale poznat. V opačném případě bych si asi připadal jako ubohý dogmatik. Sehnat komunistické autory a jejich spisy bylo to nejlehčí na světě – ale ne tak docela. Kupříkladu jsem věděl, že V.I. Lenin napsal svého času údajně stěžejní a vysoce fundovanou práci „Materialismus a empiriokriticismus“. To byla jediná věc, která nebyla vydávána a dokonce byla stažena i z veřejných knihoven. Jelikož jsem tušil důvod, rozhodl jsem se přečíst si dílo stůj co stůj. A v jednom pražském antikvariátu jsem měl štěstí a kniha byla moje. Ihned mi bylo všechno jasné – pan autor se tam „pustil“ do kritiky některých věcí a fenoménů v oborech, kterým vůbec nerozuměl. Kupříkladu z teorie relativity vyplývá, že hmota je totéž co energie – pro Lenina cosi nepřijatelného, nebylo to jaksí v souladu s naivní materialistickou podstatou světa. Jistě, později se s tím komunisté „vyrovnali“ po svém, ale tehdy něco

Část první: Život

podobného pokládali za „idealistické“ výplody buržoazní a imperialistické pavědy. – Při zkouškách a seminářích z marxismu-leninismu jsem vynikal jako patrně nejlepší posluchač. Ano: žádaly se na mně znalosti děl „klasiků“ tohoto oboru, nikoli ale můj názor na obsah či dokonce pravdivost těchto teorií. A jednou jsem se prostě neudržel a citoval jsem Lenina právě z jeho „Materialismu a empiriokriticismu“. Zkoušející docent (přednášel tuhle věc na několika vysokých školách) asi na půl minuty ztuhl a pak se jen poněkud nejistě zeptal, zda jsem si jist autentičností citace – v předepsané i doporučené literatuře nic takového není. Uvedl jsem, že se jedná o poslední český překlad z roku 1927 od Karla Ziky (člen ÚV KSČ) – uvedl jsem název knihy a jen dodal, že novější vydání zřejmě neexistuje. Domnívám se, že po tomto extempore se dusné ticho „dalo krájet“. Jsem přesvědčen, že soudruh docent jistě ono dílo znal. A nakonec se zachoval jediným možným způsobem, aby „neztratil tvář“: vždy jsem měl od něho v indexu známku „výborný“.

Nesmím rovněž zapomenout na jednu velmi zajímavou příhodu, která jen dokládá, jaké jsem byl dítě štěstěny. Asi za dva měsíce po mém přijetí na fakultu si mne k sobě zavolal kádrový referent. Možná bude čtenáře zajímat, že se jmenoval Josef Brettschneider – jako známá postava v románu O dobrém vojáku Švejtkovi. Vytáhl nějaký papír a povídá: „Vás tam ale v té továrně Aero nějak neměli moc rádi, vidíte?“ – Zatvářil jsem se asi dost nechápavě a on mi pak sdělil, že dostal ohledně mne přípis právě z podniku Aero Vysočany. Uvádělo se v něm, že naprosto nechápou, jak vysoká škola lesnická mohla přijmout člověka s takovým kádrovým profilem, jedinice, který odmítl členství i v tak masové organizaci jako je ROH – bylo tam toho uvedeno velmi mnoho. Je jasné, že jsem očekával jedině: že „poletím“. Nestalo se tak. Kádrový referent mi jen řekl, abych si všechno nechal pro sebe, abych byl opatrný a že celou věc dá prozatím „k ledu“.

Na fakultě jsme měli fantastické profesory. Byli velmi nároční, to ano, ale my jsme je téměř všichni doslova zbožňovali. Největší dvě „esa“ doslova evropské, ne-li světové úrovně byli Antonín Pfeffer (zoologie, entomologie, ochrana lesa) a náš podivuhodný „Pravdouš“ – Pravdomil Svoboda (botanika, dendrologie). Pravdouš byl starý mládenec, opravdová vědecká práce mu byla znemožněna a přednášky pro studenty mu zřejmě někdy připadaly jako nekonečné omílání dávno známých věcí. Je pravda, že v té době dokončil fantastickou třídílnou vědeckou práci „Lesní stromy a jejich porosty“, přeloženou do mnoha cizích jazyků, ale do ciziny ho nikdy nepustili – ani na žádný lesnický kongres. Jeho práce byla velice objevná: dosud nikdo

neuplatnil v dendrologii teorii klimatypů, podle mnoha odborníků to bylo možná i na Nobelovu cenu. Pravdouš to všechno „řešil“ tak, že se čím dál víc uzavíral do samoty a jeho asistenti o něm tvrdili, že bere nějaké drogy (tenkrát byl ovšem velmi chudý výběr). My studenti jsme ovšem především dokázali ocenit jeho schopnost výkladu, schopnost udržet naši pozornost po celou dobu jeho přednášky, jeho vtip, občasnou ironii a smysl pro humor. Nedovedu si dost dobře představit tu proměnu, když ze své smutné samoty předstoupil před nás a rázem byl někým jiným – snad trochu připomínal herce, vstupujícího na jeviště.

A teď si představte, že obor „myslivost“ nám přednášela žena – Dr. Eliška Nováková. Proč to tak zdůrazňuji? No protože na žádné lesnické škole na světě, natož vysoké, nepřednášela a nepřednáší myslivost žena! Něco takového pokládají všichni lesáci málem za svatokrádež či znesvěcení výhradně mužského oboru. Ovšem právě až na Elišku. Ona byla prostě úžasná a nepřekonatelná – nikdo by nedokázal zvládnout tento předmět lépe než ona – včetně praktické výuky. Byla to velmi hezká žena, i když to „ženství“ potlačovala jak mohla; většinou chodila oblékaná jako muž, vlasy buď ostrihané na krátko nebo stažené v pevný drdol. Byla svobodná, ale jinak docela „normální“. Nikdo ji sice nikdy neviděl, že by si „zadala“ s nějakým mužem, ovšem jen do té doby, než přijel do Prahy na lesnický kongres jeden delegát z Kanady. Byl z Montrealu, z tamní Vysoké školy lesnické, a od svého příjezdu byli s Eliškou něco jako „siamská dvojčata“. Prostě láska na první pohled – či chcete-li „jako trám“. Už nechodila jako muž, oblékala se a chovala velmi půvabně, jen bylo vidět její rozpaky, protože si uvědomila, že to pozorujeme. Tragédie byla ovšem v tom, že pan profesor z Montrealu byl ženatý a zřejmě si nechtěl komplikovat život. Za tři týdny odjel – a Eliška (aspoň navenek) vypadala a chovala se jako předtím.

Mnohem hůř než Eliška na tom byly čtyři studentky, které s námi byly v ročníku. Celkem nás bylo třicet a ony představovaly naprostou výjimku. Prý nebylo pamětníka, aby nějaká dívka studovala tenhle obor, a teď tu najednou byly čtyři! Ono je totiž opravdu dost těžké je po absolvování školy někam umístit: vždy hrozí, že se stanou terčem všelijakých vtipů a recesí ze strany lesního personálu (příležitostí je nekonečné mnoho). No a v nějakém výzkumném ústavu zase nemůže být někdo bez praxe. Jedině na ministerstvu lesů, to ano, ale tohle místo měl už předem zajištěno jeden student, který jediný byl členem KSČ (žádný z profesorů nebyl – ovšem báli se dotyčného straníka vyhodit od zkoušky). Byl to největší (s prominutím) blbec z ročníku, ale jinak byl neškodný, neudával a že je blbec, to o sobě dokonce dobře věděl.

Část první: Život

Lesnické fakultě patřil tehdy zámek v Kostelci nad Černými lesy, tam jsme bydleli vždy v letních měsících – abychom v okolních lesích (rovněž patřících fakultě) mohli provádět praktickou výuku. Bylo to nádherné zámecké prostředí, profesori za námi ale jezdili z Prahy a málokdy tu přespávali. Čtenář si asi dovede živě představit, co se tam asi všechno dělo. Našich děvčat se to ale netýkalo, ta bydlela odděleně (ve věži), ale i tak nemusela mít obav; my jsme se k nim chovali celkem rytířsky a za dobrodružstvím jsme vyráželi do města a okolí. Ta naše děvčata to měla opravdu velmi těžké. Sám děkan fakulty se nechal několikrát slyšet, že si myslí, že ženy na téhle fakultě nemají co dělat. A náš „Pravdouš“ se při zkoušce kterékoli z nich automaticky zatvářil ironicky a zvýšeným nepřijemným hlasem vždy začal: „No tak copak nám povíte, mladá dámo?“ A „mladá dáma“ se už dopředu pochopitelně roztřásla strachem. Nebylo to fér, to je pravda, pravda ale také je, že všechny se po promoci ihned provdaly, zůstaly doma jako „ženy v domácnosti“ a nikam do žádného místa nenastoupily – jen když získaly akademický titul.

Na největší osobnost na fakultě, Dr. Pfeffera, mám zcela zvláštní a kuriózní vzpomínku. Co kdo pamatoval, tak nikomu ze studentů nedal do indexu známku „výborný“. Vždycky nám říkal: „Víte, studenti, můj obor zná za jedna jen Bůh, já ho ovládám za dvě a ti nejlepší z vás to mohou dostat za tři.“ Nemyslel to tak doslova, za dvě to občas někdo do indexu přece jen dostal.

V té době začínala vysílat československá televize své vůbec první pořady. To byly doby prvních televizních přijímačů, kde obrazovka byla tak 20 krát 15 cm a celá „bedna“ obrovských rozměrů. A mezi prvními pořady tehdejšího vysílání byl zábavný večer nazvaný „Sedmero přání“. Co to bylo? Každý divák měl možnost napsat do televize nějaké své přání (hodně neobvyklé a hlavně zábavné a poutavé pro diváky) a televize mu přání splnila, pokud to bylo vůbec realizovatelné – a vysílala jeho průběh. Sledoval jsem několik takových pořadů a splněná přání se mi nezdála zrovna moc originální. Samozřejmě jsme o tom my studenti hovořili a v legraci jsme navrhovali, co by si kdo přál. Nakonec mne ostatní „vyhcovali“, ať prý něco napíšu a pošlu. Vyhověl jsem jim a pomyslel si, no, ať je legrace, to mi přece nemohou nikdy splnit. Přání bylo formulováno tak, že se rád dívám v televizi na přírodní snímky, že miluji zvířata a hlavně všechny kočky (naprostá pravda) – ať mi umožní zažít pocit člověka žijícího někde tam, kde může volně potkat v přírodě nějakou velkou kočku. Dopis se všem líbil a kolegové ho sami poslali – zřejmě si mysleli, že bych si to třeba mohl rozmyslet. Ovšem já jsem dostal za deset dní odpověď. Byla nejen kladná, bylo

z ní znát přímo nadšení, že televize něco takového bude moci natočit. Napsali mi, kdy mám přijít – tehdy bylo televizní studio ve Vladislavově ulici, vše se většinou improvizovalo, všechno bylo „živě“ a hlavně byl všude tak trochu tvůrčí zmatek. Ale bylo znát, že ti lidé byli svojí prací posedlí a milovali jí. Byl jsem pozván na večerní hodinu a já do poslední chvíle nevěděl, do čeho to vlastně jdu a co se mnou chtějí provádět. Naložili mne do mikrobusu, spolu se mnou jel pan režisér Štěpán Skalský, produkční Vimr, dva kameramani, osvětlovači a další lidé. Až když jsme dojížděli na Výstaviště (tam byl tehdy „Park kultury a oddechu Julia Fučíka“), bylo mi všechno jasné. Věděl jsem, že tam hostuje německý cirkus „Bush“ a dodatečně jsem se dozvěděl, že televize se s vedením cirkusu dohodla (pro cirkus to byla reklama!). Počkali jsme na konec představení, lidé odešli a zaměstnanci cirkusu postavili znovu kruhovou klec do manéže. Drátěným tunelem tam postupně vběhlo devět lvů, pochopitelně s krotitelem panem Hansem Kadenem (starý pán, celý v bílém, nesmírně elegantní). Otevřeli boční dvířka a já vstoupil dovnitř. Dostal jsem jen pokyn, abych se příliš nevzdaloval od krotitele a nedělal náhlá a prudká gesta. Kaden dělal se lvy „normální“ produkci jako při běžném představení. To ovšem režiséru Skalskému nestačilo a prosadil, že jsem jednu chvíli prošel sám kolem „pyramidy“, na které lvi seděli – Kaden byl v manéži, ale u dvířek. Na dotaz režiséra, zda bych si snad mohl některého lva pohladit, reagoval krotitel kategoricky velmi záporně. Za týden byl pořad vysílán za mé přítomnosti ze studia a dokonce byl doplněn o ukázkou dvou lvíčat, která se v cirkusu narodila. Jedno z nich dostalo jméno „Praha“ a měl jsem možnost se s ním doslova vymazlit asi hodinu před začátkem vysílání. Moderátor pořadu Josef Zíma se ke mne přidal, ale bylo znát, že nemá to správné nadšení jako já (lvíče mu roztrhlo nové černé sako). Mohu jen říci, že něco tak nádherného jsem v náručí nikdy nedržel (krom některých děvčat, jistě). Zázitek a „televizní sláva“ mi do jisté míry pomohly právě u pana profesora Pfeffera. Ono bylo právě před zkouškami a když jsem vstoupil do jeho „svatyně“, neměl jsem zrovna ten nejlepší pocit (jako všichni). Požadovanou učební látku jsem snad ovládal, ovšem lesnická entomologie vyžaduje také obrovskou paměť na latinské výrazy (asi jako v medicíně u anatomie). Vytáhl jsem si tři otázky – jedna z nich byla o evropských druzích tesaříků. Pamatuji si to hlavně proto, že v té době Pfeffer publikoval vědeckou stať o jihoamerických druzích tesaříků v časopisu „Živa“, vydávaného Akademií věd. Když jsem skončil s odpovědí, povídá Pfeifer – „No a nevěděl byste něco i o neevropských druzích? Ale nemusíte to znát, není to v otázce.“ Načež jsem dost podrobně citoval onen článek ze „Živy“.

Část první: Život

„Prosím Vás, odkud to znáte?“

„Já si kupuji pravidelně Živu, pane profesore, tam to bylo.“

„No dobře, je vidět, že máte hlubší zájem – a víte, kdo ten článek psal?“

„Vy, pane profesore.“

„Tak – no, nebylo to dneska nejhorší, dejte sem index.“ Podal jsem mu index, on tam něco načmáral, zavřel ho, podal mi ruku (to nikdy nedělal), podíval se na mne přes horní okraj brýlí a řekl:

„V té televizi jste se mi docela líbil – ale už takové věci raději nedělejte, já bych nerad, aby můj posluchač jednou špatně skončil!“ Vypadl jsem na chodbu, čekal tam asistent Ing. Kudela: „Tak co, jak jsi dopad?“ Podal jsem mu beze slova index. „Člověče – starej se asi zbláznil, máš to za jedna!“

Nedílnou součástí výuky byla i takzvaná vojenská katedra. Tehdy měli všichni vysokoškoláci povinnou vojenskou výuku, obvykle to byl jeden den v týdnu. Za to jsme měli slíbeno, že nám bude zkrácena povinná prezenční služba a že bychom dokonce měli dostat nějakou hodnost (o to ovšem nikdo nestál). Náčelníkem vojenské katedry byl u nás nějaký podplukovník Macoun, už na první pohled úžasná postava. Měřil asi tak 155 cm a vážil nejméně 150 kg. Chodil zásadně v rajtkách a vysokých botách, po kapsách měl obrovskou zásobu cigaret (kouřil nejlevnější druh – „Partyzánky“), které zapaloval jednu od druhé. Nikdo z nás ho nikdy neviděl bez cigarety v puse a jelikož jsme ho nikdo neviděl při jídle ani při spánku, dohadovali jsme se, jak to v těchto případech dělá. Tuhle funkci dostal prý z trestu (vyučovat vojně vysokoškoláky je prý pro aktivního důstojníka potupné a ponižující). Říkalo se o něm totiž, že je absolventem nějaké západní vysoké vojenské školy a před vypuknutím druhé světové války byl vojenským přidělcem ve Španělsku. A jelikož tam zůstal celou válku, šest let prožitých ve „frankistickém režimu“ nebylo pro poválečné komunistické vedení právě tím nejlepším vysvědčením. Vycházeli jsme s ním docela dobře. Dovedl na nás sice rvát jako tur, ale to bylo u něj normální. Někdy jsem se mu ani nedivil. Celá lesnická fakulta (spolu s některými vysokými školami uměleckého zaměření – kvůli počtu) byla cvičena jako ženijní útvar.

Jako vojenský prostor pro nás byl vyhrazen Trojský ostrov (tedy jeho část) – tam nás lampasáci a hlavně ovšem Macoun honili a učili vojenskému řemeslu. Vcelku se dá říci, že u většiny studentů to byla činnost velmi nenáviděná. U mne to ale tak

jednoznačné nebylo. Učili nás sice třeba stavět dřevěné či pontonové mosty, ale zároveň také zacházet s trhavinami všeho druhu a tyto mosty efektivně ničit. Rovněž nás naučili zacházet s protipěchotními i protitankovými minami, vyrábět a umisťovat nástražné nálože a spoustu dalších dost zajímavých činností. Vše samozřejmě nejdříve na maketách, později „naostro“ ve vojenském prostoru u Litoměřic a Terezína na Labi (k malé radosti studentů na to „padly“ celé jedny prázdniny). Nutno přiznat, že náš Macoun dbal úzkostlivě na to, aby se žádný malér nestal – pochopitelně, jednalo se přece v prvé řadě také o něho. Jako dnes ho vidím a slyším, jak nás obcházel a neváhal zasáhnout, když kdokoli z nás držel ostrou výbušninu nebo minu „jako pes kost“. – „Ty pitomče blbá, to chceš, aby Ti to utrhlo hlavu i s tou Tvojí vylitou mozkovnou?“ – to byla jeho nejčastější slovní reakce. Mne měl Macoun svým způsobem docela rád. Nikdy jsem mu nezavdal příčinu k jakékoli výtce, tahle „práce“ mne docela bavila. Mnohokrát jsem měl i „odborné“ dotazy na některé detaily ohledně destrukční činnosti, což Macouna nesmírně těšilo. Ono mě to opravdu zajímalo – jako bych tušil (!), že něco z toho budu za nějaký čas potřebovat: jen ten „instruktor“ byl pak o několik tříd lepší.

Když jsme pak končili tuhle vojenskou nauku hromadným soustředěním u Labe, byl Macoun „naměkko“ a zval nás všechny k sobě domů do vinného sklípku (byl z jižní Moravy). On to byl jinak férový chlap, rozený bavič (jeho historky ze Španělska včetně býčích zápasů by víc než obstály i v dnešních televizních show).

My jsme vlastně nikdy neměli pořádné prázdniny. Ty jedny jsem před chvílí popsal, další „padly“ na to, abychom si vydělali nějakou tu korunu – na ošacení, včetně lesnické uniformy (přece i kvůli děvčatům, to dá rozum) a ostatních nezbytností. Státní stipendium dostávali jen ti, kteří dosáhli prospěchového průměru 1,4 – a to nebylo tak snadné, to mi můžete věřit. No a ostatní prázdniny jsme prožili jako lesní aspiranti na různých postech a na různých místech v terénu. Nejvíce vzpomínám na své působení na lesní správě Nové domky – to bylo za Rozvadovem, v „Z“ pásmu, přímo „na čáře“, tedy přímo v bezprostřední blízkosti hranic s tehdejší západním Německem. Zakázané pásmo („Z“ pásmo) bylo různě široké a měl do něho přístup jen lesní personál, dělníci v lese, šoféři nákladních vozů a vůbec všichni, kteří tam museli pracovat (každý měl patřičný průkaz). Pásmem procházeli příslušníci pohraniční stráže se psy – každou noc byla slyšet někde střelba. Ilegální přechody přes hranici byly dost časté, stejně časté byly ale i krádeže dřeva přímo ze skládek. V těchto lesích byl dost zvláštní režim, pěstební zásahy skoro žádné a těžba dřeva

Část první: Život

se prováděla podle potřeby armády, nikoli podle zásad lesního hospodářství. Byl jsem ubytován v budově lesní správy, kde také bydlel vedoucí polesí s rodinou. Docela se mi tam líbilo – a hlavně jsem se naučil mnoho užitečného, pokud se týkalo běžného provozu přímo v terénu. Vedoucí polesí byl starý komunista a měl i funkci „Pomocník pohraniční stráže“ – ale svému řemeslu rozuměl a dokázal své zkušenosti srozumitelně předat i začínajícímu „lesnímu adjunktovi“, jako jsem byl já. Večery tam byly dost nudné, televize tam nebyla, a tak jsme obyčejně hráli karty (kanastu) – celá jeho rodina se mnou. Jednou se stalo něco velmi zvláštního. Večeřeli jsme dost brzy, venku byla stále jasná viditelnost, když náhle dole u venkovních dveří zazněl výstřel. Za malou chvíli i druhý – a ticho. Vyběhli jsme ven a uviděli našeho mladého hajného zhrouceného u prahu. Byl celý od krve, v ruce ještě držel brokovnici dvojku. Jak se ukázalo, doběhl k lesní správě těžce zraněný nožem do břicha a nestačil už vyjít k nám nahoru, neměl už sílu. Takže aspoň vystřelil, aby nás přivolal. Byl v bezvědomí, ztratil mnoho krve a byl v šoku. Vedoucí polesí okamžitě zavolal ambulanci a na velitelství Pohraniční stráže. Pak si vzal kozlici (kulobroková zbraň se dvěma hlavními nad sebou), mně podal „normální“ brokovnici, vzal do obou zbraní náboje a bez dlouhých řečí jsme vyrazili ven. Po cestě mi vysvětlil, že až příliš dobře ví, kdo hajného napadl. Byli to zloději dřeva, kteří „operovali“ v polesí už delší dobu, byli neuvěřitelně drzí a odvážní (neměli ani propustku do „Z“ pásma) a hajný je zřejmě přistihl – byli tři na jednoho. Polesný věděl, že se budou chtít samozřejmě rychle ztratit (patrně i s ukradeným dřevem) a věděl také, kudy budou muset jet. Utíkali jsme zkratkou a zastavili se až na jednom rozcestí.

„Hele, mladej, až se tamhle objeví to auto, tak se postavíme proti němu a vystřelíme nad ně do vzduchu. Když nezastaví, tak do pneumatik!“

„Dobrý – ale co když pojedou dál a do nás?“ – chtěl jsem mít jistotu.

„No tak to oba napálíme přímo do kabiny – ten jeden má pistoli, ale z kabiny se dost těžko míří, zvlášť za jízdy – a budou mít dost starostí sami se sebou.“

Trochu se mi potily ruce, ale byl jsem opravdu zvědav, jak to dopadne. Za malou chvíli jsme uslyšeli příjízďející nákladní automobil. A za několik vteřin se vynořil ze zatáčky. Stáli jsme uprostřed silnice, polesný zvedl ruku a oba jsme vystřelili nad vůz. Jeli dál a bylo vidět, že jsou v kabině tři. Další rány padly na kola, polesný nalevo, já napravo. Rychle jsem zalomil brokovnici a vsunul další dva náboje – jeden byl tak zvaný brenek, to jsou vpodstatě slité broky do jednoho kusu a taková věc

prakticky zdevastuje cokoli na vzdálenost do dvaceti metrů (používá se výhradně na lov divočáků – ale není to zrovna myslivecké). Vůbec nevím, co mě to napadlo: „normální“ náboj z brokovnice je totiž na kratší vzdálenost daleko účinnější než náboj z kulovnice. Oba jsme amířili na kabinu vozu. V ten moment auto zastavilo, obě dveře se otevřely a muži vylézali ven. Ten poslední držel v ruce pistoli – „Na nohy!“ zařval polesný a oba jsme vystřelili (na štěstí jsem použil normální náboj z levé hlavně a ne připravený brenek – to by mi asi jen tak „neprošlo“). – Za pár minut tu byli s vozem pohraničníci a všechny výtečníky si odvezli. Příliš se s nimi nemazlili – nejmíc práce jim dal ten postřelený. Ani ne tak pro to zranění, ale museli ho zabalit do staré deky. Na náš zvědavý pohled reagoval jeden z pohraničníků velice lakonicky: „Ten hajzl se strachy posral...“

Za náš „zákrok“ jsme od velitelství dokonce dostali písemnou pochvalu – konec konců se jednalo o obyčejné zloděje a potenciální vrahy. Tuhle příhodu uvádím hlavně proto, že to bylo v mém životě poprvé, kdy jsem stál se stříelnou zbraní v ruce proti lidem. Byl to jakýsi „křest“ – a velmi potřebný. Rozhodně to není takové, jak se o tom píše v některých špatných knihách, nebo jak je to líčeno v mnohých amerických filmech.

V červnu roku 1958 jsem pak po obhajobě diplomové práce a po složení státních závěrečných zkoušek obdržel diplom lesního inženýra. Pro každého z nás byla připravena umístěnka. Jedna jediná byla na Slovensko (až na východ). Slováci měli sice svoji „Vysokú drevárskú školu“ ve Zvolenu, ale chyběl jim do počtu jeden člověk. Nikdo tam nechtěl – ale dostal jsem ji já. Sám jsem si o ni totiž řekl.

SLOVENSKO

Po skončení studií jsem si dopřál zaslouženého oddechu a zůstal několik týdnů doma. Byl jsem tehdy rozhodnut zůstat na Slovensku trvale – snad do konce života. Nemohl jsem vědět, že Osud či Prozřetelnost o mne za několik let rozhodne úplně jinak. To jsem tenkrát nemohl ani tušit. Takže jsem se loučil se svými zamilovanými místy v Praze, procházel jsem znovu a znovu všechna ta „posvátná zastavení“ (tak jsem jim v duchu říkal), park na Kampě, Strahov, okolí pražského Hradu, staré nádherné vesnické domky v Tróji, Petřín, Stromovku, pražská nábřeží – a vždy jsem skončil na Novotného lávce. To bylo (a je dosud) moje nejzamilovanější místo. Tehdy byl velmi populární známý a slavný kunsthistorik profesor Václav Štech. Jeho články, knihy a hlavně rozhlasová a televizní vystoupení znalo opravdu velké množství lidí – i ti, kdo se o umění a historii zajímali jen velice málo a okrajově. Nikdy nezapomenu na jeho televizní rozhovor, natáčený právě na Novotného lávce. Netroufal bych si opakovat jeho slova, ono by to ani tak nevyznělo – pan profesor měl zcela zvláštní a jedinečný způsob řeči a neobvyklý důrazný akcent. Co říkal, znělo nejen přesvědčivě, ale i podmanivě se zvláštním kouzlem prožitých událostí. Novotného lávku nazýval „balkonem Evropy“ – a každý se mohl přesvědčit, že je to nejen určitá nadsázka. Naproti přes řeku viděl člověk Kampu s Lichtenštejnským palácem, o něco výše Petřín, Strahov, vpravo pražský Hrad, Karlův most („galerie českého baroka“ – říkal – „a všimněte si u mosteckých věží té záměrně přísné Karlovy gotiky“) – a stačilo jen otočit hlavu doleva a zaznamenat Národní divadlo. A dole přímo pod vámi končil jez. Vltava tu od nepaměti hrála a zpívala svou píseň o věčných a svatých hodnotách, dějích i proměnách tohoto českého a starého říšského města.

Pomaloučku jsem se připravoval k odjezdu a do tří velkých kufrů jsem naskládal věci o kterých jsem předpokládal, že je budu nutně potřebovat. Zbytek mi měla moje matka poslat dodatečně (samozřejmě ji rozhodně netěšilo, že budu tak daleko, ale poněkud jsem to spravil slibem, že přece budu jezdit domů tak často, jak to jen půjde). Ještě naposled jsem si zkusil opatřit povolení ke koupi kulové lovecké zbraň – kulovnice nebo aspoň kulobrokové kozlice. Na příslušném oddělení SNB mi (jako vždy) jen řekli, že zbytečně ztrácím čas. Když jsem – podle pravdy – uvedl, že jsem v rámci výuky myslivosti na lesnické fakultě kulovou zbraň běžně používal při školních honech ... „To nás nezajímá, to je jejich věc, od toho by tam měl být příslušný kádrový referent!“ – byla jejich obligátní reakce. Předbívám: na Slovensku jsem si

užil služební kulovnice až až – a tamní služebny SNB neměly vůbec námitek proti tomu, abych si pořídil i vlastní zbraň. Nakonec jsem svoji brokovnici prodal a nechal si kulobrokovou kozlicí – je to ideální lovecká zbraň a myslím, že výrobky tehdejší čs. zbrojovky patřily k nejlepším na světě.

Začátkem září jsem byl se vším hotov, rozloučil se doma se svojí matkou i bratrem (tehdy byl ještě „normální“ – čtenář brzy pozná, jak to myslím) a pochopitelně i s dívkou, se kterou jsem v té době chodil. Cesta vlakem byla pro mne úžasným zážitkem. Já vím, že se to asi bude zdát mnohému čtenáři poněkud zvláštní a neobvyklé tvrzení, ale já vždycky rád jezdil vlakem a dával mu přednost před jiným způsobem dopravy – zvláště na větší vzdálenosti. Z okna se tak nádherně sleduje ubíhající krajina, vlak vydává zvláštní uklidňující rytmické zvuky a vybízí po delší době ke slastnému polospánku. Vždy jsem měl s sebou i zásobu četby a cigaret – co mi chybělo? Jízdu vlakem jsem si tedy opravdu „užil“ – jezdil jsem domů dost často, nejen na jakékoli svátky (aby se to „vyplatilo“), ale i na dovolenou, kterou jsem si vždy rozdělil na několik částí. Jednou jsem to spočítal a vyšlo mi, že cesta ze Zbraslavi do Prahy, z Prahy na východní Slovensko do Humenného a z Humenného až do Sniny trvala (pochopitelně i s čekáním na přestupy) často i dvanáct hodin.

Jak se mi líbilo v mém prvním zaměstnání? Ohromně. Veškerá varování o tom, že Slováci nás Čechy příliš v lásce nemají, se ukázala jako naprosto lichá. Později jsem se ovšem přesvědčil, že takové postoje a nálady opravdu existují, ale spíše na západním Slovensku. A upřímně řečeno, ani jsem se tomu většinou nedivil. – Na východě to bylo kouzelné! Lesy – tenkrát ještě téměř nedotčené a původní – mne doslova okouzly. Ono vidět třeba staré jedlobukové porosty se nestává lesníkovi často. A žádné lesíky či remízky jako u nás, kde než se stačíte pořádně rozhlédnout, už les končí. Ne, tam byly obrovské lesní komplexy, nádherné chrámy ticha, života a krásy. Vždy jsem ze zvířat nejvíce miloval a obdivoval predátory – tam jsem je viděl v jejich přirozeném prostředí, volné, krásné, vzrušující. Medvěd tam sice žil, ale ne trvale, jen přetahoval. Měl jsem ale možnost vidět vlky, obvykle v malých smečkách a slyšet jejich nezapomenutelné volání. Obvykle se uvádí jako „vytí“, ale já bych ho nazval spíše jako cosi až mystického, jako nějaký druh nenaplněné touhy, snad jako určitou atavistickou vzpomínku na něco dávno minulého. A dovedete si představit ten fantastický zážitek, když deset metrů před vámi skočí z lesa do průseku na sněhu nádherně stavěný a vybarvený rys? Od mládí miluji všechny druhy koček, ovšem vidět zblízka něco takového... A draví ptáci! Další moje velká láska. Pozorovat skalního

Část první: Život

orla při letu je nepopsatelný pocit, člověk by se díval a díval – a nevnímal plynoucí čas. Žádný film nebo televizní záběr to nemůže nahradit: je to skutečnost, ne jen její záznam. A ještě něco – slyšeli jste někdy ticho? Myslím absolutní, takřka hmatatelné, fyzické ticho – to když slyšíte snad jen vlastní myšlenky, pokud to je vůbec představitelné. – Jistě, moje zaměstnání nespočívalo jen v pozorování krás tamní přírody. Byla to samozřejmě dost odpovědná práce, při které jsem si vždy připomněl slova našeho „Pravdouše“ Svobody z fakulty „Lesník nikdy neuvidí výsledky své práce, ty pozná a ocení – nebo také ne – až příští generace.“

Dostal jsem přidělen malý, ale velmi slušně zařízený byt ve Snině. Stravoval jsem se sám – co jsem si ukuchtil, to jsem si i snědl. Ale dost často jsem chodíval do jedné místní restaurace, někdy na snídani, jindy na oběd či na večeři. Jídlo bylo laciné – a velice dobré. Bylo dost ostré, kořeněné, ale to jsem měl vždycky moc rád. K pití tam podávali výborné víno. Pivo si dával málokdo. Po určitý čas trvala mezi mnou a novým prostředím „jazyková bariéra“. Musím říci, že většina lidí tam česky rozuměla, ale nikdy jsem nezaznamenal, že by někdo česky hovořil. Pochopitelně se mluvilo slovensky, ovšem dost často rusínsky, někdy rusky, polsky – no a maďarsky tam uměl snad každý. Brzy jsem zjistil, že lidé tam dovedou úžasně ocenit, když se cizinec (tedy já) co nejdříve naučí hovořit jejich jazykem. Vzpomínám si, že když jsem z počátku žádal (česky) v restauraci kávu a dvě housky, trvalo to věčnost, než mi servírka snídani přinesla. Ale když jsem za dva dny (již poučen) v téže restauraci naprosto suverénně prohlásil že „chcel by som raňajkovať, prosím si bielu kávičku a dve platenice, hej?“ – no tak snídani byla u mne na stole v okamžiku. I s nádavkem velmi příjemné společnosti pohledné servírky. Ta si zcela samozřejmě přisedla a zvědavě se vyptávala na spoustu věcí. Na co přesně, to jsem při nejlepší vůli nedokázal rozluštit. Až mnohem později jsem byl schopen dešifrovat její vodopád slov, to už jsem byl stálým hostem, oba jsme si tykali – ale nic víc. Jen při odchodu jsem vždy pronesl „ruky bozkávám Soněčka a doviděníja!“ – Víte, to „ruky bozkávám“ se tam používalo úplně běžně a na rozdíl od Čech se patřilo ženě tu ruku často skutečně políbit. To nebyl projev důvěrnosti, to byla prostě „jen“ úcta k ženě.

Nevím, jak to tam vypadá dnes. Tehdy tam bylo mnoho staveb ze dřeva a nejen na vesnicích. Zvlášť mne upoutaly nádherné dřevěné kostely (pravoslavné) a nebo naopak jen docela malé doplňky budov a hospodářských zařízení. Třeba jen taková obyčejná pumpa na vodu uprostřed vesnické návsi byla vždy zastřešena kulatou dřevěnou stříškou, vyřezávanou a zdobenou zcela osobitým a nápaditým způsobem.

bem. A ještě daleko zajímavější byli samozřejmě lidé. Při svém povolání jsem s nimi velmi často přicházel do styku a byl jsem zván i jako host do mnohých domácností. To souvisí – a velmi podstatně – s jednou velice závažnou okolností. Zapomněl jsem totiž zdůraznit, že před svojí cestou na Slovensko jsem byl pevně rozhodnut, že i tam budu pokračovat ve své „soukromé válce“ proti komunistickému režimu. Ale teprve zde jsem si plně uvědomil, že to nebude tak jednoduché jako doma. Nebylo sice obtížné opatřit si psací stroj, ale ten by mohl být velmi snadno identifikován, ne jako ten můj doma. Kromě toho – i když jsem si věřil, že slovenský jazyk zvládnu časem celkem dokonale, nemohl jsem vyloučit nějakou i nepatrnou chybu v textu a upozornit tak příslušné „orgány“, že autorem není Slovák. Tohle všechno jsem náhle pochopil zcela jasně a uvažoval jsem, jak tento problém řešit. Za žádnou cenu jsem nehodlal kapitulovat. Jistě – mohl jsem aplikovat i ostatní způsoby svého boje, tam znalost jazyka nehrála žádnou roli. Ale stejně: Snina není Praha a potřeboval bych v každém případě podstatně rozšířit svůj „operační prostor“. Jinak by mé odhalení a dopadení bylo téměř jistou záležitostí – v krátké době.

Ovšem netrvalo dlouho a moje skepse byla vystřídána velkou nadějí – a nakonec i nadšením a mohu říci: i úspěchem. V několika rodinách ve Snině, Stakčíně, Starině, Koškovcích, Strážském a jinde jsem byl doslova jako „u vidění“. Byly to většinou (i když ne vždy) zámožnější lidé, kteří bydleli se svými rodinami ve svém domku. U nás v Čechách by to trvalo nepochybně mnohem déle – ale tam dokázali člověka odhadnout velice rychle a mít jasno, kdo je kdo. Je pravda, že leccos jsem mohl předpokládat, ale ti lidé (a nejen muži!) zastávali NAŠE názory a ideály. Formulovali je často trochu jinak, ne tak přesně a chyběly jim i důležité informace, někdy znalost dějin a jiná fakta. Ale byli to nacionální socialisté! A ovšem byli hlavně stoupenci v té době již neexistujícího Slovenského státu. Na dobu jeho trvání vzpomínali s hrdostí i nostalgií – a nezapomínali na pomocnou ruku Říše, bez které by svůj stát nikdy neměli. Velmi často jsem u nich viděl v takzvaném „parádním pokoji“ (tam se vodili jen DOBRÍ hosté) na zdi portréty prezidenta Dr. Jozefa Tisa a Andreje Hlinky. A pamatují se, že ve dvou případech byl na malém stolku rámeček s fotografií Vůdce (!). S hrdostí mi ukazovali ve skříni kompletní uniformu Hlinkových gard, pečlivě udržovanou, čistou a vyžehlenou, jakoby připravenou k okamžitému použití. Ke vzájemnému pochopení a dorozumění mi zřejmě pomohla znalost osudu slovenského národa. Bylo znát jejich dojetí, když jsem jim (zcela po pravdě) připomněl, že legální představitelé Slovenského státu byli de facto jedinými spojenci Říše, kteří ji nikdy nezradili – v době, kdy společenství koncem války zrušily všechny ostatní

Část první: Život

země, třebaže to bylo i pod nátlakem. Řekl jsem jim, že si nesmírně vážím jejich vojenských dobrovolníků, bojujících po boku Wehrmachtu na východní frontě, že vím o vynikajících slovenských pilotech vyznamenaných německými řády maršálem Göringem, že pevně věřím v jejich budoucí svobodu v JEJICH státě. A že mne skutečně hluboce dojíká osud národa, který jako jediný v Evropě pohltit bolševismus ne z východu, ale ze západu. To byla nesporná pravda, protože po válce v prvních „svobodných“ volbách zvítězila Národně demokratická strana (bylo v ní mnoho členů bývalé a zakázané Ludové strany) a komunisté tam zcela propadli – na rozdíl od Čech a Moravy, kde komunisté zvítězili. A po únoru 1948 byl násilně implantován komunismus i na Slovensko – tedy ze západu.

Od svých hostitelů jsem se dozvěděl i mnohé příběhy a fakta o bojích na území Slovenska, kdy Slovenský stát bránili slovenští vojáci spolu s Wehrmachtem a Waffen SS i o ztrátách obou stran – slovenští a němečtí vojáci měli na některých místech snad až stonásobně menší počet padlých, zvláště tam, kde Sověti hnali svá vojska doslova na smrt (na Dukle) – Rudá armáda často „likvidovala“ minová pole tím způsobem, že do nich ve vlnách posílala masu pěchoty. Málokdo z nich odmítl jít – za nimi totiž postupovali političtí komisari a „zbabělce“ okamžitě likvidovali. Ujasnili jsme si i jeden fakt, který je velmi často v „oficiální“ literatuře opomíjen. Že totiž příslušníci takzvaného československého armádního sboru pod velením generála Svobody byli jen docela obyčejní vlastizrádci. Nejen proto, že bojovali společně v řadách nepřítele, ale zabíjeli vlastní krajany – a pak byli po válce oslavováni jako hrdinové.

Moji noví přátelé mi samozřejmě vyprávěli také množství zážitků z takzvaného slovenského národního povstání. Něco pamatovali a zažili sami (ti starší), něco znali od svých rodičů a příbuzných. Mohl bych zde uvést velké množství příběhů, z nichž by jasně vyplývalo, KDO BYL KDO a ke komu chovala většina Slováků své sympatie. Snad jen aspoň to, že jsem měl možnost držet v ruce velmi zajímavé a velmi poučné dokumenty. Byly to natištěné či jen ručně zhotovené jakési vzkazy, oznámení nebo letáky, které si umisťovali obyvatelé vesnic za svá okna – tak, aby byly čitelné zvenku. Nápisů byly dvojjazyčné, slovenské a německé. Byla to prosba, aby Wehrmacht a Waffen SS neopouštěly vesnici a chránily jí před útoky a drancováním banditů. Nemusím jistě vysvětlovat, že bandity byli míněni „partyzáni“ – ať už to byli slovenští komunisté, parašutisté ze Sovětského svazu či docela obyčejní gauneři a lůza, která se k nim přidala.

Bylo mi okamžitě jasné, že moje „soukromá válka“ by už nemusela být jen tak docela mojí válkou. Musel jsem být opatrný, ale věci šly rychle a poměrně snadno. Texty jsem psal já, překladatelů do správného jazyka jsem měl několik a stejně tak i pomocníků, kteří tiskoviny roznášeli a šířili na nejrůznější místa. A mohu říci, že měli fantazii a velmi často i smysl pro humor. Obrovskou výhodou bylo, že jeden z mých nových přátel byl správný „domácí kutil“ a dovedl si pořídit malou, ale výkonnou tiskárničku. Musím čtenáři znovu připomenout dobu: ta neznala dnešní samozřejmé informační a mediální možnosti. A potvrdilo se – jako čítankový příklad – že někdy stačí jen docela málo, impuls, vhodná slova, příklad a něco, co opravdu nedovedu definovat a věci a události se dají do pohybu.

Jen pro úplnost musím ovšem ještě uvést, že jsem pomýšlel i na aplikaci ostatních způsobů boje. I v tom jsem měl až neskutečné štěstí. Jeden bývalý gardista měl doma – no, hotový arsenál patřičných prostředků. Ale TOHLE jsme nepřeháněli: bylo nám naprosto jasné, že v této části země, tak málo zalidněné, s tak velkými vzdálenostmi, by bylo naše odhalení jen otázkou krátkého času. V době mého působení na východě Slovenska byl zničen výbuchem granátu komunistický sekretariát v Michalovcích a v Prešově a také vyhořela jedna volební místnost v Košicích. Bylo to za tu poměrně krátkou dobu víc než maximum – pak už by to byl vyložený hazard.

Ale můj život se tam zdaleka neskládal jen z událostí v této rovině. Ani moje krásné povolání mne nezaměstnávalo tak, abych neměl čas na ostatní zajímavosti života. Dnes po tolika letech ani neumím pochopit, co všechno jsem tenkrát stihl. Obávám se ale, že by to pro čtenáře nebylo zas až tak zajímavé, a proto na závěr této kapitoly uvedu příhodu, která se mi stala až koncem mého pobytu na východě. Jednalo se o záležitost naprosto odlišnou a vůbec nesouvisející s předchozím vyprávěním a uvádím ji jen jako důkaz, že člověk může zažít opravdu neuvěřitelné věci. Ve Stakčíně totiž existovala skupina lidí praktikujících spiritismus. Ano: Čtete dobře. Já osobně mám záhady velmi rád. Nebo takzvané paranormální jevy všech druhů. Mojí touhou bylo a je vidět například skutečné UFO, pokud možno i s posádkou. A podobné fenomény – není třeba vše vypočítávat. To říkám zcela odpovědně a lecos se mi i vyplnilo. Ovšem problematika spiritismu byla vždy až na samém okraji mých zájmů. Na rozdíl od jiných záhadných jevů jsem si totiž nikdy nedokázal vysvětlit aspoň hypoteticky jakékoli možnosti, existenci i důvod podobných projevů.

Část první: Život

Byl jsem pozván do společnosti, která toto provozovala. Samotné pozvání bylo projevem obrovské důvěry, protože tehdy byla tato činnost (patrně z ideologických důvodů) zakázána a postihována. Dnes je situace patrně jiná, ale pokud vím, vždy se o těchto věcech hovoří a píše dost pejorativně nebo přinejmenším s odstupem a nedůvěrou. Já sám po zkušenosti, kterou jsem získal, bych na přímou otázku prostě nemohl odpovědět. Mohl bych jen stručně říci: NEVÍM.

Společnost na mne udělala ten nejlepší dojem – neslibovali, že uvidím nějaké „zázraky“ a už vůbec ne hned. Měl jsem být trpělivý a nenechat se odradit negativními výsledky, které jsou prý daleko častější než nějaký aspoň trochu nadějný úkaz. Seance se konala v jedné rodině bydlící ve větším domě a sešlo se nás tam kolem dvanácti lidí. Nemohu čtenáře na tomto místě instruovat o základech jejich učení, víry a praxe. V každém případě potřebují takzvané médium, tedy člověka nadaného zprostředkovat spojení mezi živými a mrtvými. Oni věří, že se duše zemřelého prostřednictvím média projeví buď hlasem, písmem, kresbou, nebo dokonce (ve vzácných a ojedinělých případech) i materializací. Médium je tedy hlavní osobou všech těchto seancí. V případě, který budu líčit, se jednalo o starého muže, kterého jsem před tím nikdy neviděl. Byl to Rusín, neuměl číst ani psát. Když jsem se dostavil, nacházel se dotyčný muž v transcendentálním stavu, lidově se říká „v tranzu“. Byl evidentně ve stavu, kdy nic nevnímal, seděl v křesle s hlavou zvrácenou nahoru a těžce dýchal. Na stole před ním bylo několik čistých listů papíru, lahvička černé tuše a obyčejné násadkové pero, jaké se dříve používalo ve školách – s nasazeným pérkem, které se muselo do tuše často namáčet. Ten den se měl projevit duch jistého malíře, který tam žil a tvořil před více než padesáti lety. Jeho obrazy, krajiny, ale hlavně figurální kresby jsem měl možnost vidět – přál jsem si to a oni mně vyhověli. Nebudu to zbytečně protahovat. Na každý list papíru nakreslilo médium nějaký obraz, někdy velmi podrobně prokreslený a detailní, jindy se jednalo jen o nahozenou skicu. Každý papír byl určen někomu z nás přítomných. Musím zdůraznit, že jsem seděl od toho muže na vzdálenost asi půl druhého metru, vše se odehrávalo ve dne za plného osvětlení. Ruka média se vůbec neopírala o stůl, držela jen pero v prstech a automaticky namáčela pero do lahvičky (naprosto přesně a nikdy ne vedle) – vždy, když bylo třeba. Celou tu dobu měl muž hlavu doslova vyvrácenou vzhůru a kdybych byl lékařem, asi bych jeho momentální stav nehodnotil právě uspokojivě. Kresby na papírech přibývaly ohromnou rychlostí a člověk, který seanci vedl, je rozdál komu patřily. Když muž – médium začal kreslit „můj“ papír, byl jsem maximálně vzrušený a dával jsem pozor na každý detail, který by mi mohl nějak prozradit

a pochopit – ale co vlastně? Na papíru vznikl před mými zraky MŮJ DOKONALÝ PORTRÉT, navíc kreslený z jiné strany, než jsem seděl, z profilu. Byl to tak dokonalý portrét, že by lepší nesvedl ani Max Švabinský. To byla samozřejmě věc, která se dala velmi těžko vysvětlit „normálním“ způsobem. Ale nebylo to zdaleka všechno, co mne doslova ohromilo. Pod mým obličejem byl vidět i límeček kabátu – a na něm něco jako výložka s celkem jasnými konturami dvou stejných symbolů: byly to runy SS. Nejsem schopen popsat své pocity ani po tolika letech. A nemusím čtenářům jistě zdůrazňovat, že jsem si tuto událost připomněl o nějaký čas později – v čase, který líčí kapitoly „Osudové setkání“ a „Rozhodnutí“.

Jen mne velmi mrzelo, že my, účastníci seance, jsme si nesměli své kresby ponechat: byly hromadně spáleny na jakémsi velkém kovovém talíři s podstavcem.

Tuhle kapitolu musím ukončit strohou skutečností, že jsem byl služebně převeden na jiný post: o stupínek vyšší místo do západního Slovenska na lesní ředitelství v Povážské Bystrici. Nechtělo se mi odsud – z mnoha důvodů, ale „befel“ byl befel a nedalo se nic dělat.

SMĚR ZÁPAD

Na nové působiště jsem přijel se smíšenými pocity. Ve svém zaměstnání jsem si „polepšil“, to ano, ale bylo mi jasné, že tady už nebudu mít čas ani možnosti pokračovat ve své „válce“. Určitou útěchou mi mohlo být, že moji kamarádi na východě jistě (aspoň jsem doufal) budou pokračovat dál, jak jim okolnosti dovolí.

Aby toho nebylo málo, musel jsem se také dostavit k odvodu. To, že jsem absolvoval vojenskou fakultu při studiu lesnické školy, nebylo rozhodující. To mi jediné zaručovalo zkrácenou vojenskou službu o půl roku a teoretické právo na nějakou tu „frčku“ na rameni (v mém případě se to naštěstí nikdy nestalo). Ostatně jsem se divil, že mě už dávno na vojnu nepovolali, vždyť jsem na východním Slovensku strávil dva roky. Vojenská správa zřejmě měla své zákonitosti, pro normálního člověka nepochopitelné. Takže jsem mohl čekat, že od chvíle, kdy jsem byl u odvodu a uznán „tauglich“, mohl přijít povolávací rozkaz kdykoliv.

V novém úřadu na ředitelství jsem měl mnoho povinností – mimo jiné i kontrolní cesty po lesních správách na mnoha místech a často jsem byl ubytován i několik týdnů mimo svůj služební byt v Povážské Bystrici. Moji noví kolegové – ale i ostatní lidé kolem – se v podstatě příliš nelišili od těch dřívějších. Snad byli o poznání méně spontánní, byli také k „cizincům“ apriori nedůvěřiví – ale já jsem to na sobě nepozoroval. Slovensky jsem už uměl dokonale a i když každý samozřejmě věděl, že jsem Čech, „brali“ mne jako svého. I smýšlení a „politická orientace“ zdejších lidí byla v podstatě stejná jako na východě. Tím vůbec nechci tvrdit, že by tam nebylo dost bolševických darebáků, zbabělců a kariéristů. Ale musím odpovědně konstatovat, že složení a poměr těch aspoň trochu charakterních lidí na celém Slovensku byl rozhodně příznivější a lepší než u nás v Čechách. Je to jistě velmi subjektivní – ale já jsem měl vždy ten dojem.

Byl tu ale jiný problém. Tedy – jak se to vezme. V Čechách se dost pije, to je fakt – pije se zřejmě veškerý alkohol, ale hlavně pivo. Na Slovensku převažovalo víno – to mi ostatně velmi chutnalo. Ale dost často se tam konzumoval nápoj s podivným názvem „lavorovica“: byla to prostě samohonka nejhorší kvality, „síla“ s děsivými účinky. A kdo měl dokonce možnost vidět, JAK se tohle pití vyrábí, pak celkový dojem hraničil s hororem. Odmítnout si připít tímto (nebo jakýmkoli

jiným) nápojem prostě nešlo. To by byl člověk společensky vyřízen, ztratil by „glanc“ a dost často by i riskoval fyzické napadení (vůbec nepřeháním). Já jsem při svém povolání maximálně potřeboval důvěru a vstřícnost lidí, a tak si čtenář dovede asi představit, CO VŠECHNO jsem musel zakusit a prožít v souvislosti s tímto problémem. Na východě to bylo v podstatě stejné jako zde, ale tady jsem s tím měl daleko větší starosti – hlavně při mých inspekčních cestách. Nemohu se zde vyhnout tomu, abych nevyklíčil událost, která mne málem stála život. Byl jsem služebně jen asi 30 km od Považské Bystrice a jednání skončilo pozdě večer. Kolegové lesáci při jednání vydatně popíjeli – jako vždy. Já byl bohužel v situaci, kdy jsem musel „držet krok“: výsledek jednání byl závislý na mé schopnosti sjednotit názory ostatních v dost důležité věci. To se mi také podařilo. Ovšem cena za to byla příliš vysoká. Po služebních problémech následovala volná zábava a to už jsem věděl, že TOHLE asi dobře nedopadne. Lahve s alkoholem a skleničky byly všude, kam se člověk podíval. Snažil jsem se ovšem „podvádět“ a nápoj jsem tajně vyléval do obrovského truhlíku s filodendronem (chudák filodendron!). Tedy – vyléval jsem pokaždé, když mi kdokoli chtěl vnutit již zmíněnou samohonku. Bylo tam totiž i jiné pití, to se pít dalo, gruzínský koňak a nějaký neznámý druh whisky. Nebyl jsem nikdy způsobit k tomu, abych vypil takové množství alkoholu – i když jsem byl předtím pořádně najedený. Opékaná mladá selata, živáňská pečeně – bylo tam prostě všechno, na co si člověk jen vzpomněl. Pozdě v noci jsme se konečně rozcházeli a já se chtěl někde prospat. Kdekoliv, místa tam bylo dost. Ovšem jeden kolega měl s sebou motorku a umanut si, že mi musí prokázat službu (!?). A trval na tom, že mne ten „kousek cesty“ do Považské Bystrice dovez. Ve stavu, v jakém byl. Bylo naprosto nemožné mu cokoli vymluvit. Pokusil jsem se aspoň o to, že bych motorku řídil já a on by seděl vzadu. I to ovšem by bylo víc než riskantní, protože jsem byl velmi špatný řidič a to i kdybych byl zcela fit. Nebyl jsem fit, byl jsem „sřatý jak zákon káže“, ovšem přece jen jiným způsobem než on. Mně bylo hlavně zle od žaludku, ale poměrně jasně jsem stále věděl, co dělám. Jemu nebylo vůbec zle, ale nejen že nevěděl, co dělá, on začal být přesvědčen, že je v naprostém pořádku a také to dával najevo. „Já že som opitý? Čo to trepeš ancijáša tvojho! Vravím Ti, sadni si, lebo – otca jim naháňam – budeš pozerat ako... Kristušák...“ Namáhal se nastartovat motorku a já se modlil, aby se mu to nepovedlo. Bůh mne nevslyšel. Snad nikdy jsem už TAKOVÝ strach nezažil. Ani v těch případech, o kterých budu psát v některé z příštích kapitol. Protože když může člověk udělat ke změně situace aspoň něco, je to jiné. Teď, když jsme jeli, nešlo už dělat vůbec nic. Nemohu to ani svádět na druhého – zavinil jsem si to především sám – a byl jsem za to rychle potrestán. Dodnes nechápu, jak jsme vůbec mohli dojet

Část první: Život

tak daleko. Asi pět kilometrů před Povážskou Bystricí narazila motorka v plné rychlosti v ostré zatáčce na patník. Na nějaké detaily se příliš nepamatuji, vím jen tolik, že jsem byl doslova katapultován ze zadního sedadla – a dopadl o několik metrů dopředu na hromadu dlažebních kostek. Pochopitelně jsem ztratil vědomí a když jsem se opět probal, začal jsem jen velmi pomalu chápat nově vzniklou realitu. Můj společník seděl na zemi a zdálo se, že ho předchází nadšení a sebevědomí dokonale přešlo. On nebyl zraněn ani v nejmenším (snad kromě několika modřin a odřenin), já měl hlavu celou od krve a podvědomě jsem cítil, že něco není v pořádku. Ale kupodivu jsem necítil žádnou zvláštní bolest.

Zní to asi neuvěřitelně, ale za malou chvíli jsme oba téměř beze slova vstali a jelikož se motorka dala aspoň vést (!), vydali jsme se k cíli pěšky. Tohle dodnes naprosto nepochopím, protože když jsme dorazili asi ve čtyři hodiny ráno do města a na pohotovost do nemocnice, už jsem se odtamtud nedostal. Lékař ve službě okamžitě konstatoval těžký otřes mozku a nějaké drobnější zlomeniny v oblasti lebeční kosti. Ihned se mě také zeptal, jestli jsem před tím něco vypil. Povídám, že ano a dost velké množství – konečně, vždyť jsem přece neřídil! Proto se prý neptá, ale kdybych nepil, pak bych podle jeho vyjádření asi neušel pěšky těch několik kilometrů a nejspíš bych zkusil bolestí „ako zviera“. Alkohol totiž často působí jako dokonalé anestetikum.

Byl jsem prostě ihned hospitalizován se vším všudy. Dostal jsem dokonce „proteční“ pokoj – dvouúžlkový, kde se mnou ale nikdo jiný nebyl – s vyhlídkou do parku. Později jsem ovšem zjistil, že o nějaké protekci nemůže být ani řeči. Nemocnice byla velká, byla dána do provozu poměrně nedávno, pacientů bylo málo a tak se rozmísťovali rovnoměrně. Lékaři byli skoro všichni mladí a na nedostatek péče jsem si nemohl stěžovat. No a sestřičky byly ještě mladší, velmi pohledné a vždy ochotné se „zabávat“. Brzy jsem je všechny znal křestním jménem a jelikož jsem se cítil po několika dnech úplně v pořádku (to byl ovšem jen můj subjektivní názor), strávil jsem většinu času na takzvané sesterně a „u sebe“ jsem byl v čase vizity, nebo když mne čekalo jakékoli vyšetření. O tom jsem byl vždy dopředu informován (s předstihem) subtilní černovlasou Zuzkou. Lékaři nejspíš (aspoň si to myslím) tušili o mých „výletech“, ale kupodivu nikdy žádný průšvih nebyl. Snad si mysleli, že to patří k mé zdravotní rehabilitaci (!). Z dlouhé chvíle jsem se dokonce naučil mnohým zdravotnickým úkonům a byl jsem sestřičkám „k ruce“. Když si dnes vzpomenu, že mě dokonce naučili dávat pacientům injekce (o jiných věcech ani nemluvím) a já jsem ve vypůjčeném bílém plášti (při nočních službách) vlastně dělal „lapiducha“,

tak si říkám že bych byl tenkrát zasloužil pár facek. O těchto mých aktivitách ovšem lékaři skutečně nevěděli.

V noci to tam bylo zařízeno tak, že na konci dlouhé ústřední chodby byla zasklená malá místnost se stálou službou noční sestry – kdyby se cokoli stalo. Když měla službu Zuzka, tak jsem tam s ní byl skoro celou dobu: vyspal jsem se vždy po obědě „do foroty“ a v noci se mi spát nechtělo. Jednoho dne dopoledne přivezli staříčkého pacienta s bolestmi v břiše. Patrně zánět pobříšnice, nevím – čas na podrobné vyšetření nebyl a stařík šel okamžitě na operaci. Ta dopadla dobře a pacient byl umístěn do standardního nemocničního pokoje, kde byl sám. Za pár hodin po operaci se probral a začal dělat potíže: tvrdě a nekompromisně vyžadoval pít, nejlépe prý víno nebo aspoň pivo. Přivolaný primář se mu pokoušel vysvětlit, že každé množství jakékoli tekutiny by ho v tomto stadiu zabilo, že dostává kapačky – a vůbec aby byl rád, že je rád. Po odchodu lékaře si ale děda tu kapačku vytrhl, snažil se slézt z postele a někde – kdekoli – najít něco k pití. Byl naštěstí včas přistižen a jelikož už byl večer, tak byl s ohledem na noční službu neposlušný pacient na příkaz primáře připoután na lůžko.

To se provedlo tak, že byl doslova omotán a pevně přivázán k posteli dlouhými gázovými obvazy. Kapačka byla znovu zavedena a pokud možno tak, aby nešla jen tak snadno vytáhnout. Byl jsem u toho, děda ležel, nebránil se, ale v očích mu bylo znát, že si myslí svoje. Tu noc měla službu právě Zuzka – a já s ní strávil docela příjemně skoro celou tu dobu. Jen asi třikrát šla vyměnit některým pacientům lahve, když docházely kapačky, a jinak byl celkem klid. Měl jsem pro to i své pojmenování – „modré ticho“, kontrolní lampičky tam totiž vydávaly modré, zvláštní uklidňující světlo – dlouhá nemocniční chodba připomínala svým způsobem nějakou ztichlou úzkou chrámovou loď, ve které byli jen dva živí: my dva.

Ale najednou, bylo půl páté ráno, jsem čirou náhodou zahlédl na konci chodby něco lesklého – a zdálo se mi, že se to dokonce zvětšuje. „Pozri sa Zuzka, tam ne, tam až na konci chodby, tam sa predsa volačo blýská, vyzerá to ako by...“ Zuzka se podívala a vyběhla jako vyplašená srna. Já za ní a brzy nám bylo jasno. Lesklá skvrna byla voda, která se valila zpod dveří nemocničního pokoje. Samozřejmě toho, kde ležel připoutaný pacient. Tedy – připoutaný už nebyl. Dokázal se vyprostit, slezl z postele (!), došoural se k umyvadlu, roztočil naplno kohoutek a zřejmě se nalil až k prasknutí – že to byla „jenom“ voda, to mu už asi nevadilo. Pak si šel spokojeně

Část první: Život

lehnout, ale vodu už nezavřel – a odtok byl dokonce zavřen uzávěrem! Voda přetekla, práh místnosti byl našťěstí v rovině podlahy, takže katastrofa byla poměrně brzo patrná. Víím bezpečně, že mu Zuzka v noci kapačku vyměňovala, tehdy byla ještě v pořádku. Teď ležela vytržená na vodní hladině. Vypukl doslova poplach, primář byl o události telefonicky zpraven a okamžitě přijel, děda byl do hodiny zpátky na operačním sálu. Je to až neuvěřitelné, ale všechno dopadlo nakonec dobře, dědu dali do pořádku, u jeho lůžka pak byla určena „stálá hlídka“ a pokud víím, tak nakonec odešel z nemocnice relativně zdrav.

Moje působení a pobyt ve špitálu se ale bohužel chýlil ke konci. Měl jsem se tam doslova a po všech stránkách jako v ráji a moje léčení nebylo (prý) ještě zcela ukončeno. Nejsem odborník, ale připadlo mi, že už jsem tam dost dlouho, nic mne nebolelo, cítil jsem se zdravý a plný elánu – nicméně lékaři měli jiný názor. Ale stala se jiná, nečekaná věc: dostal jsem z domova psaní, abych přijel. Můj bratr se chystal oženit a svatba byla ohlášena už za týden. Mně na té svatbě, upřímně řečeno, ani tak moc nezáleželo a konec konců jsem už tehdy tušil, že to pro mého bratra bude spíše znamenat něco jako morální a psychickou popravu (vysvětlení podám o něco později). V nemocnici jsem musel podepsat revers, že odcházím na vlastní nebezpečí (!) a rozloučil jsem se se všemi známými z řad lékařů, pacientů a hlavně sestřiček. Zuzce jsem musel slíbit, že jakmile se vrátím a nastoupím do zaměstnání, první moje cesta bude za ní. Netušil jsem, že za několik dní bude všechno úplně jinak a že nebudu s to svůj slib splnit. Hned v noci jsem nasedl na rychlík – byl to tentýž vlak, kterým jsem vždycky jezdil trasu východ republiky – Praha, a stavěl i v Povážské Bystrici.

Dlouho jsem se rozhodoval, zda mám do svého vyprávění vložit i tuto událost. Jednak si myslím, že mne neukazuje v příliš lichotivém světle (i když si dovedu představit mnoho čtenářů jiného názoru) a jednak je to záležitost skutečně velice soukromá a intimní. Ale nakonec přece jen zvítězil záměr nic nezamlčovat, nic, co OPRAVDU nemusím.

Rychlík byl jako obvykle poloprázdný. V kupé jsem seděl sám, chvíli jsem si četl a pak jsem se vydal (jako vždycky) na cestu po vagoněch. Vlastně jsem chtěl zjistit, kde je jídelní vůz, něco si dát a něčím to zapít. Hned první vagon vpředu byl ale označen jako první třída a chystal jsem se jím rychle projít – tam jsem neměl co dělat. Bylo v něm ještě méně lidí než v tom mém – až na jednu výjimku. V jednom kupé seděli čtyři lidé: tři muži tak okolo čtyřicítky a velmi mladá dívka. Nemohl jsem ne-

slyšet i přes zavřené dveře kupé, že mezi nimi probíhá ostrá výměna názorů. Byli cizinci a bylo to na nich vidět, i kdyby nehovořili francouzsky. Pochopitelně jsem jim nerozuměl ani slovo, ale brzy jsem pochopil, že jde o nepodstatnou maličkost – ani jsem tomu nemohl uvěřit. Dívka držela krabičku cigaret a z malé kabelky právě vylovila úzký zlatý zapalovač. Prostě si chtěla zapálit, ale ti muži byli jednoznačně a tvrdě proti tomu. Celá záležitost byla dost absurdní, tehdy se ve vlacích běžně kouřilo (a zvláště v první třídě, kde byly často i „nestandardní“ a docela vkusné popelníky) a kromě toho bylo od mužů (a Francouzů!) krajně nezdvořilé a negalantní, že chtěli dívce cokoli zakazovat. Čtenář se bude jistě ptát, jak se ale mohlo stát, že JÁ jsem byl tak nevychovaný, stál v uličce a díval se do cizího kupé. Jistě, to byla pravda. Důvod byl jen jeden, ale velmi pádný: ta dívka. Ono to bude znít jako stará, dávno známá a obehnaná fráze, ale – nemohl jsem se na ni nedívat, byl jsem na první pohled jako jatý a naprosto nepochopitelně bláznivě zamilovaný. Jistě: muži se často zadívají na hezkou ženu a líbí se jim, to je konečně přirozené a je to tak asi v pořádku. I mně se v životě líbilo mnoho žen a dívek, protože jsem „normální“. A také jsem byl mnohokrát zamilován, ale to už je přece něco jiného, tam už musí mít člověk nějaké další „informace“ o tom druhém – nejen tělesný zjev. Musím tedy zdůraznit, že NĚCO TAKOVÉHO se mi nikdy před tím nestalo – a ani potom.

Události se vyvíjely dost rychle. Nádherná dívka „vystřelila“ ven z kupé a na jednou stála u mne tváří v tvář – nemusím jistě zdůrazňovat, že se mi zdála ještě nádhernější. Držela krabičku cigaret, jednu vyklepla a chtěla si zapálit. Dobře jsem si ale všiml, že svůj zapalovač nechala ležet zapadlý v křesle pod opěradlem, jaké bývaly v odděleních první třídy. Tehdy jsem byl ještě kuřák. Moje denní dávka byla tak 20 až 30 kusů. Na Slovensku jsem se naučil kouřit „Detvy“ – krabička stála korunu (!) a kouřil jsem je ne pro tu láci, ale protože mi vždy vyhovoval „drsnější“ tabák, zásadně bez filtru, a pro americké cigarety (sháněly se těžko a byly opravdu drahé) jsem neměl pochopení, protože byly parfumované.

V tuto chvíli jsem se právě i já chystal si zapálit a držel jsem už svůj zapalovač v ruce. Samozřejmě jsem nabídl dívce oheň. Dvě velké zářící hvězdy na nebi – její oči – se na mne upřely a ONA začala hovořit. Pochopitelně jsem nerozuměl ani slovo, ale poznal jsem, že mi děkuje, že neví, kde může být její zapalovač a že se rozhodně nemíní nijak brzy vrátit mezi ty nevychovence zpět do kupé. Mimochodem: viděl někdo z vás starší český film režiséra Alfreda Radoka „Dědeček automobil“? Tam je velice podobná situace, kdy se automobilový montér hraběte Kolowrata v podání

Část první: Život

Lud'ka Munzara náhle octne ve společnosti úchvatné francouzské dívky (jméno francouzské herečky jsem si nikdy nezapamatoval). I ona spustí vodopád slov a tázavě se na mladého muže zadívá. Ten se jen smutně pousměje a řekne: „Bože holka, já bych ti toho tolik pověděl – jen kdybych to uměl!“ Tak takhle nějak to vypadalo. Naštěstí ne tak docela. No, abych to zbytečně nenatahoval, dívka (Julietta) byla členkou jakési francouzské kulturní delegace, která se právě vracela z Košic do Prahy na francouzskou ambasádu. A jelikož byli na Slovensku asi půl roku, všichni „trochu“ rozuměli a dokonce i hovořili slovensky. Tedy – byl to po jazykové stránce vskutku naprosto unikátní rozhovor, ale děkoval jsem Bohu „za ty dary“. Hlavně mne zajímalo, kde bude Julietta v Praze bydlet a samozřejmě jak dlouho ještě zůstane v republice.

To už jsme dávno nestáli na chodbičce (její starší kolegové nás z kupé pozorovali a zdáli se dost konsternováni) – prostě jsme se uchýlili do vedlejšího kupé, které bylo zcela prázdné. Zdálo se, že i já jsem musel něčím Juliettu zaujmout: ale jak je Bůh nade mnou, nechápu čím. Odjakživa jsem sice říkával v legraci kolegům lesákům, že máme výhodu „kouzla uniformy“, ale tím to určitě být nemohlo. Mohu říci jen holou pravdu: nikdy mi neutekl čas tak rychle jako tehdy. Najednou začalo svítat a rychlík se blížil ku Praze. Po celou tu dobu jsem zapomněl pozvat Juliettu do jídelního vozu a ona neprojevila sebemenší náznak toho, že by se snad měla vzdát mé společnosti. Rozhodl jsem se velmi rychle – co mi také zbývalo? Prostě jsem se zeptal, zda jí mohu doprovodit na ambasádu (a pomoci nést její zavazadla, samozřejmě) a že na ní budu čekat před budovou tak dlouho, až zase vyjde – kdybych tam měl čekat a zůstat třeba až do příštího dne. Těžko se o tom píše, protože to vypadá jako ze špatného a tuctového románového příběhu. Jenže v knize nebo ve filmu se něčemu takovému člověk usměje a pomyslí si, že v životě to chodí jinak. Možná, že ano. Ale v mém případě šel život právě TAK. Její odpověď jsem znal dřív, než něco řekla. Byla v tom smyslu, že budu čekat tak dvě hodiny. A že její pobyt zde končí za šest dní (v den, kdy měl svatbu můj bratr) a celá delegace že má zajištěno ubytování v hotelu Ambassador. Ale – a to dodala velmi váhavě – že by mohla těch šest dní bydlet vlastně kdekoliv. Opravdu víc říkat nemusela. Byl jsem jako ve snu a na události, které následovaly, se pamatuji jen mlhavě. Z Hlavního nádraží jsme odjeli dvěma taxíky (muži v jednom, já s Juliettou ve druhém) a vůbec nevím, co jsem cestou říkal. Víím jen tolik, že jsem držel Juliettu za ruku a vzpomínám si, že jsem horečně přemýšlel, jestli mám v zápisníku telefonní číslo svého přítele z Prahy. Ten měl totiž chatu (nebyla celá jeho, ale to nehrálo roli) mezi Zbraslaví a Jarovem. Celá chatová osada je tam dodnes, i když byla povodní v roce 2002 prakticky zničena. Tenkrát ty chaty nebyly tak výstavné,

ale celek dnes vypadá skoro stejně. Dokonce tam byl již tehdy takový obchod jako ve filmech z „divokého západu“, kde se dostalo všechno možné, nejen jídlo a pití.

I když jsem měl dost pohnutý život, štěstí jsem měl vždycky, to musím přiznat. Muži s Juliettou zmizeli v budově francouzského velvyslanectví a já běžel k nejbližší telefonní budce. Můj přítel nechtěl slyšet žádné vysvětlování a jen řekl, že to je nepatrná protislužba za to, co jsem pro něj udělal (historka, která sem nepatří). Abych si klíč prostě vzal z místa u chaty, které mi přesně popsal, a o víc že se nemusím starat. Pak jsem jen čekal. Julietta se objevila dřív, než řekla a oba jsme odjeli na nádraží do Bráníka. Odtud pak vlakem za patnáct minut až na Zbraslav a pěšky jen několik minut do chatové osady. Celou tu dobu mezi námi nepadlo ani slovo. Chata byla zařízena docela pohodlně, ovšem uvědomoval jsem si, že to hotel Ambassador rozhodně není. Ale nezdálo se, že by to Juliette vadilo.

Čtenář mi jistě promine, že nebudu pokračovat v líčení událostí a vůbec se snažit nějak popsat těch šest dní. Víím, že slova jako výrazový prostředek dokáží hodně – ale ne všechno. A i po tolika letech se mi o tom nechce psát třeba jen proto, že zákonitě přišlo i rozloučení. Na letišti v Ruzyni jsem pak viděl svoji lásku naposled. Její kolegové se tam na mne dívali jako na zločince, to si ještě dobře pamatuji. Juliettu už francouzské úřady nikdy „ven“ neposlaly (prý se nechovala jako vyslankyně francouzské kultury) a naše úřady jí nikdy nedaly vízum či dokonce povolení k pobytu – ani jako turistce. A i když se to týká opravdu jen mne a jí – mohu snad jen dodat, že za čtyři roky po těchto událostech zemřela v jedné nemocnici v Lyonu. Nikdy jsem se nedozvěděl víc. Jen se matně pamatuji, že si někdy stěžovala na určité potíže a že jí prý již lékař v Košicích důrazně poradil nějaké speciální vyšetření, až se vrátí do Francie (měla zalepenou obálku pro francouzského lékaře). A to je úplně všechno.

Vrátil jsem se z letiště domů a doma už bylo po svatbě. Moje matka měla o mne starost, protože jsem napsal, že přijedu o týden dříve. Ale když se na mne podívala, neřekla už ani slovo a nikdy se nezeptala, co se mi stalo. Matky mívají asi často pro své syny bystrozraké oči...

Doma ale stále probíhala svatební oslava. Už dříve jsem napsal, co jsem tak asi o bratrově svatbě tušil. Asi žádný kouzelník na světě by nedokázal TAK změnit člověka v něco úplně jiného. Kouzelník ne, ale dívka, která doslova „ulovila“ mého bratra. Velmi brzy jsem zjistil, že byla dcerou jednoho z nejzarytějších bolševiků

Část první: Život

ze Zbraslavi, vyloženého gaunera, sama velmi aktivně angažovaná ve vládnoucím komunistickém režimu. Kromě toho byla i dost ošklivá – i když vím, že je to vždycky věcí vkusu. Ovšem „vznala se“. Můj bratr byl do té doby docela veselý mladý muž, výborně jsme si spolu rozuměli, názory a přesvědčení měl podobné jako já (nikoli totožné), měl umělecké zájmy, maloval, hrál na klavír a na housle – to ano. Ale neměl ŽÁDNÉ zkušenosti s děvčaty (a byl o čtyři roky starší než já!). To musela být pro takovou osobu, jako byla jeho „vyvolená“, lahůdka. Moje matka byla zpočátku prý také dost vyděšená, ale pak u ní převážil pocit, že její syn konečně „nějakou našel“ (u mne věděla, že to jen tak brzo nebude) a patrně se také jako každá matka těšila na vnoučata. To přišlo jen jedno a až za šest let. Jenže mezi tím a do jisté míry i potom musela moje matka prožít ve svém vlastním domě hotové peklo. Bratr se v krátké době stal členem KSC (!), členem Lidových milicí (!!) a nakonec i „soudcem z lidu“ (!!!). Vše pochopitelně „zásluhou“ jeho nové manželky. Pokud jsem byl doma, nic zvláštního se nedělo, protože jsme si se svojí novou švagrovou ihned vyjasnili situaci. Když to na mne začala zkoušet se svojí bolševickou rétorikou, bylo to poprvé a naposledy v mém životě, kdy jsem se přestal chovat k ženě (jako takové) způsobem, kterým jsem byl od mládí vychován. Nepopírám, že jsem použil velmi ostrých slov a nezapřel, co si myslím o lidech jako je ona a podobní. Ale nebyl jsem rozhodně vulgární. Typické bylo, že můj bratr byl přítomen a své ženy se nezastal ani slůvkem, jen tiše odešel (pak to zřejmě „schyťal“). Bylo mi ho v tu chvíli skutečně líto, ale později, když jsem zjistil, KAM AŽ DOŠEL, přestal pro mne existovat. Je už několik let mrtvý a s jeho synem, tedy se svým synovcem, vycházím velmi dobře. Ten také neměl v této „oblasti“ velké štěstí, ale dopadl relativně lépe. Jeho žena pracovala na velvyslanectví USA jako překladatelka, seznámila se tam s americkým vojákem a s ním a svojí malou dcerkou odjela do Spojených států. Rozvod se odbyl na dálku a můj synovec je už obě nikdy neviděl. Dost ho to poznamenalo a myslím, že už se nikdy neožení. Veškerou svoji energii věnuje obchodu s ojetými automobily, občas si vyrazí s kamarády za hranice, ale a světě ho baví jen technika – od maličkostí až po výkonná a rychlá auta a motorky. O svět a jeho problémy se nikdy nezajímal. Ví velmi dobře o mých aktivitách (tedy těch, co jsou známy a jsou zatím více méně „legální“) a jelikož se cítí tak trochu „ukřivděný“, patrně mu imponuje někdo, kdo je ochoten „něco“ dělat – i když to s jeho osudem jistě nesouvisí. Je to asi dost složité, ale mně to vyhovuje, protože mám doma klid k práci a ke svým zálibám.

Vím, že jsem tak trochu „odbočil“ z jedné časové roviny do jiné, ale chtěl jsem mít toto vysvětlení „za sebou“ – abych se k němu už nemusel pokud možno nikdy

vracet. Jsem si rovněž vědom, že pro čtenáře bude mé vyprávění o „lásce na první pohled“ a osud mého bratra totožnými pojmy. Ostatně za malou chvíli uvedu ještě jeden příklad – ne tak drastický jako u mého bratra; bude se jednat jen o zahozenou slibnou kariéru. U mého bratra to bylo jiné: stal se zločincem (rád nazývám věci správnými jmény). Právě proto si myslím, že můj případ byl jiný. „Správně“ bych měl přece zvolit cestu za NÍ. Legálně to pro mne bylo nemožné, ale jinak by to nebyl problém. Několik mých spolužáků z fakulty sloužilo „na čáře“ a opravdu to nebylo nic těžkého – jen trochu rizika. Znamenalo by to ovšem, že opustím svoji vlast, také svoji matku (ne právě příliš zdravou), své povolání (to by bylo ještě to nejmenší) a hlavně – svoji „soukromou válku“. A to u mne nemohlo nikdy přicházet v úvahu.

Ale tuhle kapitolu mohu zakončit bez problémů. Ze Slovenska jsem dostal telegram, že se mám dostavit k výkonu vojenské služby. Byl jsem sice stále oficiálně „marod“ po těžké havárii – určitě bych dostal odklad. Ale proč bych se o něj pokoušel? Nemělo by to žádný význam. Kromě toho po posledních událostech jsem byl i svým způsobem rád, že budu pryč. Byl podzim roku 1960 a já odjel rychlíkem zpět na východ.

VOJENSKÁ SLUŽBA

Na vojnu jsem narukoval v místě svého zaměstnání v Povážské Bystrici. Jak bylo tehdy skoro všeobecným zvykem, byli branci posíláni velmi často do posádek a útvarů na druhý konec republiky – co nejdál od svého bydliště. Slováci a chlapi z Moravy do Čech – Češi na Moravu a na Slovensko. Nebylo to sice pravidlem, ale praktikovalo se to ve většině případů. Já jsem na této zásadě vydělal: byl jsem brán jako slovenský branec a tudíž jsem jel na vojnu do Čech. Dokonce dost blízko od Prahy. Nejdříve jsem musel prodělat (jako všichni) několik tvrdých týdnů takzvaného „přijímače“, kde z nás doslova cepovali vojáky se vším všudy. Tedy noční poplachy, dlouhé „pochodáky“ s plnou polní, pořadová „buzerace“, rajóny – prostě všechno, co k tomu patří. Osobně si myslím, že je to přibližně stejné na celém světě a na rozdíl od svých mnohých tehdejších kamarádů si myslím – a jsem přesvědčen – že by to měl prožít každý mladý muž. Protože mu to dá (ať chce či nechce) přece jen jisté množství znalostí a dovedností, které může v životě potřebovat. Kromě toho pozná i jisté meze svých schopností a možností – a pozná často i dobré kamarády. A cenu a význam takového kamarádství. Kamarádů jsem na vojně poznal hodně – vzpomínám si hlavně na dva, kteří byli se mnou právě v „přijímači“ v Jincích. První byl Jirka Klimenta, druhý Kristián Krušek. S Jirkou jsme se pak scházeli dlouho po ukončení vojenské služby a byli jsme výbornými kamarády – oba jsme brali život z té lepší stránky, pěstovali legraci a byli velkými titeli recese. K jeho osobě se jistě vrátím na jiném místě svého vyprávění. Ten druhý – Kristián (rodiče ho tak prý pojmenovali podle slavného českého filmu z let Protektorátu) byl i přes své mládí vynikajícím kouzelníkem – manipulátorem a přinesl si s sebou na vojnu dokonce kufr plný rekvizit, hlavně z oboru takzvané mikromagie. S oběma jsem se setkal a seznámil najednou: na marodce. Já tam byl s boláky na nohou. Po nočním pochodu s plnou polní mi naskočily obrovské puchýře, ale byla to moje vina, protože jsem si vzal ponožky a ne onuce (jak nám bylo nařízeno). Jim dvěma nebylo nic – ale byli dokonalí simulantí. Popis té dokonalosti by zabral snad celou kapitolu, s něčím takovým jsem se setkal až v roce 1970 v kriminálu na Borech a hlavně v nemocnici pro vězně v Praze na Pankráci – ale to bych opravdu předbíhal.

Kristiána jsem pak viděl po vojně jen jednou. Zůstal totiž ve službě jako poddůstojník z povolání. Podepsal kvůli jedné „vojandě“, která pracovala na štábu u spojů – a opustil kvůli ní svoji dívku doma. Tehdy jsem už podruhé viděl, CO VŠECHNO

dokáže člověk udělat, když se bláznivě zamiluje. Kristián byl absolventem vinařské školy s maturitou (takové krásné povolání!) a několik let navštěvoval během svého studia i kursy magie. Nerad bych posuzoval něco, čemu příliš nerozumím, ale viděl jsem Kristiána při kouzelnické produkci na vojenském kulturním večeru. Mohu jen říci, že jsem nikdy potom neviděl lepší. Možná nákladnější, efektnější – ale ne lepší. Jeho původní dívka (podle fotografie nádherné děvče) dokonce také navštěvovala kurzy magie a vím, že si plánovali budoucnost jako kouzelnický manželský pár. Kristián už složil profesionální zkoušky a docela si dovedu představit, jaký úspěch by slavili – doma i v cizině (pokud by se tam v té době dostali). Jaký krásný, bohatý a plný život mohli prožít – a místo toho skončil Kristián jako staršina (tak se tehdy jmenovala jedna z poddůstojnických hodností) v zapadlé bezvýznamné jednotce. Osudná „vojanda“ ho stejně brzy opustila, to nám bylo jasné od začátku (všem kromě něho). Byla – slušně řečeno – velmi přelétavá a on pro ni představoval jen epizodu. A než se Kristián vymanil ze svého vojenského závazku a odsloužil si svá povinná léta, valnou část svých kouzelnických schopností dávno ztratil. Taková činnost a takové povolání předpokládá neustálý cvik – denně a mnoho hodin. A co bylo asi nejhorší, on už ztratil i zájem – životní chyba, selhání a zklamání u něho hrálo až příliš velkou roli.

Čtenář mi jistě promine menší odbočení. Chtěl jsem jen ukázat, jak něco – čemu já říkám osudové setkání – může někomu naprosto změnit celý život. Čekalo to i mne, za poměrně krátkou dobu. Ale naprosto jinak, v jiném smyslu a významu, v jiné životní kategorii.

Všechno má svůj konec. „Přijímač“ skončil a já a moji kamarádi jsme byli rozmístěni do různých vojenských jednotek. Já byl přidělen k jednomu malému odloučenému útvaru poměrně blízko Prahy. Z mého dalšího vyprávění čtenář pochopí, proč nemohu a nechci napsat žádné bližší údaje. Mohu jen říci, že to byl velký výstavný objekt (prý bývalý klášter) s rozsáhlým neudržovaným parkem a zahradou. Přímo do objektu nikdo nesměl – a ani nemohl (ani velitel útvaru). Všichni samozřejmě věděli, že uvnitř jsou skladovány materiály, dokumenty a další věci „TOP SECRET“ – nejen pro armádu tohoto státu, ale i další země Varšavské smlouvy (později mi to bylo na 100% potvrzeno, ale to bych zase předbíhal). Jak byla celá budova technicky zabezpečena, to nevím, ale určitě dobře. Nikdo z našeho útvaru se ani nesměl přiblížit blíže než asi třicet metrů (bylo to vyznačeno) – jinak byl samozřejmě kolem vojenský prostor, kde jsme byli my. Všude vysoký plot s ostnatým drátem, strážní

Část první: Život

stanoviště – jak to obvykle bývá. Ubytování jsme byli ve dvou nízkých dřevěných staveních, kromě hospodářské budovy a takzvaného velitelského domečku. Čas od času přijížděla na kontrolu malá skupina mužů v civilu a vždy jeden v uniformě. Měli s sebou něco jako malé kufříky, dostali se dovnitř obyčejně hlavním vchodem (byl tam i druhý, snad nouzový) a zůstali tam někdy hodinu, jindy také i tři, čtyři hodiny. Vždy když přijeli, ohlásili se u velitele (nebo u jeho zástupce) a při odjezdu rovněž. Měl bych ještě dodat, že poblíž posádky a objektu bylo jen několik vesnických stavení (celá ves byla velmi malá), pošta tam samozřejmě nebyla, hospoda ano – a hlavně v ní byl telefon, hojně vojáky využívaný. Jedna velká závada zde ovšem byla: vojenský útvar neměl vlastní pitnou vodu. Byla jen užitková. Ve vesnici bylo několik studní, ale ty stěží stačily pro místní potřebu. Takže skoro denně přijížděla velká cisterna a voda se přečerpávala do velké stabilní cisterny u hospodářského stavení. Kvůli téhle vážné závadě se prý uvažovalo už delší dobu, že celý objekt bude zrušen a přemístěn jinam. I z toho důvodu zde byla spousta provizorních řešení a opatření. Kupříkladu byli v tu dobu u posádky jen tři (!) vojáci z povolání: velitel, ZVP (zástupce velitele pro věci politické) a rotný, který měl na starosti „hospodářský“ chod jednotky a proviantní službu. To bylo velmi málo i na náš útvar – zvlášť když bylo přísným pravidlem, že vždy musí být přítomen aspoň jeden z nich, vždy a za každých okolností. Ke změnám (a radikálním!) pak opravdu došlo – za dramatických okolností, ale o tom bude řeč později.

Musím ovšem zaznamenat jednu příhodu, na kterou nikdy nezapomenu. Někdo ze štábu vyšší jednotky odněkud zjistil, že na pozemku u objektu byla kdysi dávno studna s vydatným pramenem pitné vody (pokud to byl dříve klášter, není divu) – jenže už nešlo zjistit, na kterém místě. Na pozemku proběhly od té doby rozsáhlé stavební úpravy. Spousta zeminy se vybagrovala a naopak jiná navezla; po nějaké studni ani stopy. Přijeli i s vrtnou soupravou, měřili, zkoumali – bezvýsledně. Jak už jsem naznačil, pozemek byl opravdu hodně velký. No a jednou po obědě přijel vůz, v něm tři estébáci a vězeň. Jak jsem se později dozvěděl, byl to asi devadesátiletý katolický farář odněkud ze Slezska. Soudruzi se prý nějak či od někoho dozvěděli, že před svým zatčením byl znám svými „nadpřirozenými“ schopnostmi a snad z nedostatku jiné práce, snad aby se pobavili, nebo „to“ opravdu chtěli zkusit, přivezli ho k nám – aby prý našel vodu.

Nikdo z našeho útvaru u toho samozřejmě nebyl a ani být nesměl. Nebyli jsme blíž jak nějakých čtyřicet metrů, v některých chvílích se ale všichni ztratili hluboko

v parku. Ovšem jasně jsme viděli, jak staříčkový vězeň něco říká a jak mu jeden z mužů váhavě (!) sundal pouta. Pak opět nějaký dotaz, druhý muž se obrátil na třetího a ten podal pomalým a opatrným pohybem vězni do rukou malý lesklý předmět – zřejmě kapesní nožík. Celý průvod čtyř lidí se pak přesunul ke křoví a vězeň si po chvíli vybírání s viditelnou námahou uřízl virguli. Upravil si ji, vrátil nožík a vydal se systematicky po parku – tedy po pravdě řečeno, spíše se vlekl. Muži těsně za ním: zdálo se i na dálku, že se při tom dobře baví. Vězeň se během chůze několikrát zastavil a virgule se v jeho rukou zvolna otáčela. Vždy poodstoupil, vrátil se a zkoušel znovu. Zřejmě ale nebyl zcela spokojen a pokračoval. Pak celý průvod na dlouho zmizel z našeho výhledu a když se opět objevil, vrátil se zpět na jiné místo, na které ale bylo dost dobře vidět. Dobře jsem viděl, jak se virgule tentokrát otáčela tak, že vězni až zkroutila ruce a on málem upadl. Muži přiskočili a vězeň jim něco naléhavě říkal. Pak jeden z mužů na určené místo zapíchl klacek a zdálo se, že tím „produkce“ patrně skončila. Ukázalo se, že ne docela. Jak už jsem uvedl před chvílí, muži si ze všeho jen dělali legraci a jeden po druhém si brali onu virguli do rukou a „zkoušeli“, co to udělá. Drželi ji vesměs „jako prase kost“ (jak říkávala moje babička) a chechtali se tak, že si jeden z nich až sedl na zem. Vězeň tiše stál s pochýlenou hlavou – až do okamžiku, kdy se jeden z mužů ocitl se svojí virguli přesně nad vyznačeným místem. Pak udělal asi tři, čtyři drobné kroky a zlehka se dotkl paže dotyčného muže – nahoře, skoro až u ramene, virgule se při tom vůbec nedotkl. A děly se nevidané věci. Virgule se v mužově ruce začala rychle otáčet – až na dálku bylo vidět, že ji muž nestačí „ovládat“, že mu doslova zkroutila ruce dost divným a nezvyklým způsobem (nebyl na něco takového prostě připraven), myslím, že jsem dobře zaslechl výkřiky, snad bolesti, ale spíše bezmezným údivem. Pak na vězně něco zařval a ten dal ihned svoji ruku zpět. A virgule se hned „uklidnila“. Málodky v životě jsem viděl TAK ohromené lidi, jak byli v té chvíli všichni tři soudruzi – estébáci.

Brzy po odjezdu eskorty s vězněm pak znovu přijela technická skupina s vrtnou soupravou – na místě označeném starým farářem pak v krátké době vznikla studna, kde byl v hloubce asi šesti metrů velmi vydatný pramen kvalitní pitné vody. Prý souhlasily naprosto všechny údaje, které vězeň předpověděl: hloubka výskytu, množství vody za časovou jednotku, kvalita a údajně i další faktory. Cisterny přestaly jezdit, jen ta stabilní u útvaru zůstala a musela být vždy plná – i když se již voda brala výhradně z nové studny (byla opravdu vynikající). Někdo „shora“ se totiž měl vyjádřit v tom smyslu, že s novým pramenem to nemusí být tak docela v pořádku, když ho objevil „fland’ák“ odsouzený lidovým soudem po válce jako agent Gestapa a Vatikánu (!!).

Část první: Život

Čtenář se možná bude právem ptát, odkud tohle všechno vím – některé informace, podstatné i méně podstatné. To souvisí s událostí, která se stala vlastně souběžně s tím, co jsem právě popsal. Jednoho dne si mne k sobě zavolal velitel. Měl před sebou nějaké papíry, a když jsem dostal „pohov“, začal hovořit. Řekl, že dostal z velitelství přípis, který se týká přímo mne (teď jsem ovšem čekal to nejhorší) – prý si pro jistotu zpětně ověřil, zda jsou opatření nařízená v přípisu skutečně v pořádku.

„Vy jistě víte moc dobře, jaký máte kádrový materiál. A že rozhodně nemůžete počítat s tím, abyste byl kdykoli v budoucnu povýšen třeba jen na svobodníka (s tím jsem tedy opravdu nikdy ani nepočítal, ani po tom netoužil) – navíc jste vojínem prvního ročníku. Ovšem rozkazy z velitelství brigády jsou pro mne závazné. Máte u naší jednotky zastávat proviantní službu. Soudruh rotný zůstane u svých ostatních povinností a vy převezmete vedení proviantu. Kuchař vám bude podřízen. Mohu vám jen říci, že osobně proti vám nic nemám, ale něco podobného jsem ...“ – to už nedořekl. Jen pak dodal, že rotný mě zaučovat nesmí. Dostanu pro začátek písemné instrukce (dal mi je) a budu jezdit do Prahy na školení. A dále, že moje funkce bude patrně jen dočasná, když mám jako vysokoškolák stejně vojenskou službu kratší o půl roku. „To snad byl hlavní důvod, proč vám to dali, on by tu u jednotky asi nebyl nikdo, kdo by to mohl jen tak z fleku dělat (složil mi poklonu!), ale stejně tomu vůbec nerozumím.“

„Proviantník“ je voják, který se stará o chod kuchyně, sestavuje jídelníček, obstarává potraviny, dohlíží na jejich kvalitu, vede potřebné účetnictví apod. U velkých útvarů to byl vždy proviantní důstojník, u menších i poddůstojník. Jen někdy jim pomáhali v podřadných úkolech vojáci základní služby. Jak jsem se později dozvěděl, rotný u našeho útvaru prý již delší dobu vedl špatně účetnictví a byl snad dokonce podezřelý z krádeží masa ve velkém. Ale nikdy jsem se nedozvěděl, proč ho neodvolali už dávno a proč nebyl ani kázeňsky potrestán. Nové funkce jsem se ujal se smíšenými pocity. Tuhle práci jsem přece nikdy nedělal a neměl jsem o svých nových povinnostech nejmenší ponětí. Nejvíc mě ovšem lákala naděje, že budu jezdit každý týden do Prahy na školení – něco takového by bylo asi snem většiny vojáků. Ovšem zatím jsem se musel se svým novým postavením nějak vypořádat sám. Mým „podřízeným“ byl kuchař, který narukoval z východního Slovenska a měl hotelovou školu (!). Byl to Rusín, rozuměl česky, jen když potřeboval – ale velice brzy jsme se spřátelili. Bylo to ostatně v zájmu nás obou. Strava na vojně byla v té době velmi slušná, to musím sám uznat. A že jsme si s Vasilem „přilepšovali“, je celkem jasné

- ale nikdy ne na úkor ostatních vojáků (po pravdě řečeno, stejně by se to v tom množství ani nemohlo projevit).

Velmi častým hostem ve vojenské kuchyni byl ZVP - tedy zástupce velitele pro věci politické, jak už bylo řečeno. Oficiálně proto, aby dohlédl, zda je všechno v pořádku, popravdě řečeno ale proto, že byl věčně při chuti a u nás se „dorážel“. Pochopitelně se k nám dvěma choval velmi přátelsky, vyprávěl nám historky ze svého dřívějšího působení u policie (nikdy ovšem třeba neprozradil, proč byl přeložen k armádě), chlubil se kupříkladu tím, že byl v týmu, který zatýkal Rudolfa Slánského - a dalšími zajímavými zážitky. Právě od něho jsem se dozvěděl všechny ty údaje a podrobnosti, o kterých jsem psal před chvílí. Díky jemu, jeho sdílnosti (a neopatrnosti) jsem se velmi brzo a velmi přesně dozvěděl doslova všechno o chodu a záležitostech celé jednotky a leckdy jsem se ho (s úspěchem) ptal na věci, které jsem rozhodně neměl právo znát: tehdy to bylo jen ze zvědavosti.

Vlastně jsem se měl „jako v nebi“, jak se říká. S Vasilem jsme si dělali taková fantastická jídla, že už do smrti nic tak dobrého neokusím, každou chvíli jsme dostávali vycházky a často i takzvané „opuštětky“: to byla i doba mojí „vojenské lásky“ s jednou místní dívkou. Jmenovala se Dana - no a všechno s tím spojené, slasti i strasti, přesně tak, jak se to líčí v každém filmu nebo románu z vojenského prostředí. Bývá to vždycky stejné, málokdy „vážné“ a člověk na to pak vzpomíná celý život. A často si říká, že už kvůli tomu stálo za to být na vojně. Já jsem ale velmi brzy začal mít docela jiné starosti.

OSUDOVÉ SETKÁNÍ

Do Prahy jsem začal jezdit prakticky ihned. Školení se konalo v Dejvicích v jednom vojenském objektu – bylo nás tam vždycky kolem třiceti, já byl jediný v hodnosti vojína. Od útvaru jsem odjížděl vždy brzo ráno a vracel se až pozdě večer: nikdo se nikdy neptal a nezjišťoval můj časový rozvrh. Moje vyprávění se teď bude zabývat něčím, čemu já sám říkám osudové setkání. Samozřejmě, že nebylo náhodné, bylo naopak jistě předem pečlivě připravené a i všechny události poslední doby, o kterých jsem se právě zmínil, tomu nasvědčovaly. Ovšem podrobnosti o celém tom „mechanismu“ jsem se nikdy nedozvěděl – a také jsem po nich ani nepátral.

Stalo se to při mé třetí cestě do Prahy. Vracel jsem se ze školení dost brzy a jako obvykle jsem mínil strávit několik hodin „svobody“. Příležitostí pro mladého muže bylo všude kolem dost. Jen těch hezkých dívek, co jsem potkával! Ten den ale probíhalo všechno jinak. Velmi brzy – ještě před stanicí tramvaje U Prašného mostu – mne předjel automobil, zastavil u chodníku a řidič otevřel dveře. Když jsem došel, vyklonil se a velmi stručně mne vyzval, abych si nastoupil. V autě byl sám a měl na sobě uniformu, podle nárameníků v hodnosti podplukovníka. Povinně jsem zasalutoval a zůstal stát. Bylo to jistě dost nečekané a přinejmenším podivné.

„Nemusíte se ničeho obávat vojíne, klidně si nastupte, nutně vás potřebuji,“ řekl nezvykle tichým hlasem a já si teprve v tu chvíli uvědomil, že na tuhle hodnost vypadá opravdu hodně mladě (mnohem později jsem se dozvěděl, že byl jen o třináct let starší než já).

Jeli jsme dost dlouho. Vůz zastavil až v pražské Tróji na klidném místě poblíž zoologické zahrady. Muž hovořil během celé jízdy a i pak, když jsme už stáli. To, co říkal, byl pro mne fantastický, téměř neskutečný zážitek. Znal a věděl o mně snad všechno a také se tím netajil. Věděl i o mém otci, co kdy dělal, a byly mu známy i události a fakta, která mohl znát jen někdo, kdo by za války bydlel společně v našem domě, ostatně to – jistě úmyslně – stále zdůrazňoval. Mluvil velmi pomalu a z každé jeho věty bylo patrné, že to říká proto, abych mu věřil.

Jistě – ta šílená myšlenka mi také prošla hlavou, vracela se stále neodbytněji a důrazněji. Samozřejmě že to NEBYL žádný z těch obou skvělých důstojníků SS, kteří

u nás tehdy bydleli, poznal bych je jednoho i druhého vždy a ihned. ALE HOVOŘIL JAKO JEDEN Z NICH. V té chvíli jsem si ani neuvědomil, že i on musí mít jistě neobvyklý pocit. Třeba jak (z jeho pozice) riskoval. Nebo naopak jak dalece si byl předem jist. Hlavou mi bleskla i vzpomínka a myšlenka na onoho plukovníka Wehrmachtu, který v závěrečných dnech války hovořil s mým nemocným otcem o svém synovi. Tohle všechno mi proběhlo myslí, ale nebyl jsem vůbec schopen nic z toho pochopit, dát nějak do rozumných souvislostí a UVĚŘIT TOMU. Obávám se ostatně, že není v mých silách, abych čtenáři opravdu a aspoň přibližně vylíčil onu ohromující myšlenku, pocit, očekávání a určitě i jistotu životního zlomu. Vlastně se ani příliš nepamatuji, co jsem tehdy dělal a říkal. Vzpomínky na tuto událost jsou v jednom ohledu stále velmi živé – ale v jiném ohledu a smyslu splývají v jeden intenzivní pocit, který se dá velmi těžko popsat. To, co si pamatuji velmi jasně, přesně a zřetelně je, že jsem slyšel hudbu. Po celou dobu našeho rozhovoru – a vlastně i potom. Já vím, že to zní neskutečně, že si vymýšlím. Ne, je to pravda. Tu hudbu jsem dobře znal, dá se říci od svých dětských let a miluji ji dosud – bez ohledu na tuto vzpomínku. Byla to Beethovenova hudba: předehra Egmont. A prosím každého, kdo tohle bude (?) číst, aby si skladbu poslechl (je běžně dostupná na CD). Není to jen krásná hudba – je to POSELESTVÍ, VÝZVA, APEL. Vzkaz konkrétnímu člověku aby udělal něco, o čem je přesvědčen, že to udělat má – a tedy musí. Aspoň tak jsem skladbu vždy chápal. A tím víc v té osudové chvíli.

Nevím, jak dlouho jsem seděl beze slova vedle svého společníka. Když pak začal hovořit, řekl asi toto: „Já vím, že je vám určitě všechno jasné, aspoň to základní a podstatné. Potřebuji vaši pomoc a spolupráci. Ale musíte si uvědomit, že to bude na celý život, ne jen na krátký čas. A nebude při tom záležet, jestli tu budu já, nebo někdo jiný. Můžete to odmítnout a nic se tím nezmění, aspoň pro vás. Pokud přijmete můj návrh, splní se vám vaše přání a touha, kterou v sobě nosíte od konce války – jenže teď by to už nebyla ta jednoduchá a snad i trochu naivní chlapecká představa. Naše organizace nebyla zničena – to se jen říká a píše. Konečně, je to jen dobře. A přísahu, kterou jste znal jen z vyprávění nebo z literatury, tu nejslavnější přísahu jakou může dát arijský člověk, dostanete k podpisu. Je v ní jen jedna docela malá změna – nebudete přísahat věrnost tomu velkému muži, ale jeho odkazu. Jen musíte prostě vzít na vědomí, že od té chvíle váš život nebude jen váš. A můžete o něj i přijít – velmi snadno: teď, za nějaký čas, kdykoliv. Musíte si vybrat. I když odmítnete, věřím, že zůstanete čestným člověkem. Já vím, že se takové rozhodnutí nedělá naráz. Dobře si všechno rozvažte a uvědomte si, čeho chcete v životě dosáhnout – proč a za co stojí

Část první: Život

žít. Jen vám znovu připomínám – rozhodněte se odpovědně, bez zbytečných emocí. Já velmi dobře vím, že i v případě záporného rozhodnutí budete pokračovat ve svém boji a ve svém úsilí. Víím o vašich aktivitách a vaší práci víc, než si myslíte. Teď Vás odvezu do centra města, zbytek dne je váš, večer se vrátíte na útvar jako obvykle. Za týden na vás budu čekat, jen budu o něco dál – před stadionem Sparty. Pak mi řeknete své rozhodnutí.“

ROZHODNUTÍ

V té době patřila mezi mé oblíbené knihy i sbírka básní v próze od Miroslava Holuba. Nebyl to „profesionální“ básník a spisovatel, byl to vědec, lékař – endokrinolog. Jedna z básní se jmenovala DVEŘE. Okamžitě jsem si tuhle věc zamiloval a bylo mi jasné, že je to vlastně totéž jako můj milovaný Beethoven. Pravda a krása je asi jen jedna – jen má mnoho podob a způsobů vyjádření. A také ono poselství a vzkaz. Od té doby jsem se jím vždy řídil. V těch „velkých“ záležitostech i ve svém nejsoukromnějším životě. Teď, když už jsem dost starý, mohu jen říci, že jsem se řídil správným „návodem“. Uvádím ho zde v plném a doslovném znění.

Jdi a otevři dveře.

Třeba je tam venku
strom, nebo les,
nebo zahrada,
nebo magické město.

Jdi a otevři dveře.

Třeba tam pes škrábe.
Třeba je tam tvář,
nebo oko,
nebo obraz obrazu.

Jdi a otevři dveře.

Když je tam mlha,
spadne.

Jdi a otevři dveře.

I kdyby tam byla jen
tikající tma,
kdyby tam bylo jen
duté vanutí, i kdyby tam
nic

nebylo,

jdi a otevři dveře.

Aspoň
průvan
bude.

Za týden jsem jel opět na školení do Prahy. Po skončení jsme se setkali tak, jak bylo domluveno – a já jsem OTEVŘEL DVEŘE.

WALTER

Musím čtenáři samozřejmě říci aspoň základní, nutné informace o mém příteli. Píši „příteli“, protože se velmi brzy tento vztah mezi námi vytvořil – i když byl v rámci organizace mým nadřízeným. Na jeho výslovnou žádost jsme si začali tykat, což mi zpočátku připadalo naprosto nevhodné a jaksi „nevyvážené“. Ale zvykl jsem si a – ano, proč bych to neřekl: pochopitelně mi to nesmírně lichotilo. Jeho skutečné jméno jsem se nikdy nedověděl (to, pod kterým existoval, bylo ryze české). On sám si přál, abych mu říkal Walter. Pro něj jsem byl prostě Elmar. On věděl, že je to moje druhé křestní jméno, ačkoli tento fakt je uveden pouze na křestním listu a na vysokoškolském diplomu – nikde jinde, ani v občanském průkazu. Tímto jménem mne někdy oslovoval můj otec, moje zbožňovaná tetička z Terstu a – jistě, věděli to i ti dva mladí důstojníci, kteří u nás za války bydleli. Ovšem jinak mi každý vždy říkal jen Roman a určitě nikdo nevěděl o nějakém druhém křestním jménu. Pro případ event. písemného styku a i z jiných důvodů mi Walter přidělil šifru „vlčí dráp“, kterou vlastně používám dodnes. Když skončila válka, bylo Walterovi pouhých 26 let. Podařilo se mu opatřit si falešnou identitu se vším, co k tomu patří (prý to nebylo zas až tak těžké), a za nějakou dobu se mu zdařilo dostat se – zcela „legitimně“ – do řad československé armády jako důstojník. Ono to vypadá jako „vystřižené“ z nějakého dobrodružného filmu, ale mohu své čtenáře ujistit, že v té době se stávaly i mnohem úžasnější věci a události. Musím zde připomenout jednu závažnou skutečnost: musel jsem slíbit, že se nebudu vyptávat na nic z jeho dosavadního života. Že se dozvím od něho to, co bude potřebné, nutné – nebo co uzná za vhodné, abych věděl. To jsem vždycky dodržel a ani jsem se nepokusil tuto zásadu nějak „obejít“. Často to bylo velmi, velmi těžké – kdo by na mém místě nebyl zvědavý?! Ale mohu říci, že se mi to „vyplatilo“, protože jsem se snad právě proto dozvěděl často fantastické věci. Například to, že byl za války příslušníkem jednoho elitního útvaru, bojujícího v týlu nepřítelů na východní frontě. To víte, že jsem si okamžitě opět vzpomněl na oba „naše“ důstojníky; ti byli nasazeni podobným způsobem. Ale nemohl jsem se zeptat, zda byl Walter v divizi Brandenburg – či dokonce v jednotce s poetickým názvem Nachtigall (Slavík). Dozvěděl jsem se i to, že byl držitelem rytířského kříže a jednou, když jsem mu pomáhal při stěhování jeho věcí, jsem měl možnost vidět tuto nádhernou věc zblízka – a držet ji v ruce. Walter měl svůj „normální“ služební byt, ale kromě něj i další, daleko skromnější v jednom domku na předměstí. Dost možná si někdo pomyslí, že v jeho postavení bylo neopatrné schovávat takové věci. Zkusil

jsem se vžít do jeho situace a myslím, že kdybych prožil to, co on, zachoval bych se určitě stejně. Když jsem viděl tak dokonale zamaskovaný úkryt (dokonce i důkladná prohlídka by byla zcela určitě bezvýsledná), nemohlo být o nějakém riziku ani řeči.

Nikdy jsem se nedozvěděl, proč hledal (a našel) právě mne. Protože připustit, že se znal s těmi „našimi“ důstojníky, to bych ještě „bral“. Ale co od nich mohl vědět jiného, než vyprávění o jednom chlapci? Vždyť charakter a osobnost člověka se vytváří až později a vím o (bohužel) mnoha případech, kdy se – tehdy mladí – lidé jako já nechali tak snadno ovlivnit tím šíleným okolním prostředím. A nejen já: třeba i touhou se uplatnit takřkajíc v „normálním životě“, přáním mít rodinu a nevystavovat ji nebezpečí, udělat ve svém povolání kariéru. To všechno dokáže člověka zlomit a změnit. Ovšem na druhou stranu – je fakt, že Walter věděl o mých aktivitách a znal velmi dobře některé moje „soukromé akce“ (hlavně letáky, brožury, ale i jiné věci) z doby dávno před nástupem na vojnu. Jak je mohl znát? To bylo pro mne naprosto nepochopitelné. Zvláště když jsem si uvědomil, že jsem svoji činnost prováděl na tak rozdílných a odlišných místech – na střední škole, v továrně Aero, na fakultě, při svém povolání u lesa (samozřejmě i na Slovensku) a chystal jsem se v tom pokračovat i na vojně. To mi ovšem Walter zakázal, nesměl jsem nic riskovat. Proč – to čtenář zjistí velmi brzy.

Spolu se mnou spolupracovali s Walterem ještě i jiní. Nebylo jich mnoho. Myslím, že nejvýše tři. Nikdy jsem je neviděl, oni mne také ne. Někdy jsem ale bezpečně věděl, že jsou na určitých místech a v jistou dobu. Také jsem pochopil, že Walter ve mně nehledal jen svého pomocníka. Zřejmě potřeboval někoho, komu by se mohl přece jen občas s něčím svěřit – v prostředí, kde žil, to pro něho muselo být něco jako „doušek živé vody“. Říci, že ve mně našel přítele, by bylo jistě jednodušší, na začátku kapitoly jsem tohle slovo použil. Ovšem přece jen – uvědomoval jsem si, co všechno on už vykonal, byl pro mne nedostižným vzorem a slovo „přítel“ mi někdy připadlo nepatřičné a neadekvátní. Jinak řečeno: jeho vztah ke mně jsem mnohem víc považoval za největší vyznamenání ve svém životě. Samozřejmě: spolu se svým podpisem slibu věrnosti odkazu největšího muže árijských dějin.

MŮJ PRVNÍ ÚKOL

Můj první úkol (pro Waltera a tedy pro naši organizaci) byl v podstatě velmi jednoduchý a téměř bez rizika. S odstupem tolika let si myslím, že (samozřejmě kromě mnoha podstatných důvodů) byl pro mne vybrán i proto, abych si jaksi zvykl a třeba i nabyl dojmu, že „se nic nemůže stát“. Nevím, možná se ale mýlím, protože další akce už byly podstatně jiné a mnohem náročnější. A pro mne i hodně „aktivnější“.

Šlo v podstatě o to zjistit, kdy u jednotky nebude žádný důstojník – a také vyřadit z provozu jeden jediný (!) telefon, který byl u útvaru. Jen musím čtenáři připomenout, že to byla doba bez mobilů a jiných samozřejmých vymožeností současné doby. Telefon byl telefon v kanceláři velitele, který tuto kancelář sdílel s velitelem i ZVP. Kancelář se pochopitelně zamykala – náhradní klíč existoval a měl k němu přístup rotný. Další nejbližší existující telefon byl jen v blízké hospodě. Tam bylo otevřeno každý den kromě soboty. Hospodu provozovali manželé, kteří byli „normálně“ zaměstnáni ve městě. Ta hospoda měla ostatně malou návštěvnost (byli to hlavně vojáci). Už jsem se zmínil o zásadě, že musel být vždy přítomen jeden důstojník – za každých okolností. Ovšem velmi dobře jsem věděl, že se tato zásada často nedodrzuje. ZVP byl starý „drbař“, rád se poslouchal a velmi často mu ujela (hlavně v kuchyni) dost důležitá informace. Třeba ta, že velitel má v poslední době starosti ohledně manželky (bydlela v Praze). Myslel si, že když (třeba) za ní přijede neočekávaně domů, že tím něco vyřeší. A tak jsem se za několik týdnů bezpečně dozvěděl, že příští sobotu bude „legálně“ pryč ZVP a prakticky na 100% i „ilegálně“ velitel. Den před tím jsem tuto skutečnost oznámil telefonem z hospody domluvenou šifrou na stanovené telefonní číslo. Pamatuji se, že jsem tehdy řekl, že „až přijde Olina, vyříd'te jí prosím, že to má u mě!“

V sobotu ráno odjel na motorce ZVP. Před polednem jsem zašel za velitelem. Měl jsem důvod, protože jsem mu nesl výkazy nákupu proviantu – bylo mu vždycky jedno, kdy mu to odevzdám. Byl viditelně nervózní, chystal se na cestu a myšlenkami byl kdo ví kde. Kancelář jsem znal velmi dobře, a když velitel ukládal složku do zásuvky, musel se otočit zády k telefonu (stál na menším stolku). Měl jsem s sebou od Waltera takový malý plochý předmět s odtrhovací páskou. Tu jsem už v kapse opatrně odtrhl a věičku jsem přiložil zespodu na desku stolku s telefonem – držela jak přišitá. Za malou chvíli odjel velitel svým vozem (vracel se vždy až v noci). Jiný

dopravní prostředek už u útvaru nebyl. Zbývalo jen čekat. Jistě, nemuselo jít všepodle plánu, někdo z obou si to mohl přece na poslední chvíli rozmyslet a neodjet – nebo se mohlo stát cokoli jiného a nepředvídaného. I pro tento případ jsem měl své instrukce, ale to by bylo zbytečně dlouhé vyprávění.

Asi ve 14 hodin se u vrat objevil automobil, přesně takový, jakým vždy jezdily kontroly objektu (poslední kontrola tu ale byla docela nedávno). Na rozdíl od těch předchozích byl ve voze jen jediný člověk – v uniformě.

Málem bych ho ani nepoznal, i když jsem věděl, že přijede – Walter. Ani sám nevím, jak to přesně udělal, nebyl vůbec nijak „klasický“ maskován, ale kdo ho důvěrně neznal, zřejmě by byl na pochybách. Také se mi zdálo, že vypadá nějak starší – a měl uniformu plukovníka. Hned ve strážnici seřval patřičným „lampasáckým“ způsobem službu za špinavé boty a nezůstal jen u toho. Když „zjistil“, že velitel není přítomen, začal prohánět rotného a sliboval, že tohle tedy nikomu jen tak neprojde. Celá jednotka byla na nohou, rotný byl na infarkt, chtěl (to bylo vidět) do kanceláře zavolat veliteli, ale „plukovník“ ho doslova proháněl „po prostoru“. Když už toho bylo dost, odebral se Walter na „inspekci“ tajného objektu. Měl s sebou také takový zvláštní předmět jako ti praví důstojníci, ale přece jen trochu jiný. Zdálo se mi, že menší. Byl v objektu tři hodiny (!). Rotný se mezitím konečně dostal do vytoužené kanceláře a za chvíli odtud opět vyšel, zmatený a viditelně zoufalý. Poslal jednoho vojáka do hospody, i když věděl, že je tam zavřeno a doma nikdo není. Nemohl podniknout vůbec nic, protože – čistě teoreticky – sice mohl jít pešky do vzdálené vesnice, ale to si nemohl absolutně dovolit: nevěděl, JAK DLOUHO bude v objektu plukovník.

Konečně bylo po všem – Walter se vrátil z objektu, vynutil si přístup do kanceláře aby tam zanechal zápis („To si váš velitel za rámeček nedá!“), vyhodil rotného, který mu byl v patách a než nasedl do vozu, úsečně oznámil nešťastnému rotnému, že by bylo na místě zavolat veliteli. Rotný cosi zabreptal v tom smyslu, že telefon je nějak pokažený, že je hluchý, že neví co, s ním je, že... Walter ho přerušil poznámkou, aby se naučil telefonovat, on že právě před chvílí tím telefonem hovořil se štábem. Pak odjel.

Rotný doslova vletěl zpět k telefonu. Opravdu zavolał velitele (stál jsem spolu se skupinou zvědavých vojáků za pootevřenými dveřmi) a zřejmě na jeho žádost

Část první: Život

mu přečetl zápis i se jménem plukovníka. Dodnes si na ono fiktivní jméno pamatuji: plukovník generálního štábu O. Vergeltung (Die Vergeltung znamená česky odplata) – malý žertík, který si Walter neodpustil a mohl si ho klidně dovolit. Rotný jen stále opakoval „ano soudruhu nadporučíku, je to tam tak opravdu napsáno, ano, byl sám, ne, nikdo s ním nebyl, ale já přece...“ a otočil se a zabouchl dveře.

Nedíval jsem se na hodinky, ale snad už za půl hodiny se od Prahy doslova přitřítla celá kavalkáda aut, vojenských i civilních, dokonce měli s sebou i psůvody se psy (!). Pochopitelně nezjistili vůbec nic – jen vojáci u útvaru měli náležité divadlo. Vyslýchání jsme byli všichni – marně, jak jinak. Odnesl to ovšem velitel – vlastně jsme ho už nikdy nikdo neviděli. Za dva dny se dostavil velitel nový a i ten byl pak vystřídán. ZVP zůstal a když se z té hrůzy jakž takž vzpamatoval, podřekl se (jako obvykle jen přede mnou a Vasilem), jaký že to byl prý „kosmický průser“ (jeho vlastní hodnocení). Že sice bude všechno v objektu skartováno, zničeno a nahrazeno novými údaji (a prý nejen údaji), ovšem nedá se to udělat hned a najednou, byly tam prý i věci týkající se Varšavské smlouvy, které se prostě ani podstatně změnit nedají. Toto jsem posoudit nedovedl, ale aféra to byla až neskutečná. Být to jindy nebo jinde, určitě by se to nedalo před veřejností dlouho „zatloukat“ a dříve či později by to byl pro média doslova trháč. Že tehdy „padaly hlavy“, bylo víc než jisté, ale nic o tom jsem se už nedověděl.

Život na vojně plynul dál, já konal své proviantní povinnosti, nějaký čas ještě jezdil na školení (už jsem věděl, že ve své funkci zůstanu až do konce své vojenské služby) a když skončilo, jezdil jsem do Prahy dál – když jsem dostal opuštěný. S Walterem jsme měli dohodnut pevný program našich vzájemných schůzek a celou škálu opatření k navázání styku, kdyby se třeba nějaké setkání nemohlo uskutečnit nebo kdyby nastaly zvláštní okolnosti, nebo neočekávaná situace. Další společná akce – v době mého působení na vojně – už byla jen jedna, v Praze. Účastnil se jí i další člen skupiny, i když jsem ho při tom neviděl. Moje role byla již podstatně větší a aktivnější než v prvním případě. Výsledek akce byl velmi úspěšný – i když se nejednalo o úkol s tak dalekosáhlými následky. Tehdy jsem i poznal, co je to normální lidský strach, že je asi i potřebný a hlavně – že se nechá překonat.

Nejbližší Vánoce jsem mohl strávit doma se svojí matkou (měl jsem tři dny volna) a na jaře jsem odešel do civilu. Mnohem později jsem se dozvěděl, že celý objekt byl brzy nato zrušen – i s posádkou.

KAPITOLA „NAVÍC“

Tuto kapitolu jsem původně neměl vůbec v plánu – ale po pečlivé úvaze jsem poznal, že přeci jen bude nutná.

Čtenář mi musí prominout, že v ní poruším hned dvě zásady, které jsem si vytkl, když jsem se rozhodl psát své vzpomínky. První zásada byla ta, že nebudu nic zamlčovat a napíši vše, co o dané věci či události vím a co jsem dokonce sám prožil. Ta druhá zásada už nebyla tak striktní: snažím se popisovat děje a fakta tak, jak po sobě následovaly. A obě tak samozřejmě zásady nesmím v tomto případě dodržet a musím respektovat vůli a přání osob, které jsem poznal po Walterově smrti. Osob, které zaujaly jeho místo (on sám mi to vlastně předpověděl), a i když se dnes, když je mi víc než sedmdesát let, už žádné z akcí přímo neúčastním, jsem stále vázán onou největší přísahou svého života. Mohu být na něco ve svém životě hrdý a pyšný? Netroufám si to posoudit, ale na tuto přísahu jistě. Ta platí, pokud budu živ.

Moji kamarádi z organizace bojují dál. Mohu jen říci, že svoji činnost na českém území zatím prakticky zastavili a přesunuli své úsilí poněkud dál. Jednou z výjimek jsem byl možná já. To mohu říci, to mohu napsat. Po roce 1990 jsem dostal dlouhodobý úkol: snažit se podchytit všechny síly u nás, hlavně samozřejmě u mladých lidí, pro myšlenku a ideály nacionálního socialismu a naší historickou sounáležitost s Říší. Pokud možno tak, aby to neukazovalo jen na moji osobu. Měl jsem dát tak trochu příklad, inspiraci, dodat odvalu. K tomu se ale ještě vrátím v posledních kapitolách.

Než jsem začal psát tyto vzpomínky, řekl jsem o tom svým kamarádům při jednom z našich setkání: nejsou tak častá jako dřív, protože nejsou nezbytně nutná. A chtěl jsem vědět, CO VŠECHNO si mohu dovolit napsat. Rozhodnutí jsem se dozvěděl velmi brzy – bylo mi dokonce doporučeno, abych psal, ale – současně mi byly stanoveny MEZE. Mohu jen věřit, že jsem snad všechny rady a připomínky dodržel a dodržím. Upřímně řečeno, asi bych to – v jistém smyslu – takto napsal i bez této konzultace. Je mi přece naprosto jasné, že mohu uvést jen fakta a události, které jsou pro čtenáře opravdu nezbytně nutné – jinak by vyprávění ztratilo smysl, bylo by to torzo, chyběl by aspoň malý náznak vysvětlení. A žádné osobě, ať již žijící, nebo jejím potomkům, jsem nechtěl a nesměl způsobit jakékoli problémy. Většina našich akti-

Část první: Život

vit s Walterem byla toho druhu, že (jak se domnívám) jsou trestné a nepromlčitelné i dnes. Nejsm sice právník, ale dost podobný případ je v současné době předmětem právních i veřejných a novinářských úvah. Výraz „podobný“ je nutno ovšem chápat jen po trestně právní stránce – podle zákonů této země. Ve své podstatě a cílech je naprosto odlišný. Jedná se o případ bratří Mašínů a jejich společníků. Vede se spor o to, zda byli bojovníky proti komunismu nebo jen docela prostí zločinci. Já ani Walter jsme rozhodně nedělali to, co oni, tedy přesněji: cokoli oni podnikli, tedy jen kvůli tomu, aby se dostali za hranice. My jsme podnikali v mnoha ohledech daleko víc – ale vždy jen s úmyslem poškodit tehdejší režim – jeho lidské a materiální zdroje. Nikdy jsme neuvažovali o emigraci, tam nebylo naše místo. Bratři Mašínové si pochopitelně potřebovali opatřit zbraně a snad i jiné prostředky: proto ta přepadení policejních stanic, proto i to (snad trochu sporné) uloupení peněžní zásilky a zabití ozbrojeného pokladníka. Walter zbraně měl. Dost – nejen pro sebe. A kromě „normálních“ střelných zbraní měl i „hračky“, o kterých jsem do té doby sice slyšel a četl, ale nikdy neměl v ruce. Nemusím zdůrazňovat, že jsem si tehdy s úsměvem vzpomněl na našeho plukovníka Macouna z vojenské fakulty při studiu lesnické vysoké školy. Patrně by nevycházel z údivu, i když to byl starý zkušený voják a jeho úkolem bylo z nás studentů vycepovat ženisty, včetně zacházení s výbušninami. Ale o tom jsem vyprávěl v jedné z předchozích kapitol.

Já jsem dostal od Waltera pro naše akce vynikající německou pistoli Walther 7,65 (ta téměř shodná jména!), on sám nosil ČZ 9 mm, protože jinou si při běžném nošení jako „československý důstojník“ nemohl dovolit a už si na ni zvykl. Mně se o všech těchto záležitostech nepíše snadno, ale musím se o tom zmínit, jinak by mé vyprávění nebylo úplné. Až na dva případy jsme byli vždy úspěšní a vyvázli ze všeho bez sebemenší újmy. Walter byl prostě „naprostá jednička“, z každého jeho slova, pohledu a konání bylo zřejmé, jakou školu a průpravu kdysi dostal. A jsem přesvědčen, že nejen já, ale snad každý, kdo by s ním pracoval, by byl doslova „nakažen“ jeho sebedůvěrou, jistotou, matematicky přesným úsudkem a odvahou.

Čtenář si jistě vzpomene na moje vyprávění z doby mé venkovní praxe, kdy jsme jako „adjunkti“ o prázdninách sloužili na nejrůznějších místech. Tehdy – v blízkosti hranic za Rozvadovem – jsem poprvé přišel do situace, kdy jsem stál se zbraní v ruce proti lidem. Osud či Prozřetelnost mě tak připravila již tehdy na takovou možnost. Samozřejmě, tenkrát to bylo téměř bez rizika – a bez výstřelů. Ale když je to pak docela jinak – mohu své čtenáře ubezpečit, že TO není jako ve filmu nebo nezasvěcené

a povrchní literatuře. Určitě to každý prožívá a cítí jinak. Já – hlavně zpočátku – jsem se cítil jako při vysoké horečce, ale není to přesné. Herec by asi řekl, že měl trému a tu prý mívají i zkušení a staří, když vstupují na „prkna, která znamenají svět“. Já rozhodně nebyl ani starý, ani zkušený, když jsem vstupoval na prkna, která znamenala – co vlastně? Mohl bych dnes snadno napsat, že jediný možný způsob, čestný způsob, jak v té době žít a existovat. Ale takhle „vznešeně“ jsem to tehdy ovšem necítil. Ze všeho nejvíc jsem si uvědomoval, že jsem podepsal nejsvětější přísahu na světě, že je se mnou někdo, koho jsem bezmezně obdivoval a nikdy bych ho nemohl zklamat – a že musím za každou cenu překonat strach. Ten je naprosto přirozený a ztráta pudu sebezáchovy by patrně učinila z člověka robota nebo stroj. Zda Walterova skupina pracovala na základě nějaké „zahraniční objednávky“ nebo na vlastní pěst, to je otázka. Musel jsem si ale uvědomit, že situace po válce byla taková, že naše organizace musela mít pevné a bezpečné zázemí na mnoha místech a vždy platilo „něco za něco“. Naštěstí to „něco“ bylo zcela v souladu s našimi vlastními cíli a ideály. Takže téměř jistá byla ta první alternativa.

Vím, že by čtenáře asi zajímalo, jestli mi Walter něco prozradil o svém životě nebo o své dřívější činnosti. O své rodině a podobných soukromých okolnostech nikdy nic. Jen jednou mu čistě náhodou „ulétla“ poznámka o jeho otci. Řekl tehdy doslova: „Tohle mi zpočátku nechtěl věřit ani otec, i když byl už rok u Wehrmachtu oberstem“ (oberst... plukovník!!!).

Několikrát se stalo, že mi vyprávěl některé události ze svého působení na východní frontě. Bylo to pro mne tenkrát něco neskutečně vzrušujícího, o čem jsem nikdy do té doby neslyšel ani nečetl. Teprve dlouho potom vyšla k mému údivu (asi v roce 1966) kniha s názvem „Hodina mrtvých očí“. Její autor se v doslovu hlásí k členství v divizi Brandenburg (publikace byla přeložena z němčiny) a velmi podrobně popisuje mnoho z událostí, které jsem znal právě z vyprávění Waltera. Autor žil v bývalé NDR a ačkoli to byl komunistický stát, vycházely tam již tehdy dost pozoruhodné věci. Náhodou to vím dost dobře, NDR měla své kulturní středisko v Praze na Národní třídě (palác Dunaj), kam jsem často docházel. Lidé si tam mohli volně listovat a číst v nejrůznějších knihách, atlasech, příručkách, ročenkách a časopisech – a samozřejmě si mohli cokoli i koupit (ceny byly o něco vyšší, než u srovnatelných věcí na tuzemském trhu). Zmíněná kniha ovšem vyšla „u nás“. Zřejmě aby vůbec mohlo něco podobného vyjít, musel aspoň konec příběhu vyznít patřičně negativně. Při návratu německého oddílu z týlu nepřítele přes linii fronty se vojáci dopustí osudného omylu

Část první: Život

a chyby a „zapomenou“, že na sobě mají falešnou uniformu Rudé armády. Jsou tak do jednoho zabiti vlastními lidmi. Dodatečně jsem zjistil, že nejen já, ale převážná část čtenářů ten konec chápe jako jakousi „úlitbu“ a nezbytnou podmínku pro to, aby něco takového v té době mohlo vůbec spatřit světlo knižního světa.

Příslušníci divize Brandenburg byli patrně nejelitnější jednotkou, jaká kdy existovala (její „špičkou“ byl poměrně malý útvar – Nachtigall). Walter (i autor knihy, nezávisle na sobě) mi popisoval naprosto fantastické akce. Představte si třeba, že malá skupina mužů má zjištěno, kdy, kudy a kam bude v noci přesunut celý sovětský pluk. Ta malá skupina stačí umístit na určené místo velký počet min, které se dají odpálit na dálku. Když je celý pluk se vším všudy v daném prostoru, jsou miny odpáleny. Z celého pluku zbyde jen jeho jméno pro válečnou historii... Příslušníci těchto jednotek museli dokonale ovládat spoustu profesí. Ztráta jednoho nebo několika z nich nesměla být na překážku v pokračování plánovaných operací; museli mít i příslušné jazykové znalosti. Walter se několikrát zmínil o tom, že kvůli naprosto perfektní znalosti prostředí s sebou často brávali jednoho nebo raději dva „vlasovce“ (byli to příslušníci tzv. Ruské Osvobozenecké Armády, ROA, velitel a zakladatel byl generál Vlasov). I když to byli dobrovolníci, nebylo na ně vždy stoprocentní spolehnutí, „domácí“ prostředí u nich někdy budilo nežádoucí „citový“ vliv. Jak už jsem se zmínil výše, měl jsem možnost držet v ruce Walterův rytířský kříž. Walter viděl v mých očích obrovskou otázku – a já jsem se dozvěděl, zač byl TAKTO vyznamenán. Koncem roku 1943 byla v týlu nepřítele letecky vysazena paradesantní skupina s jedním jediným cílem: zajmout a dopravit do Říše takzvaný „jazyk“, tedy zajatce – pokud možno na vyšším postu. Jednalo se o zcela přesný prostor a konkrétní sovětskou jednotku vyššího stupně. Celé skupině velel právě Walter. Akce byla časově dost omezena, pro skupinu mělo přiletět letadlo pro podobné věci velmi oblíbené a používané – Junkers Ju-52, v podstatě staříčkový stroj, létal dávno před válkou, byl hodně prostorný, nebyl příliš hlučný a hlavně dokázal přistávat i startovat téměř všude – i na „nemožném“ terénu. Asi dvě hodiny před plánovaným nočním přistáním byl úkol splněn. Díky Walterovu plánu a rychlé odvážné akci byl zajat kompletní štáb sovětské divize! Kdo chyběl, byl jen velící generál. Byl to naprosto nečekaný úspěch, ale přesto Walter potichu „seřval“ ostatní, kde je generál. To už ale bylo letadlo připraveno k odletu a nesmělo se za žádnou cenu zdržet. Walterovi prý tehdy s těžko potlačenými úsměvy oznámili, že samotného generála měl na starosti jeden z nich, ale nic nezmohl. Generál (prý o váze blízké dvěma centům) byl ožralý „wie das Schwein“ a nešlo s ním vůbec manipulovat – snad jen jeřábem a náklad-

ním vozem. Rychle celý zajatý štáb naložili do letadla a spolu se šesti Walterovými vojáky byl stroj o něco přetížen. Zázrakem (spíše mistrovstvím pilota) se ale odlepil a v pořádku přeletěl frontu. Generál dopadl nepochybně daleko hůř než jeho štáb: určitě byl popraven. Všichni muži z oddílu byli vyznamenáni. Walter jako velitel rytířským křížem.

V tehdejších sdělovacích prostředcích se o naší „práci“ psalo (pokud vím) jen asi dvakrát. Dnes je něco takového nemyslitelné, ale komunistický režim rozhodně nestál o publicitu případů, které se vesměs hodnotily jako sabotáže, narušování hospodářského chodu socialistického budovatelského úsilí, špionáž, zrada – a dost často i výrazy, používanými v „normální“ kriminalistické praxi. Obrat v informovanosti přinesl až rok 1968 – a jen na krátkou dobu, do začátku normalizace. To už ale bylo pro mne další osudové období a opět podstatný zlom – Walter přišel o život, mne čekalo zatčení a vězení (naštěstí pro mne nikoli za činnost, o které jsem se zmiňoval). Můj pobyt za mřížemi bude obsahem příští kapitoly, ale o smrti Waltera musím přece jen něco dodat. Hlavně to, že nebyla zcela náhodná – do jedné důležité, velmi nebezpečné akce šel zcela sám (nikdy to nedělal) a před tím se mnou hovořil a musel jsem s ním zařídit některé věci. Tehdy jsem měl dojem, že se mu něco stalo, byl – jak se říká – myšlenkami jinde. A byl jsem velmi překvapen a znepokojen, když mi dal do úschovy některé své věci. Chyběl jen rytířský kříž.

Osobně si myslím asi tohle: věděl, že se jedná o mimořádně riskantní podnik, chtěl na to jít sám a neriskovat v případě neúspěchu můj život, případně i životy jiných. A rytířský kříž si vzal prostě s sebou. Neznám jiné (a lepší) vysvětlení. Samozřejmě, že jsem chtěl jít s ním, ale sotva jsem pronesl první dvě věty, dost rozhodně a nezvykle ostře mne zarazil.

Mohu jen dodat, že akce BYLA úspěšná, ovšem za tu nejdražší cenu. Zprávu o Walterově smrti jsem dostal až za nějaký čas – od lidí, kteří spolu s ním a se mnou byli členy organizace. Zpráva byla krátká, neosobní a měla mne do jisté míry i varovat. Tito lidé pak se mnou čas od času udržovali kontakty, ale k žádné společné akci už nikdy nedošlo – tedy aspoň ne takové, jaké jsme podnikali s Walterem. Tyto kontakty ostatně trvají až do současnosti, ale o tom jsem se už vlastně zmínil. Jsou to již jiní lidé, osobně znám jen dva, jsou o něco mladší než já, válku tedy jako Walter neprožili. Prostě určitá „výměna generací“ – ale to je jen dobře. Jsou to skvělí muži – ale nikdo mi nikdy nemůže nahradit jejich předchůdce.

Část první: Život

Kapitolu „NAVÍC“ jsem napsal hlavně proto, že již nemám v úmyslu se k těmto věcem vracet – a když, pak jen malou nezbytnou poznámkou, nutnou k pochopení dalšího vyprávění.

JIŽNÍ ČECHY

Na jaře roku 1962 jsem po roce a půl odešel do civilu. Tehdy to bylo tak, že jsem se musel vrátit do zaměstnání, kde jsem pracoval před nástupem na vojnu. Za jiných okolností bych tam zřejmě velice rád zůstal a můj život by se odvíjel určitě jinak. Chci tím říci, že by nutně měl STEJNÝ SMYSL, ale neměl by stejný rozměr, lišily by se mnohé detaily a realie. Ovšem pro organizaci a pro Waltera bylo nutné, abych byl v Praze, nebo co nejbližší Prahy. Tomu jsem tedy podřídil své další kroky a úsilí. Nebylo to tak těžké. A krutá náhoda a osud ohledně mé matky mi „pomohly“. Jak si čtenář jistě pamatuje, bydlel jsem stále v našem domě ve Zbraslavi (úředně součást Prahy). Situace ohledně majetnictví domu byla tenkrát dost komplikovaná. Byl to (a je stále) velký dům a takové byly obvykle majitelům zabavovány. Pokud nebylo rozhodnuto, že se jedná o takzvaný „rodinný domek“ (tak zněl úřední výraz). Rozhodnutí záleželo na několika faktorech, hlavní byl počet obytných místností (přímé venkovní osvětlení apod.), čtvereční metry, stav budovy, nebytové prostory – no, bylo toho dost a dala se s tím dělat hotová kouzla – pro toho, kdo se v tom vyznal. Moje matka takového „poradce“ měla a tak tato věc dopadla relativně dobře. Relativně proto, že nás to nijak neuchránilo před dosazením nucených nájemníků. To bylo velmi nepříjemné, ale zase jsme měli štěstí, že oba manželské páry byly starší, slušní a bezdětní lidé. Abych to vylíčil skutečně po pravdě, tak Národní výbory byly tomuto řešení v podstatě dost nakloněny, protože pokud by takový sporný objekt zabavily, musely by se o něj také starat. V našem případě byla veškerá údržba domu a jiné výdaje výhradně na nás. To jen tak mimochodem, aby si čtenář uvědomil realitu doby.

Moje matka na tom nebyla se zdravím právě nejlépe. Kromě potíží s ledvinami a srdcem jí hrozila slepota. Měla totiž léta neléčený glaukom, zelený zákal. Je to zákeřná nemoc, člověk ji sám nikdy nepozná, je bez příznaků a potíží – téměř až do konce. Je dědičná, mám glaukom také, ale velmi brzy jsem si nechal na vlastní žádost změřit nitrooční tlak, takže léčba je pak velmi efektivní. Nehledě na to, že dnes jsou k dispozici naprosto dokonalé a vysoce účinné oční kapky. Ke zdravotním důvodům ohledně mé matky vzaly úřady ohled (nešlo pro ně o nic zásadního) a mojí žádosti o přeložení bylo vyhověno. V opačném případě jsem měl v záloze ještě jinou variantu, ale té nebylo zapotřebí. Nebyl jsem ovšem přeložen ihned na nějaké místo ve svém bydlišti, ani v jeho blízkosti. Na to jsem si musel počkat skoro rok. Moje matka nijak neskrývala svoji radost a zapůsobila tím, že se bratr i se svojí ženou chystali

Část první: Život

odstěhovat. Tím spíš jsem musel pospíchat – aby snad místo nich nedosadil Národní výbor dalšího nájemníka.

Moje nové působiště byly jižní Čechy, ředitelství v Třeboni. Prostředí a příroda v jižních Čechách byla pro mne něčím naprosto odlišným než východní Slovensko. To se vůbec nedalo srovnávat. Nechci být nespravedlivý a neobjektivní. Nebylo HORŠÍ. Bylo prostě JINÉ. Zřejmě nejvíc na mne zapůsobilo množství rybníků, vysoké hráze s mohutnými duby, dlouhé aleje stromů, rovná, jen mírně zvlněná krajina – jako by chtěla člověku sdělit cosi dávného a důležitého o své minulosti. Ne nadarmo nazval spisovatel Ladislav Stehlík svoji trilogii o jižních Čechách „Země zamyšlená“.

Měl jsem tam možnost vidět spoustu vodních ptáků a zamilovat si je – i nádherných a vzácných dravců, dokonce orla mořského. Ten se tam zdržoval ponejvíce na tahu, ale někdy tam i zahnízdil. Stát poblíž hráze rybníka a pozorovat, jak tento letící krasavec klouže bez hnutí křídel těsně nad hladinou – a náhle svými pařáty sekne do vody a „vystartuje“ i s velkou rybou do výše: to je skutečně zážitek, na který není možno zapomenout. Pořídil jsem si dalekohled s velkou světelností a zvětšením (triedr 12x60), abych mohl takové zázraky lépe pozorovat. Často jsem zavítal do ptáčích rezervace u rybníka Velký Tisý. To byl doslova ráj ptáků. Kromě neuvěřitelného počtu různých druhů tam existovala kolonie červených volavek – říkalo se, že druhá taková lokalita je jen někde ve Skandinávii. Ptáci byli odjakživa mojí velkou láskou a TOLIK druhů pohromadě jsem nikde jinde neviděl. A nejen ty velké a na první pohled patrné. Kde dnes najdete třeba takového dudka? Nebo ledňáčka (doslova „letící drahokam“)? A pozorovat, jak si staví či opravuje své hnízdo rákosník a nebo ještě lépe moudivláček – to je výjev, který člověk pozoruje doslova bez dechu. Ten posledně jmenovaný má totiž své hnízdo ve tvaru nepravidelné koule s jediným otvorem: je to celé dokonale spletené a sestavené z různého materiálu a visí zavěšené na konci ohebné větve, směřující dolů. Žádná šelma se k němu nedostane – jedině člověk. A samozřejmě čápi – ti tam byli prostě všude a místní lidé jim s velkými sympatiemi pomáhali v hnízdění umístováním různých základů – nejčastěji to byla kola od povozů. Nebo rackové: ti nebyli jen u vody, jak by se „slušelo“. Stačilo, aby na poli přeorával půdu traktor, a za ním obrovské hejno racků vybíralo z čerstvé oranice všechno, co bylo k snědku.

Lesní ředitelství mi nabídlo k bydlení několik možností a já si nakonec vybral byt ve vesnici Velechvín. Bylo to trochu z ruky, ale nemohl jsem tomu odolat. Jednalo se o starou myslivnu – takový „festung“ z kamene, jaké se stavěly kdysi docela běžně na pozemcích rodu knížat Schwarzenbergů. Dole v přízemí bydlel fořt (oficiálně se ovšem říkalo vedoucí polesí) s celou svojí rodinou, tedy ženou a třemi dětmi. Bylo to pět velkých místností s veškerým příslušenstvím. Tehdy (dnes už dávno ne) k tomuto postavení patřila i možnost chovat svůj dobytek, včetně malého kusu polnosti, deputátní dříví a mnoho jiných naturálních výhod. To samé v menší míře i hajní. Ovšem již za komunistického režimu se tohle všechno pomalu odbourávalo a nakonec z toho nezbylo nic. Vlastně něco přece: všichni jsme dostávali zdarma uniformy, včetně zimní výstroje. To bylo všechno. Nechci posuzovat kvalitu onoho erárního oblečení, nebylo vysloveně špatné. Ale každý „pravodatný“ lesák nesl kupříkladu velmi těžce, že knoflíky na uniformě jen „vypadaly“ jako parohové; ve skutečnosti byly vyrobeny z umělé hmoty a bylo to znát. Mnoho mých kolegů (včetně mne) to vyřešilo tak, že knoflíky odstranili a přišli vyřezané z pravých parohů. A když už je řeč o uniformách, nemohu se nezmínit o jedné tamní specialitě. Totiž až do roku 1945 byli tamní lesní zaměstnanci oblečeni do pravých schwarzenberských uniforem (jedna byla pracovní a druhá vycházková). Ty bylo ovšem dnes zakázáno nosit – do služby. Ale třeba v neděli na místním „korzu“, v kostele či v hospodě jsem viděl velmi často staré i mladé lesáky v těch nádherných uniformách, o kterých se říkalo, že jsou nejkrásnějšími lesnickými uniformami na světě. Nebylo zrovna laciné a jednoduché si něco takového opájit. Doslechl jsem se, že už jedině dva krejčí v Písku dovedou ušít takovou uniformu přesně tak, jak má být. A jen z přineseného materiálu. Mohu čtenáři tu krásu popsat – ale žádný popis nenahradí originál. Tedy: černé polobotky, černé kalhoty s úzkým zeleným proužkem po straně (někdy i dva proužky – podle funkce), dvouřadové sako z hnědého sukna (muselo to být pravé sukno barvy bílé kávy) se zeleným límcem a zelenými konci rukávů. Všude samozřejmě pravé parohové knoflíky různé velikosti. Košile bílá, kravata černá (připouštěla se i tmavě zelená). Klobouk zvaný schwarzenberský byl černý s širokou zelenou stuhou. Známá „paráda“ ve formě štetky za kloboukem rozhodně nebyla nutná – nehleď k tomu, že ta pravá se zhotovovala výhradně z kamzičí trofeje. Většinou se jednalo o náhražky z divočáka.

No, to jsem jen odbočil od svého vyprávění, protože i tohle sem konec konců neoddělitelně patří. Skončil jsem u svého vyhlédnutého bytu. Ten byl v prvním patře myslivny a byl v podstatě stejně velký jako ten dole u fořta. Ovšem představte

Část první: Život

si moji situaci, že bych měl obývat takové apartmá. Nehledě k tomu, že to nebyly „obyčejné“ pokoje. Všechny měly místo malby dřevěné ostění z vykládaného tvrdého dřeva, dřevěný malovaný strop s nádhernými loveckými motivy, podlaha samozřejmě dřevěná s parketami sestavenými tak, že jsem nikdy nepochopil, jak to vůbec mohl někdo dát dohromady. A v každé místnosti kamna. Tedy – obrovská nádhera z barevných kachlí, z nichž ty nahoře měly obvykle ještě erb schwarzenbergskeho rodu. No a v jedné místnosti byl místo kamen obrovský krb – zelený a bílý mramor zdobený bronzovými „vetknutými“ loveckými výjevy. Vpředu byl krb zakryt silnou řídkou mříží, protože dřevo se do něj přikládalo otvorem zezadu (zřejmě aby ten, kdo byl v místnosti, nebyl rušen). Jednalo se totiž o takzvaný inspekční byt, jak jsem se brzy dověděl. Byl určen pro majitele panství nebo některého z jeho hostů. Kníže často objížděl a kontroloval stav svých lesů a on a jeho hosté se pochopitelně zúčastňovali i honů. Pokoušel jsem se v krbu zatopit – docílil jsem jen množství štiplavého kouře; zřejmě se v něm netopilo od konce války. Překvapilo mne, že jsem ale ještě našel malou zásobu dřeva v malé místnůstce, ze které se do krbu přikládalo.

Jak bych zde mohl vůbec bydlet? Bylo to tu úchvatné a rád jsem tam pobýval. Ovšem ke skutečnému bydlení jsem si nakonec vybral malou mansardu až docela nahoře pod půdou. Tou se dalo vylézt na střechu, kde byla úzká dřevěná lávka a hned vedle ní – čapí hnízdo (prý tam bylo od nepaměti). Z té lávky byl nádherný výhled do krajiny, na lesy, rybníky, dlouhá stromořadí a bílé vesnické domky. Ale i samotná půda skýtala pro mne mnohé „objevy“ v podobě starého vyřezávaného nábytku a spousty odložených věcí – zřejmě pozůstatky po několika generacích lesnických rodin. Ptal jsem se na ně „dolejšího“ uživatele bytu – neměl o nic zájem a ať si prý vezmu, co budu chtít. Zařídil jsem se tedy podle toho a za pár dní jsem měl byt, ve kterém jsem se cítil prostě skvěle. Na stěně visely talíře s malovanými loveckými motivy a dva velké obrazy. Na jednom byl portrét Dr. Adolfa Schwarzenberga, zakladatele českého lesnického školství a na druhém hotový zázrak: ručně kreslená a kolorovaná mapa tetřevího toku tamního revíru. Prostě zobrazovala místa, kde kdysi probíhal tak známý slavnostní obřad těchto nádherných ptáků – nemusím snad zdůrazňovat, že to bylo dávno; v době mého působení nebylo po tetřevích v těchto lesích ani památky. Na mapě byla dokonce vyznačena čísla a dole v rohu byla legenda, kde se dalo zjistit, co které číslo znamená. Skupiny stromů a někdy i jen jednotlivé význačné stromy měly svá jména, někdy velmi poetická. Vzpomínám si třeba na „Die Mondscheinkiefer“ (borovice Měsíční svit) – na ni jsem se šel dokonce podívat přímo „do terénu“: byl to zázrak, dosud tam stála! Nevím, proč si člověk pamatuje často

i bezvýznamné detaily – na té mapě byl podepsán i její autor, který ji pracně zhotovil. Černou tuší tam bylo krasopisně napsáno Forstadjunkt Karl Hochmüller. Datum bylo nezfetelné a vybledlé, až pod lupou jsem si přečetl letopočet 1839.

Snad největším zážitkem v době mého pobytu na tomto místě bylo setkání s jedním lesním dělníkem. Pracoval sám, ne jako ti ostatní „v partě“ – nemohl proto vykonávat některé práce, kupříkladu kácení motorovou pilou, kde je z bezpečnostních důvodů práce „sólo“ zakázána. Byl starší než já, německé národnosti – ušel vyhnání po roce 1945, snad proto, že měl za ženu Češku, možná z jiných důvodů, to už nevím. Když skončila válka, byl s těžkým zraněním ve vojenské nemocnici. Teď byl už několik let vdovcem, žil sám v dřevěném srubu a s ostatními lidmi se stýkal málo. Vlivem téměř odvěké protiněmecké propagandy se na něho lidé v lese i ve vesnicích dívali dost nepřátelsky, jeho samotářskou povahu brali jako povýšenost a hovořili o něm vždy jako „to je ten esesák Kurt“. Kurt nebyl příslušníkem Waffen SS. Býval poddůstojníkem Wehrmachtu a bojoval na východní frontě. To bylo ale tak asi všechno, co jsem se o jeho osobě dozvěděl, než jsem se s ním seznámil a než jsme si vzájemně porozuměli. Pomohla mi k tomu vlastně náhoda. Na té slavné půdě, kde bylo tolik „pokladů“, byla i stará truhla, plná knih a časopisů. Bylo v ní i několik výtisků německých magazínů z doby druhé světové války – v žalostném stavu. Nicméně jsem je vylepšil, jak se dalo, a přinesl jsem je jednou do lesa, kde Kurt právě pracoval. Odkorňoval a odvětoval poražené stromy a připravoval se, že je bude k večeru stahovat koňmi na skládku. Už jsme se znali, ale nikdy jsme si toho příliš neřekli – Kurt byl prostě samotář a lidem nedůvěřoval (nebylo ani divu). Rozhodl jsem se rychle, protože tam nikdo jiný nebyl a podal jsem mu těch několik výtisků časopisů („Die Wehrmacht“ a „Signal“) se slovy, že jsem mu to přinesl, aby si mohl přečíst i něco jiného než jsou ty dnešní novinářské výplody – i když je to staré už tolik let. Vzal si to ode mne dost váhavě a velice užasle. Zcela náhodou rozevřel jeden výtisk a bylo vidět, že je velmi dojat. Nechal všeho, sedl si a doslova hltal jeden z článků s fotografií mladého důstojníka. „Jak jste mohl vědět, že tam bude ta fotografie? A ten článek – to je přece o mém veliteli, to je Porsch, ale to je z doby, kdy ještě naším velitelem nebyl, proboha, jak jste k tomu přišel?“ To byla Kurtova první reakce a také začátek našeho vzájemného vztahu, který se za krátký čas dal nazvat přátelstvím a snad i kamarádstvím. Byl jsem určitě jediný člověk, kterému Kurt vyprávěl své osudy a vyprávěl je bez obav. Dalo by se říci, že se prostě setkali dva lidé se stejnými názory a ideály a stejným pohledem na svět. Jen s tím rozdílem, že on bojoval jako voják a já – zase jinak.

Část první: Život

Narukoval až v druhé polovině války a po krátké době se stal členem takzvaných Kampfgruppen, což se obvykle překládá jako „úderné skupiny“. Bývaly to menší útvary a seskupení, sestávající z vojáků různých odborností, ale schopných zastávat více funkcí a být tedy vzájemně nahraditelní. Ale hlavně: každý voják měl být schopen vykonávat i funkci svého přímého nadřízeného. Tyto úderné skupiny byly velmi účinné, mobilní, rychlé a schopné okamžitého nasazení v situaci, kdy to bylo nutné. Velitelem skupiny, kde byl Kurt, se stal poměrně mladý důstojník Porsch (narukoval prý až v roce 1941), držitel Železného kříže 1. a 2. třídy, Německého kříže ve zlatě, zlatého odznaku za statečnost při bojích muže proti muži a zápisu v Německé knize cti. Hlavně si vzpomínám na Kurtovo vyprávění z dubna 1945, kdy sovětské jednotky zahájily postup na Berlín a Brandenburg. Za postupujícími vojsky zůstávaly takzvané „kapsy“ s německými vojáky, kteří tvrdě a houževnatě kladli odpor. V jedné takové kapse byla i Porschova úderná skupina. Sovětské velení proti ní vyslalo celý tankový pluk. V první vlně byly těžké tanky JS, ve druhé vlně lehčí T-34. I přes prudkou palbu tanků zůstali němečtí vojáci dobře zakopáni a neměli mnoho ztrát – čekali, až se tanky přiblíží. Teprve pak se dostaly „ke slovu“ panzerfausty a panzerschrecky. Když dalo sovětské vedení rozkaz k ústupu, byla již většina tanků v plamenech. Tento manévr byl opakován několikrát a vždy se stejným koncem. To nakonec vedlo rudoarmějce ke změně taktiky. Zvolili tu, kterou používala ruská vojska vlastně již po několik staletí: palba dělostřelectva a masivní útok pěchoty! Kurt mi říkal (a v literatuře se to plně potvrzuje), že něco takového se nedá nazvat jinak než lidská jatka. Hromady mrtvých těl sovětských vojáků brzy narostly do takových rozměrů, že němečtí kulometčíci prostě ztratili výhled před sebe. Těžké kulometry MG 42 a granáty vykonaly dokonalé dílo zkázy nepřítele. Dnes už málokdo ví, jak obávané byly ony již zmíněné německé kulometry MG 42. Kadence jejich střelby byla tak vysoká a zvuk, který při tom vydávaly, tak hrozivý, že jim vojáci Rudé armády přezdívali „Hitlerova pila“.

I tak bylo ovšem jasné, že se jednotka nakonec musí přesunout směrem na západ. Kurt mi tento obtížný přesun, komplikovaný kolonami civilních vozidel a zástupy uprchlíků velmi podrobně líčil. Vyčerpaní vojáci se nakonec utábořili na noc v jednom velkém statku. Odpočívali snad jen dvě nebo tři hodiny a rozlehlý dvůr statku se stal terčem nepřátelské palby. Po ní začali rudoarmějci pronikat do statku ze všech stran bez ohledu (jako vždy) na vlastní ztráty. Boj byl velice krátký: všichni nepřátelští vojáci byli postříleni. Pak vyslal Porsch hlídky hluboko do terénu. Zjistily, že v okolních vesnicích jsou další němečtí vojáci, kteří se tak mohli spojit s jeho skupinou. Bylo

ovšem třeba se k nim probít a sovětské jednotky zatlačit. To se plně podařilo a Sověti nakonec ustoupili až k Neu Zittau. Kurt si dokonce pamatoval datum 26. dubna: tehdy se velitel Porsch dozvěděl, že byl vyznamenán řádem Rytířského kříže. Dalším vítězstvím jeho skupiny (každého prý tehdy napadlo, že to bylo jako by na počest onoho vyznamenání) byl úspěšný útok na pozice jednoho ruského praporu. Je to téměř neuvěřitelné, ale německým vojákům se při tom podařilo obsadit nepřátelské velitelské stanoviště a zajmout důstojníky štábu. Bylo zřejmé, že Porschova jednotka prorazila hluboko do postupující ruské fronty a bylo tedy načase zahájit přesun směrem na západ – to bylo konečně cílem jednotky již několik dní. Ke svému cíli – k německým liniím – již ale Porsch a jeho vojáci nikdy nedorazili. Do malého prostoru, který držel Porsch se svými vojáky, začaly totiž proudit velké davy civilistů v naději, že vojáci je ochrání před loupením, vraždami a znásilňováním vojsky Rudé armády. Porsch nemohl nechat uprchlíky na pospas všem těmto krutostem a svůj přesun na západ odložil. Tím se samozřejmě dostal do naprosto bezvýhodné situace a byl nakonec zcela obklíčen obrovskou přesilou nepřátel. Početní stav jeho mužů byl vlivem ztrát z neustálých bojových akcí zredukován na 48 mužů. K poslednímu boji této jednotky došlo v oblasti mezi Markisch-Buchholzem a Töpchinem. Sovětské velení dalo Porschovi ultimatum: buď se vzdají, nebo budou do posledního zlikvidováni. Porsch shromáždil své muže a řekl jim, že se mohou vzdát a zachránit tak své životy – nebo zůstat s ním a bojovat dál, což bude znamenat jistou smrt. Všichni si vybrali druhou možnost. Následovaly prudké útoky Rudé armády – jejich pěchota se za podpory dělostřelectva valila v mnoha vlnách na (doslova) hrstku německých obránců. V tomto nerovném boji padlo několik set rudoarmějců a z Porschovy skupiny zbylo 11 mužů. Někteří z nich posledním nábojem sami ukončili svůj život, ostatní byli těžce zraněni a zajati. Porsch sám pak strávil víc jak deset let ve vězení na Sibiři – v životních podmínkách, které by mnohdy nevydrželo ani zvíře. Jako těžce nemocný byl pak na základě dohod mezi SSSR a Spolkovou republikou Německo repatriován a vrátil se do své vlasti, kde také zemřel.

Shodou okolností jsem měl po delší době možnost plně si Kurtovo vyprávění potvrdit. To bych ovšem předbíhal. Bylo to až po roce 1990, kdy vyšla kniha anglického vojenského historika Jamese Lucase „German Kampfgruppe Action of World War Two“. V ní se Kurtovo líčení prakticky shoduje s tím, co popisuje autor publikace.

Jen jsem si tak znovu uvědomil, jaké až neskutečné hrdinství prokázali němečtí vojáci za druhé světové války. Že nebýt onoho zločinného společenství „democratic-

Část první: Život

kého“ Západu s bolševickým Východem a nepředstavitelného nepoměru materiálních a lidských sil, které tím vznikly, nikdy by nemohla být Velkoněmecká říše a s ní i svatá idea nacionálního socialismu poražena.

Ale čas mého působení na lesní správě v jižních Čechách se už blížil ke konci. Moc se mi tady líbilo, ale už jsem se nemohl dočkat, až budu zase s Walterem v osobním kontaktu. A než jsem si „sbalil kufry“, stačil se tu náhle objevit i můj přítel z vojny Jirka Klimenta. Čtenář si jistě vzpomene na jeho osobu z kapitoly o vojenské službě. No a teď se tu krátce před Vánoce ukázal – jako vždy originálně a typicky pro jeho povahu a náтуру. On sice moje ideály a cíle nesdílel (je to možná až neuvěřitelné, ale v tomto směru neměl žádné ideály), ale byl pro mne v jistém smyslu jedinečným přítelem. Při jeho legráckách a recesích si člověk úžasně „odpočinul“ od všech problémů a starostí. Byl za mnou doma na Zbraslavi, a když se dozvěděl od mé matky místo mého pobytu, okamžitě sedl na vlak a jel za mnou. Tak jak byl, na lehkou a v polobotkách, vše v nejmódnějším provedení (to bylo také „jeho“) – v Praze nebylo po zimě ani památky, ovšem v cíli jeho cesty bylo víc jak půl metru sněhu. Viděl jsem ho tehdy přicházet z okna svého podkrovního bytu. Ve vysokém sněhu se úporně brodila Jirkova vysoká postava a „čapími“ kroky se snažila překonat vysokou sněhovou bariéru – všechno bylo prostě vysoké. Nemusím jistě zdůrazňovat, že se pak sušil několik hodin a vyprávění a legrace bylo víc než dost. Chtěl tu jen přespat, ale pak jsem mu ukázal těch pět nádherných pokojů o patro níž. Nezklamal jsem se – tohle ho úplně „dorazilo“ a rozhodl se, že tu stráví čas, než odtud odjedu domů. Vůbec mu přitom nevadilo, že tam bude spát doslova na zemi (dostal aspoň dvě tlusté deky) – byl prostě nadšený.

Za několik dní nato jsme já i Jirka odjížděli směrem na Prahu. Měl jsem pracovat na lesní správě v Dobříši u Prahy. Bydlet jsem měl doma a denně dojíždět do zaměstnání. Bylo to nutné a plně v souladu s tím, co jsme já a Walter potřebovali.

Ale o Jirkovi a dalších událostech až v následující kapitole.

DOMA

Nedokončený rukopis této kapitoly byl nalezen v Elmarově poznámkovém bloku...

Jak už jsem uvedl, nastoupil jsem na lesní ředitelství Dobříš. Moje práce se v ničem podstatném nelišila od předchozích míst. Jelikož jsem bydlel doma na Zbraslavi a dojížděl denně do zaměstnání tam i zpět, musel jsem využívat svého času velmi racionálně a úsporně. Často jsem jezdil jen do Mníšku pod Brdy, kde byl vedoucí polesí pan Stárek, vynikající lesák, starší pán, který dovedl vyprávět o všem možném a jehož názory byly velice blízké (někdy totožné) s názory našeho hnutí. Však také zažil svá nejkrásnější léta za Protektorátu, kdy shodou okolností dělal lesního adjunkta právě ve Zbraslavi na panství barona Cyrila Bartoně z Dobenína a koncem války pak dostal svoji myslivnu. Ve svém novém působišti jsem poznal i mnoho jiných zajímavých lidí. V Příbrami pracoval jako myslivecký referent na MNV nějaký Otto Bartoň (byl velmi vzdáleným příbuzným zbraslavského šlechtice). Měl střední lesnickou školu, a toto povolání ho nebavilo. Jeho snem bylo pracovat v muzeu (!) – prakticky v jakémkoli. Když jsme se seznámili, bylo nám oběma jasné, že naše politické názory jsou naprosto shodné. Bohužel jsem ho nemohl zasvětit do své činnosti, ani snad „doporučit“ Waltrovi. Otto byl sice skvělý muž, ale krajně neopatrný, drsný recesista a pro naši „práci“ naprosto nevhodný! Jinak – byl to vynikající společník a kamarád. Abych přiblížil čtenáři jeho povahu a jednání – měl jsem svátek a on mi poslal gratulaci. Byla to neobvykle velká pohlednice, na které byla vyfotografována legionářská rota „Nazdar“ před odjezdem z Vladivostoku při ranní rozcvičce. Několik desítek mužů v neskutečně dlouhých trenýrkách zrovna v předklonu. A on na druhou stranu, kde byla moje adresa a sáhodlouhé blahopřání nalepil protektorátní známku s portrétem Vůdce Adolfa Hitlera. Znáмка byla naprosto čistá, originál. Upozorňuji, že pohlednice mi normálně došla, známka byla orazítkována Československou poštou a příslušným datem z roku 1965! Patrně to byla filatelistická rarita – později jsem ji také vyměnil za některé německé knihy a časopisy. Otto byl svobodný jako já, ale našel si nakonec „vážnou známost“, se kterou se později i oženil. Měl v Příbrami malý byt (1+1) – u postele měl noční stolek, na něm pravou originální lidskou lebku s červenou žárovkou uvnitř. Když jsem za ním zase jednou přišel, lebka byla pryč. „Kde máš lebku nešťastníku, kam jsi ji dal?“ – zeptal jsem se hned ve dveřích. „No víš, byla tu u mě ta moje a dala mi ultimátum – buď „tu prý příště bude ona nebo ta lebka“. „A Ty jsi nedal přednost lebce?“ „Ale to máš

Část první: Život

těžký, to bys musel Evu znát a..." vylouval se napjatě. „A Ty bys jí chtěl?“ „To víš, že bych ji chtěl, samozřejmě bez té žárovky!“ „Tak se půjdeme podívat, třeba tam ještě někde bude“ – šli jsme na skládku za městem. Lebka tam už nebyla. Jinak byl Otto dost nábožensky založený a večerně vystudoval nějakou knihovnickou školu. Dal výpověď jako referent na MNV a odešel pracovat do národopisného muzea: výdělek měl sotva poloviční! Za nějaký čas dostal v rámci své muzeální a knihovnické povinnosti za úkol, že ještě s jedním kolegou objížděli veškeré knihovny v Čechách, školní, veřejné, spolkové – a měli z nich odstraňovat všechny „závadné“ tisky. To se týkalo třeba i stranických brožur a publikací; když se v nich kupříkladu vyskytoval R. Slánský, kniha se musela odstranit. Při menším výskytu závadného obsahu se příslušná stránka vytrhla, nebo se dotyčné místo začernilo tuší. Jenže díky Ottovi jsem časem získal mnohé cenné knihy, které bych jinak asi marně sháněl: většinou vydané za války, české i německé. Nemohl jsem často ani uvěřit, jaké „poklady“ se skrývají v mnohých knihovnách, třeba „jen“ v depozitářích! Otto měl zvláštního koníčka – sbíral „svaté obrázky“. Měl jich plná alba, nejcennější byl z Flander ze 17. století, podepsaný nějakým arcibiskupem. Byla na něm místní svěřice svatá Aya – no a Otto si usmyslel, že tohle jméno dá své čerstvě narozené holčičce. Jenže nastala potíž – musel prokázat, že takové jméno vůbec existuje. To se dalo zařídit v Akademii věd ve filologické sekci a nebo na ambasádě příslušného státu. Chudák Otto si zařídil kladné vyjádření u Belgického velvyslanectví a na Akademii věd, ale nakonec musel ustoupit, protože na MNV mu to sice uznali, ale nařídili, že jméno se má psát Aja a ne Aya. Znali jsme se až do roku 1968, kdy emigroval s manželkou i s malou Ajou. Měl neskutečné štěstí – dostal se až do Tichomoří na ostrovy Americká Samoa. A to štěstí spočívalo v tom, že tam dostal místo knihovníka! Psali jsme si pak několik let, bohužel Otto v roce 1980 zemřel na malárii.

Vzkaz

neboli poselství, naléhavé sdělení všem těm, kdo se nebojí poznat pravdu o mnohých otázkách uplynulých let. Otázkách, na které byly odpovědi od konce druhé světové války záměrně zamlčovány nebo falšovány.

Na toto poselství možná nemám právo, ale určitě je cítím jako povinnost. Povinnost a dluh vůči všem, kdo byli vychováni za komunismu i za dnešního post-komunismu. Vůči těm, kdo se i přesto – a nebo právě proto – chtějí dozvědět svědectví. Jedná se o fakta či události, které jsem sám buď prožil, viděl a nebo o nich aspoň vím. Bude záležet jen na čtenáři, jak s tímto sdělením naloží.

Myslím, že jsou v podstatě tři cesty vedoucí k poznání. První je věřit všemu, co se mi ve škole k věření předkládá. Je to cesta nejsnadnější a velmi pohodlná. Druhou cestou je vlastní zkušenost – to je cesta nejtěžší a často velmi bolestná. Třetí cesta je mít schopnost vlastního úsudku a přemýšlení. Tato cesta je nejzásadnější. Je určena čtenářům tohoto poselství.

Část druhá: Vzkaz

Tato brožura SAMOZŘEJMĚ nechce a ani nemůže nijak nahradit či suplovat nějaké zkrácené vyprávění o naší historii. To není jejím účelem. Pravým záměrem je jen upozornit čtenáře na některé zásadní historické otázky a problémy, na některé omyly, falešné názory, představy a ideje, tak hluboko bohužel vžitě do podvědomí většiny lidí našeho národa. Osobně si myslím, že tato dezinformace probíhá a je záměrně cílena již od dob tzv. českého národního obrození – dále pak v době trvání Československé republiky, přes komunistický režim po druhé světové válce a trvá vlastně v nezměněné podobě až po současnou dobu.

Jako červená nit se těmito zkrácenými a účelově vykládanými dějinami odvíjí uměle pěstovaná nenávist dvou národů, falešně vykonstruované nepřátelství dvou etnik žijících víc jak tisíc let na jednom teritoriu, v jednom kulturním celku a často vlastně většinu této doby v jednom – dalo by se říci – státním útvaru, a za onu dlouhou dobu i geneticky a biologicky spojených. Jde o národy německý a český.

Smyslem mé snahy je ukázat, že kdykoli v dějinách se naše dva národy od sebe vzdálily, doplatily na to – a to hlavně ČESKÉ země. Naopak v dobách vzájemné symbiózy obou národů byly Čechy a Morava na politické, společenské a kulturní výši. Neměli bychom dopustit, aby vyhnání našich německých spoluobčanů po druhé světové válce bylo i vyhnáním německého prvku v našem povědomí, v naší historii a historiografii, v našich mravních hodnotách, aby bylo VYHNÁNÍM PRAVDY A SVĚDOMÍ. Myslím si, že ten, kdo nezná svoji minulost, neporozumí ani své současnosti – a nemůže připravovat a budovat svoji budoucnost.

Chtěl bych čtenářům jen připomenout, že je možné si o všech uvedených věcech a událostech sehnat a přečíst pravdivou literaturu od autorů našich i cizích. Dá to ovšem trochu práce a námahy – oddělit (jak se říká) zrna od plev. Ale stojí to za to. Pokud se týká starších klasických autorů (českých), neměl by být problém sehnat si některé knihy od prof. Josefa Pekaře či Dr. Emanuela Rádlu – například. Problémem ovšem stále zůstává dostupnost takových autorů, jako byl třeba ministr Dr. Emanuel Moravec či publicista Karel Krychtálek a mnozí jiní, kteří publikovali své knihy a články v době znovupříčlenění našich zemí k Říši.

Největším úspěchem a zadostiučiněním by pro mne byl fakt, kdyby moje skromná brožura vedla čtenáře k sehnání a přečtení děl právě těchto autorů a mnohých dalších z novější i současné doby.

V začátku svého vyprávění bych krátce připomněl dobu, v níž se na našem území – tedy českém i německém – vyskytovali Keltové. Jejich původ zůstává vlastně stále zahalen určitým tajemstvím. Jejich kulturu nazýváme kulturou laténskou a byla pro ni kupříkladu typická vyvýšená opevnění, zvaná oppida. V době zhruba od druhého století před naším letopočtem byli Keltové vystaveni tlaku germánských kmenů. Dá se říci, že Keltové opustili naše území začátkem letopočtu. Tito „naši“ Keltové se nazývali Bójové – odtud Bohemia, tedy země Bójů. A právě po nich se zde usídlily germánské kmeny, hlavně Markomané pod vedením svého knížete Marobuda: ustupovali prostě tlaku Římanů z tehdy mocného Římského impéria. Marobudovi se podařilo sjednotit i další germánské kmeny – Langobardy na dolním Labi, Lužany ve Slezsku a ještě i Kvády. S nimi se všemi splynuly zbytky keltského obyvatelstva v Čechách a na Moravě.

Něco podobného se pak ovšem opakovalo v dalším průběhu našich dějin, když se v dobách tzv. stěhování národů, a hlavně v 6. století, začaly na našem území objevovat první kmeny, kterým se obvykle zjednodušeně a ne zcela správně říká západoslovanské, či jen slovanské. Je zcela pochopitelné, že se již v té době biologicky smísily s kmeny germánskými. A přejaly od nich později i mnoho tradic, kultury a posléze v 9. století i nové náboženství, tedy křesťanství.

V době českého národního obrození bývalo zvykem a téměř módou tvrdit, že mezi Germány a (jak oni říkali) Slovaný je prý zásadní rozdíl. Germáni byli líčeni jako bojovní dobyvatelé, žijící z lovu a kořisti, sociálně rozdělení na pány a otroky. Údajní Slované byli naopak popisováni jako – cituji – „národ holubičí povahy, národ pokojných zemědělců, neznající stavovských rozdílů a zřízený demokraticky“. Takto neuvěřitelně zfalšované a nesmyslné pojetí se dokonce objevuje často i dnes, ačkoliv již koncem 19. století je samozřejmě vyvrátila moderní historická věda a mnozí přední čeští historikové. Nespornou pravdou zůstává, že oni tzv. Slované měli prakticky stejné vlastnosti a mentalitu jako Germáni a jako většina ostatních národů a etnik té doby: jinak by ani nemohli přežít. Tyto kmeny „holubičí povahy“ kupříkladu pronikly i do horního Rakouska, při ústí Labe dosáhly jednu dobu téměř k Severnímu moři, pronikly i do Durynska a do severního Bavorska. Teprve mocná říše na západě jejich pohyb zastavila. To když byl v jejím čele silný král a pozdější císař Karl der Grosse – tedy Karel Veliký. Jen jako zajímavost – od těch dob zná čeština výraz král – od slova Karl.

Část druhá: Vzkaz

Soužití a posléze smíšení Germánů s ostatními obyvateli je spolehlivě doloženo mnoha archeologickými půdními nálezy. Jako kupříkladu v Březně u Loun, kde se nacházelo české sídliště v bezprostřední blízkosti germánské osady a postupně se obě lokality prolínaly a vzrůstaly. Je rovněž spolehlivě doloženo, že již od nejstarších dob se jak u Germánů, tak i u jejich sousedů vytvářela vedoucí vyšší vrstva společnosti, tedy jakési panské uspořádání.

Je toho mnoho, co by mělo být řečeno o pozdějším vývoji vztahů našich obou národů. Musím jen znovu zdůraznit, že něco takového není a ani nemůže být předmětem této krátké práce. Musím se alespoň v krátkosti zmínit o tom, že všichni čeští vladykové, česká knížata a čeští králové se většinou ženili s německými nevěstami a příslušnice českých panovnických rodů se provdávaly obyčejně za německé partnery. Tedy konalí totéž, co ostatní obyvatelé. Za všechny stačí připomenout našeho nejslavnějšího panovníka – krále českého a císaře Svaté říše římské Karla IV., který byl původem z lucemburské, tedy německé dynastie. Je dobré také vědět, že určující evropskou západní kulturu – tedy křesťanství – přijali již roku 845 naši předkové od německých biskupů v Řezně, kde 14 českých knížat (zvaných tehdy duces) přijalo křest. Tedy dávno před příchodem byzantských kněží Cyrila a Metoděje, jejichž vliv byl ostatně i o mnoho menší. Připomeňme si třeba i českého krále Otakara II., který po boku rytířů Německého řádu bojoval jako jejich spojenec při získávání a kolonizaci východních území. Město Königsberg (Královec) – dnes ovšem směšně a hlavně nesprávně nazývané Kaliningrad – bylo tehdy pojmenováno právě na počest krále Otakara II. Nesmíme zapomenout na legendární postavu proněmecké orientace mezi českými knížaty – na Svatého Václava. Málokdy se uvádí, že samozřejmě i jeho nástupce Boleslav znovu uznal a obnovil říšskou svrchovanost a bojoval po boku německých říšských vojsk Otty I.

Co si ale hlavně musíme stále připomínat, je historický fakt, že koncem 12. století a ve století 13. začali všichni čeští panovníci zvat hromadně a doslova ve velkém množství německé obyvatele do Čech. Tito naši němečtí spoluobčané zde hlavně zakládali města a budovali základ řemeslné výroby v našich zemích. V polovině 14. století lze již napočítat v Čechách a na Moravě víc jak sto měst. Všechna vznikla německým vlivem a byla spravována podle německého městského práva (jedná se o tzv. vídeňské, magdeburské a norimberské městské právo).

Tyto vztahy byly tehdy ovšem něčím naprosto samozřejmým a nikdo se nad nějakou „národnostní“ otázkou nepozastavoval. „Národnostního vědomí“ prostě nebylo, jazyková smíšenost byla obvyklá, jednalo se vždy jen o místní příslušnost k obci, k zemi, ke králi. Také se nikdo neptal po nějaké rovnoprávnosti – sám tento pojem neexistoval. A němečtí občané se nikdy v naší zemi za cizince nepokládali. Cítili se prostě jako obyvatelé Čech. Příchod německých obyvatel do zemí koruny české byl ovšem daleko dřívějšího data, než je ono již zmiňované 12. století – byl jen pozvolnější, ale nepřetržitý a stálý. Pozdější spekulace s jasným politickým podtextem ve smyslu „kdo tu byl dřív a kdo později“ jsou nejen směšné a dětinské (zvláště s ohledem na naši předhistorickou dobu), ale jsou vysloveně a účelově nenávistné a demagogické.

Německý prvek přinášel do Čech vždy něco jako ŘÁD, uklidnění, určitou zákonnost a pořádek. České země, plné loupeživých rytířů a lapků, to rozhodně potřebovaly. Hovořím v minulém čase, ale bohužel to platí i dnes – jen výrazy a pojmy se změnily, samotný stav věcí a potřeba nápravy a řádu zůstává stále aktuální.

Mohli bychom postupovat dějinami krok za krokem a stále bychom nacházeli množství dokladů a důkazů o vzájemné česko-německé symbióze a spolupráci ve všech oblastech života a lidského počínání. Oblast kultury a umění je zvláště dobře známa a i po tolika staletích je prostě nepřehlédnutelná. Jednou z nejpłodnějších dob bylo kupříkladu tzv. české baroko. Bez účasti německých osobností a umělců by české baroko nikdy neexistovalo. Stačí se jen projít ulicemi každého významnějšího města, podívat se do muzeí a galerií, navštívit naše hrady a zámky. „Vymazat“ rozhodující německou spoluúčasť na těchto věcech by znamenalo doslova vymazat pravdivý obraz našich dějin. Ostatně i o to se pokusili a stále ještě pokoušejí někteří „historikové“ – hlavně ovšem mnozí politikové a novodobí vykladači české historie.

Část druhá: Vzkaz

Pro náš účel bude nevhodnější, když se budeme zabývat až dobou konce 18. a začátku 19. století. Tedy dobou, které se všeobecně říká české národní obrození. To je právě doba, kdy – přes všechny klady a ušlechtilé cíle – bylo záměrně započato s falšováním a překrucováním našich dějin. Tedy hlavně jejich smyslu a významu. České národní obrození vycházelo a bylo inspirováno takzvaným německým romantismem, který se rodil mimo jiné i jako protest proti napoleonské nadvládě. Jeho počátek můžeme hledat u německého filozofa a spisovatele Herdera (1744 – 1803), který měl obrovský vliv právě na část české inteligence a studentstva. Jeho vliv spočíval ve zvláštním antagonistickém pojetí dějin, z jeho definice a vymezení pojmu NÁROD. Tzv. „čeští obrozenci“ si rychle přivlastnili myšlenku o poslání (jak oni říkali) Slovanstva, spolu se schématem přítel kontra nepřítel, prostě pojem a definici národa jediné podle řeči, podle jazyka. Nikoli tedy jako v ostatních státech západní Evropy, kde pojem NÁROD byl určen spíše územím či dynastií. Když se nad tím sami zamyslíme, dojdeme jistě k závěru, že pojem NÁROD je vymezen a určen daleko šířeji než jen řečí. Třeba právě společným územím, společně prožitými dějinami, společnou kulturou, společnou stupnicí hodnot – je toho hodně. Jeden starý český kronikář kdysi dávno vtipně poznamenal, že Češi jsou vlastně Němci, kteří německy nemluví. Opravdu se nedomnívám, že by znalost nějakého jazyka byla určující, nebo byla naopak na škodu. Pro velkou část českého obyvatelstva bylo (nejen do roku 1918) prostě samozřejmostí, že lidé znali a hovořili česky i německy. Málokdo třeba dnes ví, že velká většina tzv. české obrozenecké literatury byla psána jenom německy – příkladem je sám František Palacký, když roku 1836 vyšel první svazek jeho „Geschichte von Böhmen“. Teprve další díly vycházely česky jako „Dějiny národa českého v Čechách a na Moravě“. A nejde jen o změnu jazyka v jeho díle. Již v českém názvu samém je zřejmě patrný další a jistě záměrný klam a podvod. Slovo a výraz Böhmen totiž rozhodně neznamená nějakou zem patřící a obývanou jen Čechy či dokonce Moravany. Je to zeměpisný pojem, vyjadřující prostě oblast ve střední Evropě. Oblast s německo-českým etnikem. Název Čechy se v německém jazyce překládá jako Tschechei nebo také Tschechien. Pro název Böhmen neexistuje v češtině adekvátní překlad a výraz.

Podobné metody podvodů a mystifikací byly v té době u „českých obrozenců“ dost běžné. Nejznámějším případem byla jistě cesta, kterou zvolili Václav Hanka, Josef Linda a Václav Svoboda, kteří se rozhodli nedostatek starých „slovanských“ textů, písní a hrdinských zpěvů nahradit literárními podvrhy. Tyto nechvalně známé a proslulé „Rukopisy“ označil za falza již sám Dobrovský, ale hádky a nekonečné

spory ukončili až filologové a hlavně chemici ve dvacátém století. Mnohem horší byl ovšem fakt, že k pojmu NÁROD si mnozí čeští obroditelé potřebovali nějak heroizovat i dějiny. Německá romantická literatura, hudba i výtvarné umění – to všechno bylo oslavou středověkého císařského majestátu, rytířských zásad a starých slavných mýtů. Čeští tvůrci si naopak zvolili dobu a vzor, který je k tomu pravým protikladem. Je to až neuvěřitelné, ale kupříkladu v Palackého „Dějínách“ je líčeno husitské hnutí jako vrchol české národní existence, jako příspěvek českého národa k rozvoji humanity, svobody a demokracie. Cituji doslova a mohu jen dodat, že komunisté a jejich pavěda šli ještě mnohem dál. Lze jen doufat, že dnes už mnoho lidí ví, jaké škody – materiální i duchovní – přinesla husitská doba českým zemím a vlastně celé Evropě. A jak poškodila naši pověst a autoritu v rámci Svaté říše římské. Od té doby už žádný český panovník nemohl aspirovat na takové postavení v Říši, jaké měli do té doby čeští králové. A trvalo dlouho, než se rány a zjizvy husitské doby zahojily – bohužel mnohé z nich jsou vlastně živé a otevřené dosud.

Palackého obraz našich dějin vedl k národní jednostrannosti a k popření společné kulturní tvorby Němců a Čechů a stal se jen odrazovým můstkem dalšího stupňování nenávisť a vzájemného odcizení. Od té doby se tato zhoubná tendence prakticky nezastavila. První – a bohužel i poslední – pokus o zlom a pravdivou nápravu nastal teprve v letech 1939 až 1945, ale to bych předbíhal.

T. G. Masaryk jen navázal na myšlenky a pojetí Palackého. On a lidé kolem něho usilovali o tzv. národní stát. Jak ale vlastně vypadalo složení onoho „národního“ státu? Bylo v něm 46% Čechů, 13% Slováků, 8% Maďarů, 3% Ukrajinců, 1% Poláků, 1% Židů – a 28% Němců. Přesto se tento pseudostát, vzniklý z vůle „vítězných mocností“, jmenoval Československo. Aby jaksi nebylo „vidět“, že Němců je o tolik víc než Slováků, byl Masarykem a Benešem vymyšlen fantastický výraz a pojem „československá národnost“! Nutno ovšem přiznat, že ne všichni vzdělaní lidé akceptovali tyto nesmysly a tuto ideu státu. Proti Masarykovu pojetí dějin se postavili hlavně historikové Václav Tomek, Jaroslav Goll a především Josef Pekař (1870 – 1937): ten byl hlavním zastáncem česko – německé kulturní syntézy. Měl bych se ale ještě zmínit o dnes opomíjeném filozofovi Emanuelu Rádlovi (1873 – 1942), který šel ve svých úvahách snad nejdál ve své knize s ironickým názvem „Válka Čechů s Němci“ – vyšla poprvé ve třicátých letech.

Část druhá: Vzkaz

Po vzniku 1. republiky vyhlásili němečtí poslanci ve Vídni část Čech (obývanou převážně německým obyvatelstvem) za autonomní provincii „Deutschböhmen“ Německého Rakouska. Zároveň bylo Německé Rakousko vyhlášeno za součást Německé republiky. Tito němečtí poslanci to učinili na základě tzv. práva na sebeurčení národů, které vyhlásil sám americký prezident Wilson ve svých známých „14 bodech“ po ukončení první světové války. Jakou cenu mělo slovo amerického prezidenta a že sebeurčení neplatilo pro všechny, bylo zřejmé za velmi krátkou dobu. Nic z těchto právem požadovaných kroků se nesmělo uskutečnit.

Dne 4. března 1919 demonstrovali čeští Němci pokojně a beze zbraní za svá práva. Českoslovenští vojáci stříleli do demonstrujících a v Kadani, Šternberku a dalších městech zahynulo celkem 54 účastníků. Od té doby světí sudetští Němci tento den jako DEN PRÁVA NA SEBEURČENÍ.

Sudetští Němci byli hned zpočátku prakticky vyloučeni z podílu na vytváření společenského a politického života. Politika nové československé vlády byla ve všech ohledech šovinistická a silně protiněmecká. Němečtí úředníci byli kupříkladu často pomocí nesmyslných jazykových zkoušek posíláni předčasně do penze či přeřazováni na méně odpovědná místa a nahrazováni českými úředníky – třeba i s menší kvalifikací. Byly zřizovány české školy v čistě německých jazykových oblastech a němečtí rodiče byli nuceni posílat své děti do českých škol. Na tyto a podobné skutečnosti pochopitelně reagovali němečtí občané zřizováním svépomocných organizací, jako byl třeba Bund der Deutschen (Svaz Němců) nebo Deutscher Kulturverband (Německý kulturní svaz). Celkové smýšlení sudetských Němců se pochopitelně měnilo. Kdysi se cítili jako čeští Němci, moravští Němci, slezští Němci. Nyní však pociťovali osudové společenství a společný úděl SUDETSKÝCH NĚMCŮ. Začal převažovat pocit sounáležitosti s velkým německým národem – tedy směrem k Berlínu, směrem k Říši. Výrazem tohoto směru byla velice brzy Sudetendeutsche Heimatfront a později Sudetendeutsche Partei v čele s Konrádem Henleinem.

V květnových volbách roku 1935 získala tato strana (SdP) vůbec nejvyšší počet hlasů ze všech politických stran, které se zúčastnily voleb. Jen zásluhou tehdy platného volebního zákona o poměrném zastoupení měla o jedno křeslo méně než agráři, kteří byli počtem druhí. Takže v parlamentu měla SdP 44 mandátů, agrární strana 45.

V březnu 1938 se Rakousko a jeho obyvatelé rozhodli připojit k Velkoněmecké říši. Nestalo se to žádnou agresí, jak se často snaží interpretovat tyto události mnozí „historikové“, ale na základě řádného referenda, ve kterém měli zastánci připojení naprostou převahu – bylo jich hodně přes 90%. Bylo tedy zcela pochopitelné, že to právem inspirovalo sudetské Němce k podobnému kroku. Mějme stále na paměti, že se vždy jednalo v zásadě o PRÁVO NA SEBEURČENÍ.

Dějiny zřejmě mají někdy i jakýsi smysl pro ironii – v roce 1918 přispěli (mnozí) Češi k rozbití Rakousko-Uherské monarchie. Teď se situace tak trochu jakoby „opakovala“: až na to, že za Rakouska měli Češi nesrovnatelně více práv a možností a větší národní seberealizaci, než sudetští Němci v Československé republice.

Došlo ke známé Mnichovské konferenci a Mnichovské dohodě za účasti evropských velmocí. Výsledek je všeobecně znám – oblasti s převážnou většinou německého obyvatelstva byly přičleněny k Říši. Velmi často se při líčení těchto událostí zapomíná (v českých pramenech téměř vždy), že každý občan, Čech nebo Němec, měl zaručeno Mnichovskou dohodou tzv. OPČNÍ PRÁVO. Tedy jednoduše a bez zdlouhavých právních výkladů právo se rozhodnout, zda zůstat nebo odejít, zda být občanem TADY nebo TAM. V odstoupených územích zůstalo podle některých údajů 700 000 českých obyvatel (jiné údaje uvádějí až přes 800 000) – převážně rolníků, dělníků, řemeslníků a mnoha dalších. Samozřejmě lidé, jejichž zaměstnání souviselo se státní službou a správou (četníci, vojáci z povolání, státní úředníci apod.), se většinou vystěhovali. Pochopitelně s veškerým svým majetkem. Nemovitosti, které museli zanechat na místě, byly řádně ohodnoceny a finančně uhrazeny. Tedy kdo chtěl, odešel – kdo chtěl, zůstal: o nějakém VYHNÁNÍ Čechů nemohlo být ani řeči.

Teď trochu předběhnu dobu – nemohu se totiž nezmínit o SKUTEČNÉM VYHNÁNÍ, o vyhnání Němců po druhé světové válce. Tehdy se žádný z nich nemohl svobodně rozhodnout. O majetek přišli všichni; bohužel velmi mnoho i o život. Hodně historiků a politiků alibisticky hovoří o tom, že se vše prý stalo z vůle a rozhodnutí vítězných mocností. Že ale i o Mnichovu rozhodly velmoci, to už se v této souvislosti nerado připomíná.

Ale vraťme se zpět. Po realizaci Mnichovské dohody nastalo jisté přechodné období, obvykle označované jako „druhá republika“. Již tehdy bylo mnoha lidem jasné, že se jedná o dočasný neudržitelný stav – už jen z hospodářských důvodů.

Část druhá: Vzkaz

Když potom 14. března 1939 provolal slovenský zemský sněm nezávislý Slovenský stát, bylo naprosto zřejmé, že zbytek republiky nemůže samostatně existovat. Došlo na přesvědčení mnoha lidí, kteří dávno a zcela realisticky dávali najevo, že uměle vytvořený pseudostát zvaný Československo byl od samého vzniku odsouzen ke krachu. Po návštěvě prezidenta Dr. Háchy v Berlíně byl tedy zbytek země přičleněn do říšského svazku jako Protektorát Čechy a Morava. Vznikla tak situace, která zde už kdysi dříve byla, byla přirozená, pro oba národy úspěšná a její tradice sahaly celá staletí do historie. Ano, při pohledu na historickou mapu připomínal nový vzhled Velkoněmecké říše zaniklou Svatou říši římskou. Je dobré si uvědomit onu úžasnou návaznost na TAKOVOU tradici. Vždyť i ona Svatá říše římská odvozuje svůj vznik (i název) od starověkého antického Římského impéria – byla jeho nástupcem i dědicem. Být součástí podobné tradice již k něčemu zavazuje. Je to v celých lidských dějinách patrně nejrozsáhlejší mocenský útvar, který nejvýraznějším způsobem ovlivnil světové dějiny ve všech ohledech.

To, co k sobě vždycky patřilo, začalo patřit znovu po historickém 15. březnu 1939. Všechny chyby, omyly a nešťastná rozhodnutí, všechny nenávistné kroky minulosti byly náhle napraveny. Samozřejmě, že většina českého národa to takto zpočátku nechápala. Nebylo ani divu – protiněmecká propaganda a vypjatý šovinismus byly dlouho živeny a vykonaly své. Přitom české země v rámci nové Velkoněmecké říše měly některá privilegia, která rozhodně neměla ostatní území. Čechy a Morava měly svou vlastní vládu, svůj vlastní ozbrojený sbor (tzv. Vládní vojsko, skládající se výhradně z dobrovolníků), svoji samosprávu a hlavně – žádný český mladý muž nebyl nucen nastoupit vojenskou službu. To platilo po celou dobu druhé světové války! Vůdce a říšský kancléř Adolf Hitler jednou řekl, že „nikdy nežádal po žádné české matce život jejího syna – narozdíl od Churchilla a Stalina, kteří nejen žádali, ale také promarnili a zničili mnoho životů synů českých matek“.

Říše očekávala od svých nových občanů místo vojenské služby jenom jedno: aby dobře a poctivě pracovali. V Říši byla uzákoněna pracovní povinnost – nejen proto, že byla válka, ale i proto, že nepracovat je nemorální a parazitní způsob života. V nedávné době jsem slyšel a četl, jak se tzv. „nuceně nasazení“ dožadují jakéhosi „odškodnění“ za svoji práci. Za práci, za kterou dostali jako každý jiný občan Říše řádně zapláceno – a často mnohem víc než za práci „doma“. Říci, že jsem se styděl za to, že oni jsou také Češi, by byl slabý výraz: je to ta nejhorší sorta podvodníků a darebáků. Jistě – mnoho z nich bylo zraněno či dokonce usmrceno při náletech na říšská

města. Pak by ovšem odškodné měla hradit anglická nebo americká vláda – či asi byla letadla a bomby, ničící v kobercových náletech civilní obyvatelstvo v tolika říšských městech? Dodnes jsou jména měst jako Drážďany, Lipsko, Hamburk a ostatní synonymem hrůzy a pohrdání veškerým mezinárodním právem.

Staronoví vykladači naší historie popisují dobu Protektorátu jako období útlu a utrpení. Asi jako když Alois Jirásek líčil dobu českého baroka názvem *Temno*. Ale stejně jako ono takzvané temno v období baroka bylo ve skutečnosti érou kulturního vzestupu a společenské stabilizace české společnosti, bylo i období let 1939 až 1945 dobou převážně pozitivních změn v našem národě. Byl jsem v té době malý chlapec, ale mnoho věcí si velmi dobře pamatuji. Hodně mi řekl a vysvětlil můj otec a také ovšem – až dodatečně, dávno po skončení války – jsem si další informace doplnil, měl jsem tu možnost.

Šest let našeho znovupřičlenění k Říši bylo obdobím, kdy – například – přestaly existovat politické strany: byly ostatně zrušeny již roku 1938 za prezidenta Dr. Háchy. Lidé najednou poznali, že to jde i bez oné „parlamentní demokracie“, bez jarmarečního politikaření, bez všech těch samoúčelných partajnických šarvátek – a že to jde docela dobře. V uvedených šesti letech rovněž velice poklesla míra obecné kriminality – jistě to souviselo s větší přísností, postihem a tresty, ale hlavně s nastolením všeobecného uklidnění, řádu a pořádku. Pokud se týká společenského a kulturního života, pak lze jen konstatovat, že to bylo období jeho plného rozkvětu a uplatnění. Něco málo z toho si může i dnes kdokoli ověřit třeba při promítání „filmů pro pamětníky“ – většinou jsou totiž právě z této doby. Jsou žádány a oblíbeny nejen pro svoji uměleckou kvalitu, ale i jako určité poselství o hodnotách, které hlásala a vyznávala tato společnost. A tohle rozhodně nejsou umělecká díla, která by vyjadřovala utrpení, smutek, beznaděj, frustraci či cokoli podobného. Právě naopak. A co platí o filmech, platí i o divadle. V té době hrála všechna divadla jednak klasický, světový repertoár a samozřejmě ty nejlepší české hry. Víím to velmi dobře: byl jsem se svými rodiči mnohokrát na různých představeních snad ve všech pražských divadlech. Byly pořádány koncerty, výstavy, byly vydávány skvělé knihy, prostě kulturní život šel tak, jak má jít v zemi bohatých tradic. Mnoho našich českých umělců působilo nejen v Čechách a na Moravě, ale na území celé Velkoněmecké říše a na začátku války i za hranicemi. Všude měli velký úspěch a dostalo se jim patričního uznání. Často jsem se setkal v debatách o této době s otázkou, zda byla cenzura. Ano, byla cenzura. Aspoň v tom smyslu, že to, co kazí vkus a zdravé myšlení,

Část druhá: Vzkaz

by mělo být potlačeno a zakázáno. Je to zvláštní: málokdo se přece pozastaví nad tím, že kupříkladu drogy jsou zakázány snad ve všech státech světa – a plným právem. Mohou přece způsobit nenapravitelné a trvalé škody na lidském zdraví – a hlavně u mladých lidí. Ale: opravdu si může někdo myslet, že třeba bolševická nebo židovská literatura a tzv. zvrhlé umění nezpůsobí daleko větší škody na DUŠEVNÍM zdraví – a zase hlavně u mladých lidí? Zhoubná židobolševická propaganda a náказа se může šířit hlavně prostřednictvím knih, novin, filmů a dnes i televize. Podíváme-li se TAKTO na cenzuru, pak pochopíme a uznáme její potřebu jako nevyhnutelnou. Působí hlavně jako prevence. A každý lékař jistě rád potvrdí, že prevence je lepší a snadnější než léčení vzniklé choroby. A novodobé společenské choroby jsou asi těmi nejtěžšími a nejzhoubnějšími v lidských dějinách. Stačí jmenovat již zmíněný bolševismus či anarchismus. Ale také třeba učení o údajné rovnosti lidských ras nebo nauku o tom, že „většina má vždycky pravdu“ – tedy obecně vzato systém parlamentní demokracie. Stačí si jen představit, že v takzvaných „svobodných a demokratických volbách“ má hlas negramotného cikána či profesionálního zločince stejnou váhu a hodnotu jako, dejme tomu, vysokoškolsky vzdělaného člověka, který celý svůj život zasvětil prospěchu svého národa. Tohle všechno a mnoho jiného prostě škodí lidské společnosti a světu člověka – a je vlastně výsměchem zdravému rozumu.

Naproti tomu systém vlády elit a vůdcovský princip je přece všude kolem nás – v takřikajíc normálním a běžném životě – dobře patrný. Nebo si snad kdokoli z nás dovede představit armádu či policii, ale i jakýkoli běžný podnik, kde se o nějakém rozhodnutí hlasuje? Představte si třeba nemocnici, kde je třeba operovat pacienta a o vhodnosti a způsobu nerozhodne pan primář, ale všichni lékaři, zdravotní sestry a uklízečky svým hlasováním – opravdu bych nechtěl být tím pacientem. Ono to vypadá jako směšná nadsázka a třeba i jako vtip – ale když se TÍMTO ZPŮSOBEM A METODOU spravuje a řídí celý stát, je to obecně považováno bohužel za normu.

Nejedná se ovšem jen o vůdcovský princip. Člověk by si měl vzít příklad z ostatní přírody kolem sebe: příroda nikdy nelže. Např. právo na život a existenci má jen to, co je potřebné, hodnotné, silné a osvědčené. A že každý tvor si brání své životní prostředí, ve kterém žije, existuje a vychovává své potomky. Opravdu nevím, proč by to neměl dělat třeba bílý evropský člověk. Když má sadař ovocné stromy napadené mšicemi, nebo proschlé a plné planých a neplodných větví – co asi udělá? Vezme účinný postřikový repelent a mšice postříká. Vezme také pilku a nůžky a ty

neploďné, suché a překážející větve odřízne. Jen naprosto neschopný sadař si nebude těchto věcí všimnout a bude dál pilně zalévat a hnojit svůj napadený a nemocný sad. Když lékař zjistí u nemocného pacienta rakovinu, nasadí někdy chemoterapii, někdy ozařování, ale většinou to rozhodne až skalpel – tedy chirurgický zákrok – pokud je vůbec ještě naděje. Mohl by ovšem nemocnému také ordinovat nějaké bylinkové čaje – nebo přivést k jeho lůžku třeba i zaříkávače. – Každý z nás může nezaujatě posoudit, které ze zmíněných metod bude asi na místě použít na nemoci a obtíže našeho světa. Samozřejmě, pokud má být náprava ještě možná.

Je nutno odhodit všechny předsudky a lži, které v této zemi (a nejen v ní) byly a stále jsou záměrně vštěpovány lidem do jejich myslí. Nezvratnou pravdou a faktem zůstává, že kdyby druhá světová válka dopadla jinak, byl by dnešní svět mnohem zdravější a životaschopnější. Neexistoval by problém populační exploze u barevných ras, celá Evropa by byla bez cizích destruktivních prvků – tedy bílá, árijská. V podstatné části světa by vládl ŘÁD a pořádek. Bída, hlad, nezaměstnanost – ty by jistě leckde ve světě přežívaly, ale byly by minimalizovány. Protože v případech vítězství Velkoněmecké říše a jejích spojenců by ve většině zemí světa zvítězila i nová, zdravější a silnější ideologie a životaschopnější světový názor a systém. Takový, jaký jedině je schopen vystřídat a nahradit kapitalismus a komunismus. Ony oba se prostě neosvědčily – žádný z obou systémů nedokázal řešit a vyřešit neduhy našeho světa: proto také náš svět vypadá tak, jak vypadá (a není to zrovna radostný pohled).

Jediné, co oba zdánlivě protichůdné systémy na Západě a na Východě dokázaly bylo to, že se v době druhé světové války spojily. Spojily se, aby mohly vojensky a hospodářsky porazit COSI, co je oba ohrožovalo. NĚCO, co jim vadilo a bylo světu příslibem a nadějí. SÍLU a IDEU, která již při svém vzniku prokázala svou kvalitu. Zásady a praxe NACIONÁLNÍHO SOCIALISMU uvedené v život poprvé v Německu měly, mají a jistě i budou mít stále větší vliv a míru inspirace pro další generace politiků, filozofů, ekonomů i prostých, ale uvažujících lidí. Nacionální socialisté měli jistě i své předchůdce a inspirátory v oblasti filozofie, vědy i umění – již v 19. století. Za všechny tyto obory stačí snad jmenovat aspoň po jednom za každý: Friedrich Nietzsche ve filozofii, Marcel Gabineau ve vědě (nauka o nerovnosti lidských ras) a Richard Wagner v umění. Skutečným TVŮRCEM a vyvrcholením všech těchto

Část druhá: Vzkaz

snah o novou ideu a řád byl Vůdce a říšský kancléř Adolf Hitler. Jeho dílo MEIN KAMPF zůstane navždy nejvyšším vrcholem a doslova syntézou poznání.

Již jen to, co dokázal Vůdce a všichni nacionální socialisté po 1. světové válce, když si vybojovali možnost vést Německo, se doslova rovnalo zázraku. Ze země, zmítané sociálními nepokoji, anarchií, bolševismem, hyperinflací, hospodářským propadem a ostatními negativními jevy, dokázali za několik let vybudovat moderní a akceschopný stát. Stát, ve kterém už nebyli u moci ti, kteří národ rozdělávali – tedy představitelé „pravicových“ i „levicových“ partají – ale ti, co národ spojovali, nacionální socialisté. Tehdy měli všichni, zaměstnanci i zaměstnavatelé, jednu snahu a jeden cíl: jednotný, silný a hrdý NÁROD.

Ono si stačí jen všimnout a uvědomit si, s jakou nenávisť a zlobou hovoří a hovořili o těchto silách a idejích jak bolševici, tak i dnešní tzv. „demokraté“ a „obránci práv a svobod“. Je to známá a obvyklá lidská vlastnost – člověk často nenávidí někoho, kdo je úspěšnější a něco, co je prostě lepší.

Snad jsem tím poněkud odbočil od tématu, které se týkalo událostí v Protektorátu Čechy a Morava. Často kupříkladu čteme nebo slyšíme výroky typu „chtěli nás všechny vyhubit“ – nebo aspoň „chtěli nás germanizovat“. Bolševické a židovské lži o vyhubení nemusím snad ani vyvracet – podceňoval a snižoval bych tím soudnost a přehled svých čtenářů. Chtěl bych se ale zmínit o onom druhém tvrzení. Pod slovem germanizace je skryto mnoho zavádějících pojmů. Vždyť bychom tak klidně mohli označit i nejslavnější dobu panování českých králů a vlastně celá další staletí až do konce století devatenáctého. Protože znalost a používání německého (i latinského) jazyka patřilo k samozřejmostem nejen vzdělaných lidí těch dob, ale i příslušníků tzv. střední vrstvy. Je až zruďné, že jazykové znalosti jsou uváděny v těchto souvislostech jako důkaz něčeho negativního. Česká řeč je jistě krásná a byla by škoda, kdyby zanikla. Ale pokud vím, nikdy se tak nestalo, nikdo se o to také nesnažil a Čech zůstal vždycky Čechem, ať hovořil jakoukoli řečí. Řeč je – jak už jsem se zmiňoval – jen jedním znakem národa. Ty ostatní máme více méně společné s našimi německými sousedy. V českoněmeckém evropském prostoru je kultura jen jedna, a ta se vytvořila vzájemným prolínáním a obohacováním německých a českých prvků.

Tak jako Evropa představuje vrchol světových dějin a kulturních snah, tak zase v Evropě již od časů Svaté říše římské je německo-český kulturní vliv rozhodující a dominantní – to není vůbec přehnané tvrzení. Myslím si, že narozdíl od jakési vybájené germanizace nám hrozí něco zcela jiného. Je to skutečné nebezpečí, naprosto reálné a lze ho vidět a zaznamenat všude kolem nás. Můžeme mu klidně říkat amerikanizace a nehrozí bohužel jenom nám, ale dnes prakticky všem národům v Evropě. Důkazy snad ani není třeba příliš uvádět. Stačí se jen podívat na náš knižní trh nebo na vysílání naší televize. To, co se všude kolem nás prezentuje v oblasti kultury, nemá opravdu obdoby. Je to horší, mnohem horší, než byla hrozba sovětizace po druhé světové válce. Proč říkám horší? Protože hlavně té mladší generaci může snadno připadat ten „americký způsob života“ často prostě atraktivní, „světový“ a plný oslnivých lákadel. Mně osobně připadá jako – no, jako takový umělohmotný přepřávaný vánoční stromeček. Jinak řečeno – je to fenomén, který něco předstírá. Možná by se pro to hodil i výraz, že je to typický kýč. A negativní rysy této pseudokultury pozná naneštěstí dost lidí, až když už je pozdě, až když si na ni člověk zvykne jako na drogu. Ty plytké a slabomyslné příběhy, nasládlé romance, naivní nekonečné seriály a propagace všech možných zvrhlostí – to všechno nemá za cíl nic jiného, než ohlušit a oslepit diváka a posluchače, aby zapomněl, co se opravdu děje kolem něho, aby nevnímal všechny ty problémy a bolesti svého života. Tolik tedy odpověď na onu hrozbu té strašné germanizace.

Také se často připomíná zavření českých vysokých škol v roce 1939. Byly skutečně zavřeny – na dobu tří let a pak měly být znovu otevřeny. Ale v této době měl každý český student možnost a právo studovat na kterékoli z ostatních vysokých škol v Říši: rozhodující pro přijetí a studium byl pouze prospěch. Mnoho českých studentů toho také samozřejmě využilo a začali (či už jen dokončili) svá studia na říšských univerzitách. Čistě jen jako zajímavost: někteří učinili totéž na vysokých školách Slovenského státu – nebylo jich mnoho. Sám jsem poznal několik těchto studentů a nikdo z nich si nestěžoval, že by byli na německých fakultách nějak opomíjeni či diskriminováni. Naopak prý měli často dojem, že na ně není bráno tak přísné měřítko – hlavně kvůli tomu, že neznali úplně perfektně německý jazyk a příslušné odborné výrazy. Měl bych jen dodat, že po válce byly všechny diplomy z těchto studií prohlášeny za neplatné (!) a většina studentů byla dokonce obviněna z „kolaborace“.

Část druhá: Vzkaz

Fakt, že byly české vysoké školy zavřeny, si zavinila část české inteligence sama – když se nechala aktivně zatáhnout do některých akcí namířených proti Říši a tím vlastně i proti zájmům vlastního národa. Pokud se týká znovuotevření vysokých škol, stačí si jen připomenout datum – mělo to být roku 1942. A právě téhož roku poslal do Čech samozvaný „exilový prezident“ Beneš paradesantní výsadky z Anglie, jinými slovy – nájemné vrahy. Beneš a jeho zahraniční kumpáni prostě nutně potřebovali nějakou VELKOU AKCI. Jejich chleboďárci na Západě jim totiž často vyčítali, že se v Protektorátu „nic neděje“, že není vidět žádný odpor proti Říši, že lidé normálně žijí a pracují, že mnozí z nich dokonce začínají oceňovat nový pořádek a začlenění do říšského svazku. Když se tedy nenašli dostatečně ochotní vrahové a darebáci doma, byli shozeni na padácích z letadel startujících z Londýna. Mnozí čtenáři jistě znají historii zavraždění zastupujícího říšského protektora Reinharda Heydricha z literatury či filmového zpracování – pochopitelně velmi účelově a zkráceně podanou. Již samotný průběh atentátu byl názornou ukázkou „kdo je kdo“. Vrah bývá vždy ve výhodě v důsledku momentu překvapení. V tomto případě se ale oba vrahové přepočítali. Jednomu se zasekl stengun, protože ho v rozčilení špatně složil dohromady, a tak musel zasáhnout druhý, zezadu hozeným granátem. Oba ve svém „hrdinství“ zapomněli, že mají i nabitě pistole. Nepoužili je – protože se dali na útěk jako malí kluci. Zcela jinak se zachoval říšský protektor, i když byl těžce raněn. On i jeho řidič (poddůstojník SS Klein) okamžitě vytáhli své pistole a zahájili palbu – dokonce oba muže nějakou dobu pronásledovali. Dnes jsou k dispozici dokonce i takové údaje, že v hozeném granátu byly toxické látky, na které pak R. Heydrich zemřel. Vrahové i se svými společníky se pak skrývali jako krysy v kryptě pod kostelem v Resslově ulici a nechali za sebe pykat a trpět mnoho jiných lidí: bylo samozřejmě vyhlášeno stanné právo a výjimečný stav – se všemi důsledky, které z toho vyplývaly.

Snad každý zná ještě ze školy onu účelově zmanipulovanou verzi o obcích jménem Lidice a Ležáky. Stopy pomahačů té vraždy vedly opravdu do Lidic a do Ležáků – v Ležákách byly dokonce nalezeny zbraně a vysílačky. Je nutné si uvědomit, že zodpovědnost za tyto události nenesly říšské bezpečnostní složky, ale – jak už jsem předeslal – snaha pana Beneše se „zviditelnit“. Tuhle akci mu ostatně vyčítali hned tehdy mnozí jeho lidé. A odsuzovala ji tenkrát naprostá většina lidí v celém Protektorátu. I já si na to velmi dobře pamatuji. O Lidicích a Ležákách se zmiňuji zcela záměrně. Říká se, že zapomínat by se nemělo. To je svatá pravda. V době Vietnamské války srovnali Američané se zemí stovky měst a vesnic leteckým bombardováním. Použili i biologické a chemické zbraně (!) – kupříkladu tzv. defoliant „Agent orange“.

Ale i „práce v terénu“ jim nebyla cizí: každý se může dočíst o postřílení všech žen, dětí a starých lidí z vesnice My-lai a o jejím zapálení. Proč? Protože proti partyzánům nebyli ten den „američtí chlapi“ dost úspěšní. Ostatně něco podobného předvedli američtí ochránci a strážci humanity i v Evropě docela nedávno – oni i jejich spojenci z NATO bombardovali a srovnali se zemí desítky měst a vesnic v Kosovu. V zemi, která je svrchovaným územím cizího státu, tedy Jugoslávie. Letadla a dálkově řízené rakety pozabíjely tolik naprosto nezúčastněných a nevinných lidí, že je to s Lidicemi naprosto nesrovnatelné. Konečně – vždyť na to jsou Američané dávno „odborníci“ – za druhé světové války dokázali srovnat se zemí desítky německých měst, kde nebyl jediný voják nebo významný vojenský objekt, a doslova zaživa upálit statisíce civilních obyvatel. A Hirošima a Nagasaki? Kolik by se tam asi „vešlo“ těch tolikrát nesmyslně připomínaných Lidic? Když Izrael vojensky obsadil části všech zemí, se kterými sousedí, Spojené státy a NATO mlčely, a nejen to: dokonce poskytují židům materiální, finanční i vojenskou podporu a pomoc. Nebo by je snad mělo zajímat, kolik „Lidic“ je na okupovaných územích? Mohl bych samozřejmě jmenovat další příklady a jít třeba i trochu dál do evropské či americké historie. Každý stát a tím spíše velmoc dělá obvyčejně všechno pro to, aby dokázala, že kdo má moc, má i právo. Jde jen o to, že není tak docela jedno, KDO onu moc má.

Než budu hovořit o některých věcech a událostech, týkajících se druhé světové války, mám určitou povinnost se velmi krátce zmínit o událostech a faktech, které tomu všemu předcházely. Hlavně o tom, na jakém podivném základě vznikla situace po první světové válce – a jak je možné, že došlo k porážce Ústředních mocností: tedy Německa a Rakouska-Uherska. Hlavně bych chtěl připomenout, že v době uzavření vynuceného míru na podzim roku 1918 byla na VŠECH frontách v poziční výhodě vojska Ústředních mocností a hlavně Německa. Na italské frontě stála Rakousko-Uherská armáda hluboko na italském území, na východě jako výsledek německých vítězství a Brest-litevského míru (spíše kapitulace ruských sil) ovládala německá armáda podstatnou část Ruska a celou Ukrajinu. Ale i na západní frontě byla německá armáda na francouzském a belgickém území. Přesto tato válka skočila kapitulací Ústředních mocností. Jak to bylo možné? Armáda, která ztratí zázemí, tedy zásobování a ostatní nezbytnosti, nemůže pokračovat v boji. A v Německu se v té době židé, anarchisté a bolševici postarali o to, aby podnítili a rozpoutali revoluci a sabotovali

Část druhá: Vzkaz

hospodářské úsilí státu. Právě v tak kritické době! Byla to doslova rána dýkou do zad bojující armádě. Armáda sama nebyla nikdy poražena – vítězila, i když na západní frontě byly nasazeny čerstvé vojenské kontingenty ze Spojených států amerických, s množstvím výzbroje, munice, zásob, pohonných hmot a vším potřebným. Taková byla skutečnost. A na základě takového „míru“ byla uspořádána tehdejší poválečná Evropa. Tedy včetně uloupení některých historických zemí Německé říše, jako bylo Pomořansko, část východního Pruska, Slezsko a další území.

A teprve teď bych měl říci pár slov o jednom mýtu, o jedné lži a omylu, která se opakuje víc než půl století a je už tak „zažitá“, že nikoho snad ani nenapadne o ní vážně pochybovat. Je to ona známá legenda o tom, že prý Německo nejen zavinilo, ale i zahájilo druhou světovou válku. Každý, kdo jen trochu zná historii 20. století, ví, že Velkoněmecká říše sice usilovala (a plným právem) o vrácení svých území, ale o víc tehdy Říše nešlo. Ostatně se jí ani nepodařilo získat zpět všechno: kupříkladu své kolonie v Africe, které si mezi sebe po 1. světové válce „rozdělily“ Anglie s Francií. Takže po zahájení snah a úsilí o znovuzískání svých území na východě opravdu vypukla druhá světová válka – ale válku vyhlásily Anglie a Francie Německu – NE NAOPAK. Je dobré si připomenout, že rozhodujícím důvodem pro vstup říšských vojsk do Polska nebyla ani tak snaha získat uloupená území, ale neustále se stupňující terorizování německého obyvatelstva, které se v důsledku Versailleského diktátu ocitlo na území Polska. Polská vláda, místo aby věci řešila, volila cestu provokací a arogance – cítila přece podporu „demokratického“ Západu!

Ostatně Říše i po vynucené válce se západními mocnostmi podnikla celou řadu akcí a iniciativ, aby tato nesmyslná válka byla skončena – a to i v době, kdy měla na západní frontě zdrcující převahu. Stačí si třeba připomenout, že německé velení doslova umožnilo evakuaci celé britské expediční armády obklíčené u Dunquerque, aby se – byť beze zbraní – dostala zpátky do Anglie. Mělo to být chápáno jako symbolické gesto pro případné zahájení mírového jednání: přitom nebylo nic jednoduššího, než zničit celou britskou armádu tankovými svazy a leteckými údery (ještě dlouho po válce se o tom zmiňují mnozí němečtí generálové a litují, že se tak nestalo). To vše je dnes známou skutečností. Stejně jako pokus Rudolfa Hesse o mírovou misi do Anglie. Že byla odmítnuta válečným dobrodruhem Churchillem a že sám vyjednavatel Rudolf Hess byl uvězněn a později obžalován jako „válečný zločinec“ – to jsou sice zdánlivě neskutečná fakta, ale bohužel se stala.

Druhou legendou je ořepané tvrzení o napadení Sovětského svazu Německem. Jistě - 22. června 1941 překročila vojska Říše hranice Sovětského svazu a zahájila mohutný úder. To všechno je pravda. Pravý důvod a ostatní skutečnosti byly sice známy již dříve, ale znovu zveřejněny byly zcela nedávno. Před několika lety odhalila a publikovala skupina mladých ruských historiků (Viktor Suvorov, Valerij Sokolov, Boris Danilov a další) dávno známá fakta a skutečnosti, donedávna přísně TABU. A ta jen dokreslují všechny okolnosti a lži kolem údajné mírumilovnosti SSSR a o tzv. „proradném a věrolomném“ útoku Německa. Pravda je totiž taková, že to byl právě Sovětský svaz, kdo již od roku 1939 plánoval a připravoval válku - a nejen proti Německu. Německý úder v červnu 1941 pouze předešel této hrozbě, německé velení zvolilo prevenci - jak jinak se asi měla Říše zachovat? „Mírumilovné“ úmysly Sovětského svazu ostatně dokumentují známé události dávno před tímto datem - útočná válka proti Finsku, anexe Litvy, Lotyšska, Estonska, pohlcení rumunské Moldávie, okupace poloviny Polska. Dochovaly se zápisy ze Stalinových porad, na kterých zazněly požadavky po celoevropské válce, která by všude nastolila sovětský režim. Byla zveřejněna i Stalinova řeč z jara 1941 k absolventům vojenských škol - tam Stalin zcela neomalene vyhlásil agresivní úmysly a útočnou doktrínu Rudé armády. Snažil se přesvědčit své posluchače o „vysoké nadřazenosti Rudé armády nad Wehrmachtem z marxisticko-leninských pozic“. Jak tato „nadřazenost“ dopadla, ukázaly hned první dny po 22. červnu 1941. Základním chybným sovětským úsudkem ovšem bylo, že neočekávali německý preventivní útok - domnívali se, že Říše je plně zaměstnána válkou, kterou jí vnutil Západ, Anglie a Francie. Obrovský krach Rudé armády po onom 22. červnu 1941, děsivé kapitulaci vlny sovětských vojáků, jakož i velmi časté případy vítání Wehrmachtu sovětským civilním obyvatelstvem nelze vysvětlit jen a výlučně z vojenského hlediska (i když bylo rozhodující) - stát „bolševického ráje“ byl již delší dobu zralý na národní revoluci. Že nakonec všechno dopadlo jinak, je jiná otázka. Často se uvádějí některé náhodné příčiny, někdy i určité sporné kroky německého velení, rovněž i skutečnost, že právě v letech 1942 a 1943 byly dvakrát po sobě tak kruté zimy, jaké se vyskytují v té oblasti jednou za sto let (!) - a mnoho dalších důvodů a příčin. V čem se ale vždy shodnou všichni normální a poctiví historikové je fakt, že bez masivní americké pomoci by Sovětský svaz neměl ani tu nejmenší šanci. Množství amerických dodávek je skutečně impozantní: víc jak 20 000 letadel, 12 000 tanků, 10 000 děl, půl milionu nákladních automobilů a džípů, desetitisíce obráběcích strojů, dva a půl milionu tun nafty, půl milionu tun barevných kovů, 2 000 lokomotiv, 10 000 vagónů, materiál na 50 milionů uniforem, množství potravin - bylo jich tolik, že prý na každého sovětského vojáka připadlo na každý den trvání války čtvrt kilogramu (!!).

Část druhá: Vzkaz

A ještě malou zajímavost – v pamětech Nikity Chruščova (samozřejmě i v mnoha dalších pramenech) se lze dočíst, že Stalin chtěl dvakrát žádat Německo o mír: prostřednictvím bulharského zastupitelského úřadu. Jednou koncem roku 1941 a podruhé v létě 1942. Chtěl odstoupit Velkoněmecké říši Pobaltí, Ukrajinu a i část Ruska za cenu zastavení válečných operací. Chtěl udržet Sovětský stát a bolševický režim v nejhorsším případě aspoň za Uralem. Tyto úmysly ztroskotaly hlavně na naléhání W. Churchilla a F. D. Roosevelta, kteří prý doslova uprosili Stalina, aby něco podobného nikdy neudělal – a slíbili mu zvýšenou vojenskou a hospodářskou pomoc, vyšší než v té době byla dohodnuta.

Charakter celé Německo–sovětské války patří k nejdiskutovanějším tématům novodobých dějin. Jen pomalu a po částech se lidé dozvídali objektivní pravdu. Pravdu o nedodržování mezinárodního válečného práva a konvencí mezinárodního Červeného kříže sovětskou stranou. Bestiální zacházení se zajatci a naprostá neúcta k vlastním zajatým a padlým. Dost už se ví o tragédii sovětských válečných zajatců – ti, co nezemřeli, byli jako údajní zrádci po válce odsouzeni do koncentračních táborů – pověstných gulagů. Daleko méně jsou ovšem známa některá fakta třeba o násilné repatriaci více než dvou milionů lidí do Sovětského svazu v letech 1944 až 1947 a to na základě Jaltské dohody. Jedná se o jeden z nejhanebnějších aktů západních Spojenců, kterým vůbec nevadilo, že se v osidlech Stalinovy moci ocitli nejen jeho aktivní nepřátelé, bojující třeba na německé straně, nýbrž i emigranti z období po Říjnové revoluci. Politikové ohánějící se halasnými slovy o boji za humanitu a demokracii si vůbec nelámali hlavu s tím, že tito nešťastníci skončí v lepším případě v gulagu a v horším na popravišti. Když uvážíme, že se jednalo o uprchlíky, kteří hledali na Západě své útočiště...! V tomto případě udělám výjimku a budu přímo jmenovat pramen. Jedná se o knihu ruského historika Tolstého OBĚTI JALTY – vydalo pražské nakladatelství ELKA PRESS v roce 1998. V knize jsou i takové podrobnosti, jako že britští vojáci neváhali použít brutálního násilí při chytání těchto emigrantů a jejich transportu do sovětských rukou. Lze se i dočíst, s jakou nevolí a nenávistí se tato publikace setkala především v Anglii na nejvyšších politických místech: nastavené zrcadlo je obyčejně velice nepřijemné.

Tragédií dosti známou byl i sovětský způsob vedení války, jenž se neohlížel na výši ztrát. Tato „metoda“ si vyžádala životy asi dvaceti milionů vojáků, snad i daleko víc. Německé ztráty jsou udávány (v novějších publikacích) patnáctkrát nižší, ovšem v některých místních či časových úsecích to bylo až čtyřicetkrát méně. Rovněž

málo známá jsou i fakta o stavu obyvatel, jejich životě a chování na území osvobozeném německou armádou. Historikové Lomov a Epifanov popisují, jak se v létě 1942 tisíce kozáků přidávaly k německým jednotkám, obyvatelé vesnic si svobodně volili nové starosty, rozpouštěli kolchozy, rozdělovali si půdu, vykonávali sami policejní službu a další do té doby neuvěřitelné věci. Dokonce i koncem války se desetitisíce lidí nesmířily s návratem bolševiků a ustupovaly zároveň s německou armádou. Například 30 000 kozáků s celými rodinami se dostalo až do jižního Rakouska, odkud byli už v červnu 1945 vydáni Angličany a Američany nazpět sovětské straně – každý si může jen domyslet, jak asi dopadli.

I když jsem byl za války malý chlapec, živě jsem se tehdy zajímal o válečné dění. Televize samozřejmě ještě neexistovala – byly ale knížky, časopisy, noviny a tzv. filmové týdeníky, promítané vždy před každým filmem v kinech. Vzpomínám si, že mé nejsilnější zážitky a dojmy byly – nevím proč – pod vlivem některých událostí, týkajících se říšské Kriegsmarine. Pamatuji si třeba na sled událostí, když nejmodernější bitevní loď na světě – německý Bismarck – vyplula na moře a v přímém souboji „muže proti muži“ (v tomto případě lodě proti lodě) potopila palbou svých děl pýchu britského námořnictva, bitevní loď „Robin Hood“. Při zpáteční plavbě byl pak Bismarck pronásledován snad všemi dostupnými nepřátelskými loděmi a desítkami letadel. Vzpomínám si, jak tehdy i přes obrovskou přesilu dokázala posádka německé lodi úspěšně vzdorovat a ničila své soupeře na vodě i ve vzduchu. Nebýt poškozeného kormidla torpédem, doplul by Bismarck zcela určitě do přístavu. Tenkrát jsem si asi poprvé jasně uvědomil existenci a úlohu silné individuality v kontrastu s masou – něco jako souboj kvality s kvantitou. Tehdy jsem to ovšem neuměl pojmenovat.

I druhá událost byla podobná a zase na moři. To když se legendární německý kapitán Günther Prien dostal se svojí ponorkou přímo do centra základny britského loďstva, do zátoky Scapa Flow na Orknejských ostrovech. Potopil tam svými torpédy anglickou bitevní loď „Royal Oak“ a poškodil i další „Repulse“. Překonal „vřící kotel“ hlubinných bomb v zátoce a dokázal se vrátit v pořádku zpět do Kielu. Dostal za to od Vůdce Rytířský kříž. Koupil jsem si tehdy za své kapesné knížku „Mein Weg nach Scapa Flow“, kterou napsal sám kapitán Prien. Některé pasáže z knihy znám dodnes prakticky nazpaměť.

Část druhá: Vzkaz

Měl jsem dokonce i možnost poznat vojáky Velkoněmecké říše velmi dobře a „zblízka“: na začátku války bydleli u nás v domě dva mladí důstojníci Waffen SS a často byli hosty u mých rodičů. Pořádali u nás dokonce jakési „hauskonzerty“ a trávili hodně času debatami s mým otcem. Já byl pro ně něco jako malý kamarád a každou volnou chvíli jsem – pokud to šlo – byl s nimi. Zkuste si jen představit chlapce, který má možnost vzít si do rukou „opravdický“ samopal nebo pistoli a rozbrat si je. Jednou dokonce i vystřelit – ale to bylo dost velké pozdvižení. Nebyli jediní z německých vojáků, které jsem viděl a poznal. Nechci zevšeobecňovat, ale všichni se chovali naprosto vzorně – rozhodně ne jako nějací „okupanti“. Uvádím to hlavně proto, že jsem mohl po válce velmi dobře porovnávat se špinavými asijskými hordami z východu, které nás údajně „osvobodily“. Americké vojáky jsem nezažil, bílé ani černé – a nijak toho nelituji.

Nejsem historik, ani znalec vojenské problematiky, ale domnívám se, že dějiny světa neznají podobný nerovný zápas, jaký svedla Velkoněmecká říše v boji proti svým nepřátelům. Obrovský nepoměr sil lidského potenciálu, rozloze území, surovinových zdrojů – prostě ve všech ukazatelích a faktorech, které rozhodují o výsledku! Jen díky nezměrnému úsilí, vůli, odvaze a vojenskému umění mohla Říše tak dlouho bojovat a často dávat nepřátelům tvrdé lekce. Mnoho znalců vojenských dějin – i těch, kteří byli známi svým protiněmeckým postojem – často vyjadřovalo názor, že skutečně nechybělo mnoho, aby tato válka dopadla naprosto jinak. To všechno jsou fakta, o kterých se lze snadno dočíst a nebudu se o nich zbytečně zmiňovat. Chtěl bych jen říci, že pokud jsem OPRAVDU někoho nebo něco v životě obdivoval, byli to právě ti hrdinové v uniformách Wehrmachtu a Waffen SS. Oni – a všechno to, co stačili učinit.

Měl bych se zmínit i o událostech, které se odehrály na samém konci druhé světové války. Jsou to věci, které jsem většinou sám viděl a prožil. Byl jsem třeba v Praze, když bylo tzv. „pražské povstání“. Krom toho, že to celé připomínalo špatně režírované operetní představení ochotnické šmíry, to bylo hlavně zbytečné obětování mnoha tisíc životů obyčejných lidí: k ničemu a pro nic. Každému přece muselo být jasné, že normální armáda – v tomto případě německá – se bude pochopitelně bránit, když nějaký dav zmanipulovaných lidí začne napadat její příslušníky a požadovat

vydání zbraní. Německá armáda chtěla volnou cestu na západ a ti „povstalci“ a „barikádníci“ jí v tom chtěli zabránit a „dokázat“ na poslední chvíli, že patří k „válečným vítězům“ – asi jako bolševici nebo Američané. Měl jsem možnost vidět po válce množství těchto „hrdinů“ – „odbojářů, partyzánů a barikádníků“, kteří si pak navzájem úředně dosvědčovali svoji údajnou odbojovou činnost: z ní jim totiž plynuly mnohé hmotné i společenské výhody. To je ostatně také jedno TABU, neboli téma, o kterém se nesmí pravdivě hovořit a psát. Zejména ne o tom, že ti „odbojáři“ zavření za války v táborech a kriminálech byli z největší části obyčejní kriminální zločinci různých „profesí“, často lidé, kteří se vyhýbali poctivé práci, asociálové a další podobní výtečníci. Tehdy měl každý vězeň v koncentračním táboře na zádech barevný trojúhelník, který označoval druh provinění, za který byl odsouzen. Měl jsem možnost hovořit koncem padesátých let s lidmi, kteří TAM byli. Pro zajímavost: s těmi, kteří byli vězni, i s těmi, kteří je střežili. Znal jsem takové tři, dokázali se úspěšně vyhnout bolševické „spravedlnosti“, dnes již určitě nežijí. VŠICHNI mi dosvědčili (a právě že i ti uvězněni), že těch „politických“ tam bylo jako šafránu, asi tak jeden ze sta. Když dnes čtu, jak požadují „odškodné“, zvedá se mi žaludek.

Mnozí z nich byli po válce členy takzvaných Revolučních gard – ale už tehdy se jim začalo říkat Rabovací gardy (členové měli na rukávech pásky s písmeny RG). A oni nejen rabovali. Na vlastní oči jsem viděl, jak uvazovali za auta a traktory lidi a usmýkali je k smrti. Jak je stříleli, věšeli a házeli z mostů do vody. Důvod? Byli to Němci nebo třeba lidé ze smíšeného německo-českého manželství. Pohled, který se mi asi nejvíce vryl do paměti se mi naskytl jen několik dní po onom pražském povstání. V Praze Na Můstku pověsili tito „hrdinové“ hlavou dolů několik německých občanů – byli to staří lidé, ženy a dvě děti – a rozdělali pod nimi oheň. Když jsem to viděl, byli všichni ještě živí a při vědomí. Byl jsem tehdy chlapec, ale kdybych žil sto let, nikdy na to nezapomenu.

Ostatně k těm takzvaným účastníkům odboje jen ještě malou poznámku. Před několika lety byly zveřejněny jedním západoevropským historickým ústavem zajímavé a velmi přesné údaje z dob druhé světové války. Vyplývá z nich, že skutečný počet, tedy počet aktivních účastníků nějakého odporu proti Říši v zemích, které byly obsazeny nebo pod vlivem Německa, byl daleko menší než počet osob, které se v týchž zemích přihlásily jako dobrovolníci do řad zahraničních oddílů Waffen SS. Je to dost výmluvné srovnání. A stojí jistě za připomenutí – i když to není všeobecně známo – že i čeští mladí muži se zapojili dobrovolně se zbraní v ruce po bok ozbrojených

Část druhá: Vzkaz

sil Velkoněmecké říše. Nemám na mysli ani tak příslušníky vládního vojska, nasazené většinou jako součást týlových jednotek na italské frontě. Koncem roku 1944 byla ustavena z řad příslušníků českého Kuratoria takzvaná Svatováclavská jednotka: mohl se do ní přihlásit každý říšsky a nacionálně smýšlející Čech, starší 17 let. Jednotka již ale prakticky nestačila zasáhnout do boje. Měl jsem hlavně na mysli několik tisíc českých dobrovolníků, kteří se během průběhu války přihlásili do oddílů Waffen SS (byl mezi nimi např. i syn ministra Dr. Emanuela Moravce). Zúčastnili se bojů v různých divizích, koncem války vznikla dokonce zvláštní divize „Böhmen und Mähren“. Byli to hrdinové, na které se dnes nesmí vzpomínat a nesmí se o nich ani mluvit. Hovořím o nich tedy aspoň já.

Jako chlapec jsem byl po válce i v Sudetech a viděl jsem (třeba jen krátce a místně) vyhnání našich německých občanů a všechny hrůzy s tím spojené. Viděl jsem samozřejmě jen docela malou část oněch událostí, ale již za nějaký čas jsem si plně uvědomil celou tu obudnou vražednou mašinérii a její důsledky. Počet ubitých nebo na následky vyhnání zemřelých lidí se odhaduje až na 250 000. A tento počet nezahrnuje neozbrojené německé vojáky, povražděné PO VÁLCE na našem území. I tyto masakry jsem měl možnost vidět několikrát na vlastní oči. Víte – TOHLE byl skutečný holocaust – a ne ten vymyšlený obrovský monstrózní podvod, tak často hlásaný a tak často opakovaný. A pokud bychom hledali nějaké další srovnání v dějinách druhé světové války, našli bychom je jedině v oněch obětech při kobercových náletech angloameričanů, jak jsem se již zmínil výše a nebo v počtu zemřelých německých vojáků v zajateckých táborech „Spojenců“ PO VÁLCE. A málokdo dnes ví, že ty statisíce mrtvých nebyly jen v táborech na Sibiři. Dnes se každý může v dostupné literatuře dozvědět, že po válce zemřely hladou a vyčerpáním v amerických a francouzských zajateckých táborech zhruba jeden až dva miliony německých válečných zajatců. Mnoho autorů popisujících tyto události uvádí pozoruhodný a pravdivý pohled: aby totiž „vítězné mocnosti“ zakryly své apokalyptické zločiny na německém obyvatelstvu, byl vymyšlen a vykonstruován takzvaný židovský holocaust. A s tímto podvodem a s touto lží žijeme dosud.

Ale hovořil jsem o vyhnání našich německých obyvatel. Kromě nesporných masových vražd a ostatních zločinů mělo i jiné nedozrinné společenské a politické následky. Uvažte, že právě němečtí sedláci hospodařili na svých pozemcích celá staletí. Zvelebili a zkultivovali tuto část české a německé země, jak by to nedokázal nikdo jiný. Sedláci, řemeslníci, technici, podnikatelé, stavitelé nádherných měst – prostě všichni. A po válce se místo vynikajících hospodářů do této oblasti nahrnuli dobrodruzi, zloději, spodina lidské společnosti. Již tehdy se jim všeobecně začalo říkat „zlatokopové“ – a byla to jistě urážka všech těch skutečných zlatokopů z románů Jacka Londona. A jako by to nestačilo, vláda ještě povolala a nastěhovala ze Slovenska a dokonce i ze zahraničí (hlavně z Rumunska) desetitisíce cikánů: jen aby za každou cenu zabydleli a dosídlili tuto zem. Něco podobného může udělat opravdu jen šílenec nebo zločinec. Stačí si vybrat. Dokonce si myslím, že vyhnání německých obyvatel velice pomohlo k legálnímu vítězství komunistů v prvních poválečných volbách v tomto státě. Stěží lze totiž předpokládat, že by němečtí voliči dali své hlasy právě KSČ. A nešlo jen o volby. Němečtí občané by zcela jistě patřili k těm nemnoha občanům naší země, kteří by se v letech po válce a hlavně po únoru 1948 nikdy nesmířili s bolševizací státu. Tehdy šlo o celkovou orientaci a příští osud naší země. Jistě, lze namítnout, že tento osud byl dopředu prakticky již určen dohodami mezi zrádným Benešem, československými komunisty a hlavně „vítěznými mocnostmi“ v Jaltě, Teheránu a Postupimi. To je sice pravda, ale ne všechno by šlo těmto zločincům a vlastizrádcům tak snadno. Nikdo už dnes nemůže říci, co by se asi stalo. Nehovořím záměrně o dlouhodobém dopadu a významu onoho KDYBY. Kdyby u nás zůstaly oba zemské národy, kdyby nebylo vyhnání. Jak by asi vypadaly vývoj a osudy tohoto státu? Včetně takových událostí jako bylo „Pražské jaro“, „normalizace“ či onen děsivý podvod zvaný „sametová revoluce“? Pravděpodobně by k nim vůbec nemuselo ani dojít, byly by zbytečné.

Vím, že tohle všechno jsou jen historické abstrakce. To, co se stalo, nejde odestát. Bohužel. Je ale možné si vzít poučení a chcete-li i varování. Na začátku této brožury jsem vyslovil názor, že kdykoli v dějinách žil český národ v koexistenci s národem německým, znamenalo to vždy jen a jen jeho dobro a prosperitu. V roce 1939 spojili skuteční čeští vlastenci a nacionalisté svůj osud s Velkoněmeckou říší a s ideou nacionálního socialismu.

Část druhá: Vzkaz

Dnešní Německo zdaleka není státem a zřízením, který by v mých očích představoval vzor a budil úctu: jeho představitelé si často „sypou popel na hlavu“ tam, kde by to měl dělat někdo docela jiný. Neváží si a nectí největší syny svých nedávných dějin. Neváhají ani „soudit“ své dosud žijící hrdiny. I přesto ale patří dnešní Německo k největším hospodářským mocnostem světa a to, co dokázali němečtí lidé po válce, se rovná téměř zázraku. Jak dopadl náš národ, všichni víme – vždyť „v tom“ všichni dodnes a stále žijeme. Je ovšem možné si – třeba – představit, že bychom dnes byli součástí takového Německa. A hlavně je možné si představit, že bychom byli součástí Velkoněmecké říše v případě jejího vítězství ve válce. Taková vize se dá těžko s něčím srovnat. Postavení našeho národa by bylo zřejmě největší v celých našich dějinách, větší než v době vlády císaře Karla IV. – srovnávat ovšem 14. a dnešní století je nerealistické a neadekvátní. Hovořím stále o našem národě. To zdůrazňuji. Mám na mysli opravdu jen příslušníky NAŠEHO národa a ne nějaké národní bastardy, neplnohodnotné a cizí elementy, anarchistický, bolševický a dekadentní odpad či dokonce cikánské a židovské etnikum, mající tu drzost se často hlásit k české národnosti. Ti všichni by v takovém případě u nás nežili, neměli by tu co pohledávat. Byli bychom součástí vítězné mocnosti a svět kolem nás – ten by jistě nebyl úplně ideální, ale určitě lepší a zdravější než dnes.

Mnoho historiků tvrdí, že dějiny se neopakují, jiní naopak říkají, že ano. My, Evropa a svět, se budeme muset rozhodnout, zda zvolit cestu k záchraně nebo k zániku. Cesta k záchraně již byla vytyčena ve třicátých letech 20. století geniálním člověkem i politikem, vůdcem Adolfem Hitlerem. Jeho názory a jejich praktické provedení jsou ostatně jen výrazem přirozených zákonů a pravidel, platných v celé přírodě. Právo na PLNÉ UPLATNĚNÍ mají mít jen silní, schopní a potřební. Příroda opravdu nezná žádnou „demokracii“. Jistě, je to jen nadsázka, ale tam platí opravdu cosi jako vůdcovský princip a síla přirozené moci a autority. Příroda je prostě čistá a dokonalá. V přírodě se také nemůže stát, aby se pářil jeden druh s jiným druhem – jinými slovy jedna rasa s druhou. Pokud to vyjádříme velmi zjednodušeně, tedy nacionální socialisté nechtěli a nechtějí nic jiného, než aby člověk byl v podstatě vrácen zákonům přírody. Alespoň ten bílý, evropský, árijský člověk.

Žijeme v době, která se při hlubším pohledu musí nutně jevit jako zvrácená a plná absurdností. Přemýšlím-li o oněch dvou dnešních vládnoucích politicko – hospodářských systémech světa, tedy kapitalismu a komunismu, napadá mne jedno přirovnání. Řekl bych, že oba ty systémy jsou jako srostlá siamská dvojčata. Dvojčata

Část druhá: Vzkaz

se společným krevním oběhem a dalšími společnými náležitostmi a orgány. Jsou to nepřírozené a nehodnotné bytosti, a i když je možné je oddělit, následky, společné rysy a vady si ponесou celým zbývajícím životem. A matka (svět) podniká všechno možné, aby je udržela při životě. Nevadí jí, že ten život je velmi často jen živoření. A nevadí jí, že má ještě další zdravé dítě, které má všechny šance a vlastnosti vyrůst v schopného a silného člověka.

Měli bychom být věrni své prožité historické a poznané pravdě. Protože věrnost pravdě je věrností sobě samým a je tou největší ctí. Nejstatečnější muži a nejlepší vojáci druhé světové války – muži SS – to měli ve svém znaku a hlavně ve svých srdcích:

Meine Ehre heisst Treue – mojí ctí je věrnost.

Snažme se být jako oni.

A jako oni vždy věřit, že žádná bitva není prohraná, pokud si to sami nemyslíme.

Lidé, kteří jako svůj symbol, symbol svých snah mají SVASTIKU, onen posvátný árijský znak, ani nemohou prohrát.

Jejich údělem je bojovat.

Jejich cílem je zvítězit.

Část druhá: Vzkaz

Výběr z díla

Za svůj život napsal Roman ELMAR Skružný bezpočet článků, úvah, zamyšlení a reportáží pro obrovskou škálu tiskovin. Šlo o samizdaty o nákladu několik desítek kusů i periodika (spíše občasníky) s nákladem několik tisíc kusů. Stěžejní pro něj bylo především členství ve dvou organizacích. V „legální“ NÁRODNÍ ALILANCI, která se později transformovala v politickou stranu NÁRODNĚ SOCIÁLNÍ BLOK a postupně fakticky zmizela ze scény, a nacionálně socialistické společnosti AHNENERBE. Následující články jsou z těch, které byly určeny pro tiskoviny těchto organizací. Některé vyšly již před mnoha lety, některé naopak světlo světa nikdy nespátřily.

Bylo nesmírně obtížné vybrat z obrovského množství právě dvacet článků. Snažil jsem se proto udělat průřez širokým záběrem jeho tvorby a výsledkem jsou čtyři tematické celky. První skupina se zabývá historicko-vědeckými tématy z nečekaného, trochu mystického úhlu pohledu. Druhá část pojednává o osobnostech, třetí o politicko-historických tématech a čtvrtá o sociálně-politických aspektech.

POSELSTVÍ Z PODZEMÍ

Než začnu psát o věcech a událostech, které se staly zcela nedávno a u nás, rád bych čtenářům připomněl něco z minulosti – a z oblastí dost vzdálených od nás. Třeba už jen proto, že se to týká organizace AHNENERBE. Ta byla – jak je všeobecně známo – založena v Německu v letech nacionálně-socialistické vlády. Měla přísně vědecký charakter a její jméno (volně přeloženo jako „odkaz předků“) předurčovalo i její poslání. Měla v první řadě zjišťovat, dokumentovat a informovat o všech faktech, která by jakkoli svědčila a dokazovala původ, vlastnosti a poslání indoevropské (árijské) rasy. A ovšem i všech okolností s tím spojených. Organizace se rovněž zabývala i dalším výzkumem z oblasti filozofie, kultury, politiky – a dokonce i technických věd. Zvláštní místo v činnosti AHNENERBE zaujímal fakta a fenomény, kterým se dnes obvykle říká paranormální jevy. Organizace nebyla jedinou tohoto druhu – existovaly společnosti EDDA, THULE a mnohé další. Ty ale zdaleka neměly takový rozsah činnosti, neměly ani potřebné prostředky a lidský a vědecký potenciál. Členové AHNENERBE byli většinou i členy SS – nebyli to ale jen vojáci. Byli to vědci a pracovníci mnoha oborů. Jen pro zajímavost bych rád uvedl dva, jejichž jména zná celý svět: dirigent Herbert von Karajan, podle odborníků nejlepší dirigent všech dob (měl po válce po určitou dobu zakázanou činnost) – a ještě mnohem známější prof. Wernher von Braun, tvůrce rakety Saturn 5, která vynesla všechny americké výpravy na Měsíc. Organizace AHNENERBE vydávala několik periodik, kde byly pravidelně zveřejňovány výsledky činnosti a další údaje, články a úvahy. Světově nejznámější akcí AHNENERBE byla její expedice do Tibetu – jednalo se vlastně o několik výprav v různou dobu. Organizoval a zajišťoval je říšský vedoucí SS Heinrich Himmler. Ten právě stál u zrodu organizace. On a muž, který se jmenoval Richard Darré (filozof, publicista a důstojník SS). Organizace byla sice zprvu samostatná, ale brzy byla organizačně včleněna přímo do svazku SS, přičemž civilní pracovníci dostali důstojnické hodnosti přiděleny. SS měla několik významných sídel, včetně tzv. řádových hradů. Nejznámějším z nich byl hrad Wewelsburg, kde se kromě vedení SS scházel i užší okruh lidí z organizace AHNENERBE. Není jistě bez zajímavosti, že většina těchto nejvyšších činitelů měla (v rámci svých organizací) propůjčen a přidělen řádový titul a vlastní erb. To je věc srovnatelná se šlechtickými tituly a jinými atributy. Ostatně o potřebě nové elity (nové „šlechty“) psal a uvažoval ve svých dílech i Friedrich Nietzsche.

Nejpočetnější výprava (a nejlépe vybavená) byla v Tibetu v letech druhé světové války (!). Její členové tam hledali i v místech, kde byl (a je) všem cizincům vstup zakázán. Kupříkladu v podzemí pod Pótalou (palác Dalajlámů ve Lhase). Jako chlapec jsem měl možnost vidět koncem války v časopisu „Ahnenerbe“ úžasné fotografie a čist fantastické líčení cest a výzkumů. Němečtí badatelé se dostali až do nehlubších pater podzemí, kde kromě obrovských masivních soch a předmětů ze zlata bylo to nejcennější: rozsáhlá knihovna, jejíž stáří bylo členy výpravy odhadnuto na mnoho tisíc let. Obsah těchto knih a listin se zdál svědčit na možný zdroj a počátek velké cesty Árijců co do místa i času. Členové Ahnenerbe ovšem nemohli (a nesměli) nic z toho vzít s sebou. Již fakt, že se tam dostali, byl obrovský úspěch – nikdo před nimi a nikdo po nich to nedokázal. V současné době je stav takový, že těsně před tzv. kulturní revolucí v bolševické Číně (bohužel včetně Tibetu) byly tyto poklady zasypany. Udělali to sami místní mnichové – pomocí malých a vhodně umístěných dávek trhavin doslova pohřbili na dlouhou dobu celé rozsáhlé podzemí. Pokud by to neudělali, dovede si asi každý představit osud celého bohatství tam dole. Celková délka všech tamních chodeb byla tehdy odhadnuta na několik desítek kilometrů – ale členové výpravy měli možnost vidět jen malý zlomek (jistě s tím souvisí známá pověst o bájném podzemním městě Agartha). A pak, mnoho let po druhé světové válce jsem se dočetl z cizích pramenů, že se tehdy (asi v roce 1943) někteří členové Ahnenerbe nevrátili domů do Německa. Z rozhodnutí vedení výpravy tam zůstali a „infiltrovali se“ do tamních mnišských komunit. Malá zajímavost: tito lidé se prý aktivně účastnili všech akcí Tibeťanů proti komunistickému režimu (pokud tyto akce přímo neorganizovali). V poslední době se vydává velké množství literatury faktu. Je v nich připomenut i málo známý příběh, který měl svůj konec těsně po válce. Tehdy v rozbořeném Berlíně identifikovali sovětští důstojníci mezi padlými asi 300 mrtvých Tibeťanů v německých uniformách. Živého nenašli ani jednoho – padli všichni. Ale až za dlouhou dobu potom si mnozí historikové a pamětníci uvědomili, že již od roku 1936 byla v okolí Berlína zřízena jakási „ubytovna“ či středisko, kde bylo několik set Tibeťanů. Vypadá to jistě fantasticky a dnes už (možná) nezná nikdo pravý důvod – byli do Německa dopraveni jednou z předchozích výprav organizace Ahnenerbe.

Pro úplnost a v zájmu objektivit bych měl ovšem uvést, že podle jiných teorií (byly rovněž zkoumány v Ahnenerbe) bylo místo „vzniku“ prvních Árijců jinde – mělo se nacházet kdesi na severu, snad v oblasti bájného ostrova Thule. Severní oblasti Země nebyly vždy tak chladné a zaledněné jako dnes. Důkazem je i název dnešního Grónska (dánsky je to Gronland, tedy zelená země) – místo často navštěvované

Část třetí: Výběr z díla

Vikiny. Co bylo skutečně oním ostrovem Thule, není dnes známo. Kromě Grónska to mohl být Island, či dokonce východní pobřeží severní Ameriky (Labrador). Jen ještě jedna zajímavost: podíváte-li se na mapu, najdete na severozápadním břehu Grónska jméno Thule. Dnes je to jen jméno malého města, kde je poblíž vojenská letecká základna USA (!).

Další z teorií předpokládá přímý vznik árijské civilizace na hypotetické pevnině zvané Atlantida, odkud se pak po jejím zániku rozšířila dále. Je nutno dodat, že ve všech předpokládaných teoriích figuruje jako neodmyslitelný symbol SVASTIKA. V Tibetu je i dnes vidět prakticky na každé výzdobě dosud zachovaných klášterů i jiných staveb a rituálních předmětech – na severu je rovněž mnoho nálezů s obrazy svastik (provedených většinou v kameni), včetně území severní Ameriky. A pokud se týká Atlantidy, tedy již Platón píše, že hlavním bohem tam bylo slunce a další zdroje udávají přímo znak svastiky. Záměrně jsem se nezmínil ještě o další variantě: ta tehdy nebyla publikována. Hovoří a píše se o ní až v poslední době a uvádím ji jen pro úplnost a pro zajímavost: že totiž tato vyspělá civilizace k nám na Zem byla kdysi dávno dopravena z vesmíru (Bergier, Powels, Däniken a další).

Nyní bude lépe, když připomenu některá fakta, která se objevila v současné době a dokonce u nás. Píší to ovšem s určitými rozpaky a s vědomím, že ne všichni čtenáři to budou brát jako seriózní pokus o informaci. Ale rád toto riziko podstoupím. Na jaře předminulého roku odvysílala televize několik reportáží, které byly vesměs pořízeny z podzemních prostor a chodeb pod městem Jihlavou. Když jsem tehdy uviděl první reportáž, pomyslel jsem si, že se (možná) jedná o pouhý televizní „trhák“, o klasický způsob, jak za každou cenu upoutat pozornost diváka. S pokračujícími díly ovšem tento můj dojem mizel, už jen proto, že „do hry“ bylo vtaženo příliš mnoho lidí a na rozdíl od první reportáže tam byli i pracovníci vědeckých ústavů a další pracovníci mnoha profesí. Předpokládám, že většina čtenářů ví aspoň rámcově oč jde a na pořady se jistě pamatují – i když každý asi neviděl všechny. Zopakují tedy jen základní fakta. Na základě upozornění mnohých návštěvníků jihlavského podzemí (je přístupné veřejnosti, tedy aspoň jeho část) se vydali do těchto míst televizní reportéři a kameramani. Celá akce začala pozdě večer, kdy již dole nikdo jiný nebyl. Bylo jasně slyšet hlasité zvukové efekty z různých stran – jejich zdroj byl nejasný a nejistitelný. Vrcholem reportáže bylo pak umístění automatické kamery (byla spojena s časoměřičem), která zabírala jedno určité místo na skalní stěně (bylo předem vytipováno). Kamera běžela celou noc v nepřítomnosti lidí – na místě byl jen jeden

člověk ve spacím pytlí, který chvílemi spal a chvílemi se díval. Nic ovšem neviděl. Teprve ráno, když byl vyhotoven a zpracován záznam z automatické kamery, bylo všechno jinak. Na filmu se objevil onen známý a doslova fantastický obraz, který všechny šokoval: po skalní stěně se zvolna pohyboval jasný stín postavy – trup od pasu nahoru, krytý jakoby pláštěm, neobvykle tenký krk a hlava pokrytá předmětem ve tvaru helmy. Celý výjev trval asi dvě minuty. Bylo zřejmé, že pokud by úhel záběru kamery byl o něco málo jiný, vzájemné proporce postavy (krk a hlava v poměru k postavě) by byly odlišné – zřejmě i tvar helmy, která by pak byla zcela totožná s helmou Wehrmachtu či Waffen SS. Záznamové hodiny na kameře ukazovaly čas události: bylo 4,25 hodin ráno. Málokdy se podaří technicky zdokumentovat tzv. paranormální jevy. Člověk se dá oklamat poměrně snadno – má psychiku. Kamera ji (naštěstí) nemá. Ovšem ani to nestačilo a na 100% nevyklučovalo přece jen nějaký (?) podvod. Pokus byl opakován za přítomnosti pracovníků některých vědeckých ústavů a hlavně: z Fyzikálního ústavu tam byla dopravena termovize. Tento pokus byl opravdu rozhodující – a výsledek předčil všechna očekávání. Přesně ve 4,25 hod. ráno se na obrazovce termovize objevil červený kontrastní obraz – postava tam byla opět a pohybovala se. Obraz samozřejmě nebyl tak ostrý jako ten snímáný kamerou: pohyboval se vlastně záznam o změně teploty. Na skále se v onom místě v onu dobu NÁHLE snížila teplota o několik stupňů a toto místo se pohybovalo. Není třeba být fyzikem – pokud má nastat nějaký jev, musí někde z něčeho brát energii. V tomto případě tedy ze skály, z její teploty: proto ten místní pokles. Samozřejmě tam bylo kromě vědců i mnoho jiných lidí, včetně senzibilů. Ti podávali svá vlastní vysvětlení. Hovořili většinou o skrytých prostorách ve skále, pozůstatcích lidí v nich apod. Také o tom, že toto místo je jedním z mála, kde je tzv. „průchod do jiného časoprostoru“. K tomu jen malá poznámka. I v případě poslední výpravy Ahnenerbe do Tibetu se mnozí členové zmiňovali o této hypotéze právě v podzemí pod Pótalou.

V dalších reportážích zavedla kamera diváky do prostor chodeb, které dosud nebyly zpřístupněny veřejnosti. Někteří místní obyvatelé (ti velmi staří) se v pořadu nechali slyšet, že prý za války „tam dole“ prováděli nějakí němečtí vojáci různé pokusy a výzkum – o jeho charakteru a obsahu nebylo ovšem nic známo. V reportážích padlo několikrát jméno organizace Ahnenerbe, s připomínkou aktivit této organizace, včetně tibetské expedice. Na jednom místě dosud nepřístupných prostor bylo objeveno jakési obrovské torzo nějaké nádrže. V jejím okolí byly nalezeny zbytky (úlomky) neznámé hmoty nazelenalé barvy. Někteří pamětníci si vzpomínali, že asi tři roky po válce tam vnikli ze zvědavosti nějakí mladí lidé, kteří zanedlouho poté

Část třetí: Výběr z díla

onemocněli a zemřeli. Některé příznaky jejich onemocnění připomínaly symptomy nemoci z ozáření (o tom se tehdy mnoho nevědělo a zkouška na radioaktivitu nebyla nikdy provedena). Neznámá látka nazelenalé barvy byla ovšem dodána do technologické laboratoře. Její složení ani původ nedokázal nikdo určit – laboranti to řekli přímo na kameru. Po vyústění z chodby se kameramani a reportéři octli již na povrchu a na dohled od budovy, ve které prý bylo za druhé světové války sídlo HJ. Budova je z velké části ještě původní a dnes je v ní policejní škola. Kamenná brána je zcela zachovaná. Nad ní je vytesán do kamene letopočet 1941 a také zcela jasný a zřetelný znak: je to runa MAN.

Rád se přiznám, že hned zpočátku jsem toužil mít aspoň malý kamínek z místa, kde se objevovala ona záhadná postava v helmě. Měl jsem velké štěstí. Jeden z mých nejlepších kamarádů, jehož přátelství si velice vážím, je odtamtud. Takže šel dolů a kamínek mi přinesl (dokonce dva). Mám je jako vzácnou relikvii. To není ovšem ten pravý důvod, proč se o tom zmiňuji. Docela nedávno mne totiž navštívil můj dávný známý (žije v emigraci a přijel jen na pár dní). Než odjel, chtěl mi ukázat své schopnosti jako senzibil – o jeho schopnostech jsem věděl už velice dávno. Na zahradě dokázal spolehlivě najít zdroj vody – dávno zasypanou studnu, na které byl dokonce navršen kompost. Našel i kovové předměty pod zemí bez nejmenších problémů. Napadla mne tedy zvláštní myšlenka. Sehnal jsem doma několik krabic (nakonec jich bylo 12), některé jsem nechal prostě prázdné, do jiných jsem dal různé předměty a do jedné ony dva vzácné kamínky. Můj přítel se ptal, co má vlastně hledat. Řekl jsem mu, že se domnívám, že se může jednat o nějaký zdroj neznámé energie – ale že také nenajde třeba vůbec nic. Pomalu obcházel krabice se svojí virguli (byla to vlastně kovová spirála). Nad tou správnou krabicí se mu doslova rozbouřila v ruce tak, že mu vypadla. Říkám upřímně, že jsem byl naprosto konsternován. A to mi ještě můj přítel pořádně vynadal, proč jsem prý do krabice umístil elektromagnet či něco podobného. Když jsem mu ukázal obsah, byl zase pro změnu řádně konsternován on. Teprve pak jsem mu všechno vyprávěl.

Opravdu nevím, zda se mi podařilo čtenáře aspoň něčím zaujmout. Někdo by se mohl ptát, proč to všechno vlastně uvádím? Jistě: jsou důležitější, závažnější a zásadnější věci a problémy, které se nás týkají a rozhodují o našem osudu, boji a budoucnosti. O tom není pochyb. Ale je dobré si uvědomit onu stálou neviditelnou nit, ono pouto, to úžasné a naléhavé poselství a připomenutí NĚČEHO, co nezávisle na nás a mimo nás stále existuje. Mnohým se to může zdát romantické, tajuplné a magické.

Část třetí: Výběr z díla

Snad je to dáno, určeno a řízeno něčím, co mnozí nazývají PROZŘETELNOSTÍ. O téže síle, její úloze a existenci často hovořil i sám Vůdce ve svých projevech. Možná právě tato Prozřetelnost nám chce říci a připomenout, že IDEÁLY, MYŠLENKY A CÍLE nacionálního socialismu, za které položili své životy ti nejstatečnější a nejvěrnější, jsou stále živé.

Že existují, že čekají.

Na své naplnění a vítězství.

Čekají na své dědice.

Čekají na nás.

NEJSTARŠÍ PÍSMO SVĚTA?

V této úvaze se tak trochu (ale skutečně jen trochu) vracím ke svému článku „Poselství z podzemí“ – byl rovněž tématem naší společnosti AHNENERBE. Dnes se budeme zabývat jedním z nejstarších a nejslavnějších hradů v Čechách. Jedná se o hrad Zvíkov. Ten byl založen ve 13. století českým králem Přemyslem Otakarem II. (král „železný a zlatý“) na soutoku řek Vltavy a Otavy. Hrad je dodnes dost zachován a hlavně je zachována jeho nejstarší část: takzvaná Hlízová věž, které se odpradáвна říká Markomanka. Ostatně se na první pohled liší od ostatních částí hradu. Jak její název napovídá, je i mnoho historiků přesvědčeno o tom, že ji dávno před založením hradu zbudoval germánský kmen Markomanů. Ti zde skutečně sídlili dávno před českými kmeny – po vytlačení Keltů. Jako první vyslovil tuto domněnku nečekaně sám slavný J. W. Goethe a dnes je všeobecně přijímána většinou badatelů. Sám hrad byl tedy postaven k věži až o mnoho století později. Jiní odborníci jsou zase přesvědčeni, že věž vybudovali před germánskými kmeny právě Keltové: opírají se o doložený fakt, že na místě dnešního hradu bylo kdysi keltské oppidum.

Všechny tyto názory a dohady byly znovu oživeny poměrně nedávno. Věc byla totiž zkomplikována nálezem vyrytých znaků v žulových kvádrech věže Markomanky. Přesně řečeno, znaky byly zaregistrovány již dávno, ale nikdo je nebral v úvahu při hledání souvislostí se stářím stavby. Tyto vyryté znaky se nacházejí v jedenácti vrstvách kvádrů a silně připomínají runové písmo dosud neznámého druhu – připomeňme si, že runových abeced je známo několik typů. Ve starší literatuře se obvykle tvrdilo, že vyryté znaky jsou pravděpodobně takzvané kamenické značky. Ty se skutečně občas vyskytují na některých církevních či světských stavbách – a v různých dobách. Jenže znaky na Zvíkově (tedy na Markomance) jsou seřazeny do souvislých řad a hlavně: je jich celkem 36 různých typů. Připomíná to tedy velmi silně abecedu, v tomto případě runovou.

I tohle všechno by neznamenal nic tak záhadného a pozoruhodného. Kdyby – ano, kdyby ony runové znaky nebyly naprosto přesně podobné jiným znakům z jiného nálezů. Ten se uskutečnil ve Francii u malé vesničky Glozel, asi 20 km jižně od Vichy. Stalo se to v roce 1924 naprostou náhodou při zemědělských pracích. Byly tam tehdy v zemi nalezeny velmi zvláštní předměty. Kromě nožů, sekyr, amuletů, keramiky, výrobků z kostí, sošek a uren tam byly i hliněné tabulky – a bylo jich dost.

Byly pokryty souvislým textem a ten tvořily znaky ZCELA IDENTICKÉ se znaky na Markomance (což tehdy ovšem nikdo nemohl tušit). Jen v jedné věci se oba nálezy liší: v Glozelu je znaků podstatně víc a také i víc druhů. Je tam celkem sto jedenáct různých znaků runového typu. Ovšem všech 36 znaků z Markomanky je v tomto souboru obsaženo. Vzhledem k tak vysokému počtu znaků v glozelském nálezu byla vyslovena domněnka, že se zřejmě asi nebude jednat jen o pouhou abecedu, ale že v textu jsou i prvky posvátného či magického charakteru – případně astronomické symboly nebo číslice. Rozhodující bylo, že archeologové již určili staří glozelského nálezu na víc než deset tisíc let! To stačilo, aby se mezi vědci rozpoutala pravá bouře. Většina z nich tento fakt neunesla, protože dokazoval omyly v mnoha oborech o nejstarších civilizacích používajících písmo. Tedy o kulturách v Egyptě a Mezopotámii. Většina archeologů tedy prostě prohlásila glozelský nález za podvrh a falzifikát (toto se praktikuje v „oficiální“ vědě dost často). Ovšem v 70. letech byly nalezené předměty podrobeny nové zkoušce, zvané termoluminiscence. Nezávisle na sobě je provedlo několik zahraničních vědeckých týmů. A výsledek? Zcela jednoznačný: stáří bylo stanoveno na 12 000 až 17 000 let! S ohledem na totožnost znaků v Glozelu a na hradě Zvíkov je nutno tedy dovést, že v uvedené době existovala na území Evropy vysoce rozvinutá civilizace, znalá písma – přibližně dvakrát starší, než dosud publikované a oficiálně „uznávané“ staré kultury. Ve svém článku „Poselství z podzemí“ pro společnost AHNENERBE jsem se tehdy zabýval ideou o vzniku a teritoriu prvních Árijců. Možná, že objevy a souvislosti, o kterých pojednává tento článek, mohou dát další z možných řešení a další možnou alternativu. Samozřejmě: samotná věž na Zvíkově, zvaná Markomanka, jistě není dědictvím a výtvozem oné dávné vyspělé kultury. Ovšem samotné kameny s runami mohly být (a zcela nepochybně byly) mnohem později použity ke stavbě. Je to celkem logické a takové případy byly jinde velmi často prokázány.

Na závěr jen docela malé připomenutí a dodatek. Před několika lety byl v ČT vysílán podobný pořad, jako ten o jihlavském podzemí. Skupina reportérů se tehdy vydala na některá místa, o kterých se traduje, že se tam dějí záhadné jevy. Jednalo se o několik hradů a jiných objektů. Byli i na Zvíkově, kde krom svědectví některých místních obyvatel (nebyla příliš přesvědčivá) nic podstatného nezjistili. Ovšem až do chvíle, kdy všichni pracovníci technického štábu opouštěli hradní prostory. Tehdy kdosi z nich zjistil, že „vypadl“ zdroj elektrické energie ze zařízení, které pochopitelně měli s sebou. Následná kontrola pak zjistila naprostý a všeobecný výpadek u všech zdrojů (technici potvrdili, že zařízení i zdroje byly zcela nové). V jiném

Část třetí: Výběr z díla

pořadu asi o rok později bylo pak konstatováno něco podobného, co tvrdili mnozí senzibilové tenkrát v podzemních chodbách pod Jihlavou. Že totiž na některých místech existují jakési „tunely“ do jiného časoprostoru (byl uváděn právě i hrad Zvíkov). Uvádím tato tvrzení nikoli jako fakt, ale jen pro zajímavost. A snad také proto, že mnozí přední matematikové a fyzikové TEORETICKY takovou možnost připouštějí. Jistě stojí i za pozornost, že v době druhé světové války několikrát navštívilo hrad Zvíkov (ale i podzemí Jihlavy a jiná místa) mnoho známých mužů Velkoněmecké říše. Velmi časté byly hlavně návštěvy Reichsführera SS Heinricha Himmlera. To je opravdu všechno, co je (dosud) o celé věci známo. I tak je to jistě velmi inspirující a pozoruhodné. Naše zem, která byla celá dlouhá staletí středem Svaté říše římské a po krátkou, ale významnou dobu (1939-1945) i středem Velkoněmecké říše, se tak jeví i jako jakýsi střed novodobých poznatků a faktů mnohem širšího významu.

MEIN WEG NACH MYSTERIÖSE

Budu vám vyprávět příběh, který má svůj začátek v roce 1939 na moři u Orknejských ostrovů a pokračoval pak způsobem, který je velmi pravděpodobně zahalen tajemstvím a (pro mne) nakonec skončil fantastickým setkáním a životním zážitkem.

V roce 1943 vyšla v Praze v nakladatelství Orbis knížka s názvem MEIN WEG NACH SCAPA FLOW – do češtiny byla přeložena nikoli jako „Moje cesta do Scapa Flow“, ale „Günther Prien“, což bylo i jméno autora. Mnoho čtenářů asi ví, kdo to byl. Ano, jedná se o jednoho z nejúspěšnějších a nejstatečnějších kapitánů německých ponorek za druhé světové války.

Se svojí legendární ponorkou U 47 dokázal 14. října 1939 proniknout do jednoho z nejlépe střežených míst britského námořnictva – zátoky Scapa Flow na Orknejských ostrovech, kde bylo již odedávna centrální stanoviště anglických hladinových lodí. Zátoka má sedm vjezdů. Všechny byly zabezpečeny jak hlídkami, tak ochrannými echosystémy, mechanickými zábranami proti ponorkám, pásmy min i další ochranou. Plán útoku tehdy vypracoval velitel ponorkového loďstva německé Kriegsmarine admirál Dönitz a kapitána Priena si vybral i přesto, že to byl jeden z nejmladších kapitánů. Když jsem pak mnohem později pročetl články o těchto událostech v nepřeborném množství válečné literatury, dočetl jsem se, že na Orknejských prý působil již mnoho let před válkou německý agent. Ten měl údajně mnoho z důležitých údajů o ochraně zátoky zjistit a nahlásit Abwehru. Nevím, zda je to pravda, a není to ani podstatné. To, co dokázal kapitán Prien a jeho posádka, bylo obdivuhodné. Svými torpedy potopil jednu z největších anglických bitevních lodí „Royal Oak“ (Královský dub) a poškodil i další bitevní loď „Repulse“. Potopená loď prakticky vybuchla po přesném zásahu torpéda do lodního skladu munice a s lodí šlo ke dnu přes 800 námořníků. Snad ještě těžší bylo pak dostat se zpět ze zátoky, která se po útoku proměnila doslova ve vřící kotel hlubinných bomb a střelby britských torpédoborců. Celá akce byla pro britskou admirálitu jedním z největších ponížení – ta pro „uklidnění“ veřejnosti dokonce ohlásila zničení německé ponorky. Ponorka ovšem doplula v naprostém pořádku do svého mateřského přístavu Kielu. Všichni členové posádky byli vyznamenáni Železnými kříži 2. stupně, kapitán Prien obdržel přímo od Vůdce Rytířský kříž.

Část třetí: Výběr z díla

V knížce, o které jsem se zmínil (byla napsána v roce 1940), je mnoho dalších údajů a nejen o válečných akcích. Je to vlastně vyličení osudů „obyčejného“ mladého muže, který si probojoval cestu do vysokého postavení ve válečném námořnictvu – a nejen to: vlastním prožitým životem a úsilím si dokázal potvrdit správnost a jedinečnost nacionálního socialismu. Knížku jsem přečetl jako malý chlapec doslova „jedním dechem“. Z pozdější literatury bylo známo, že ponorka kapitána Priena potopila celkem 31 lodí a že (údajně) byla sama zničena v březnu roku 1941 při střetu s britským torpédoborcem „Wolverine“ hlubinnými bombami. Kapitán britské lodě tuto událost ohlásil, i když neměl pro svůj úspěch žádné přímé důkazy. Nicméně po dvou měsících vydalo i německé námořnictvo hlášení, že ponorka U 47 byla zřejmě ztracena.

To zdaleka není konec historie. Několik let po válce jsem si přečetl z mnoha různých pramenů domněnky, že loď kapitána Priena nebyla potopena, že on sám byl vybrán a vyčleněn (jako někteří další) pro speciální úkoly – jeho „smrt“ měla být jen součástí utajení těchto aktivit. Mělo se jednat (mimo jiné) o zřízení tajných základen na severu amerického kontinentu (koncem 50. let byly skutečně objeveny dosud fungující automatické hlásiče meteorologických údajů pro potřeby ponorkových flotil – na pobřeží Labradoru!); mělo se jednat i o plavby a akce až u břehů Antarktidy (!) a v neposlední řadě se jednalo také o přípravu a realizaci cest do některých států Jižní Ameriky. Tehdy patrně ještě nešlo o plány na nějaké únikové cesty, ale o kontakty na politické, hospodářské a možná i vojenské úrovni. Konkrétně se jednalo o režim v tehdejší Argentíně, kde byl u moci prezident Juan Perón. Ten se nikdy netajil se svými sympatiemi k Velkoněmecké říši a k nacionálnímu socialismu. Teprve koncem války se tyto kontakty změnil v reálnou možnost (jednu z mnoha), jak zachránit z Říše mnoho nejlepších lidí, kterým hrozila smrt z rukou „spojenců“. Lidí a také velkého množství materiálu, dokumentů a mnoha dalších věcí. Existují hodnověrné zprávy, že ještě několik měsíců po skončení druhé světové války bylo zaznamenáno přistání několika německých ponorek na jihu Argentiny v oblasti Patagonie. Po vyloďení byly všechny lodě zničeny a veškeré stopy dobře zahlazeny.

Dostávám se teď k popisu události, která pro mne znamenala velmi mnoho a na kterou nikdy nezapomenu. V letech po válce jsem měl ještě dost kamarádů a přátel, kteří vyznávali stejné ideály jako já a leccos jsme spolu podnikali. Byli stejně staří jako já a byli mezi námi i starší. Právě ti mi v roce 1962 zprostředkovali setkání s jedním mužem, který přijel z jižní Ameriky. Přijel naprosto legálně, měl řádný pas – byl

tu prostě jako turista. Hovořil německy a španělsky – ale ovládal trochu i češtinu (velmi brzy jsem se dozvěděl, že se narodil v Sudetech). Byl o 15 let starší než já; bylo mu tedy 45 let. Dozvěděl jsem se samozřejmě i jeho jméno – ve svém vyprávění budu uvádět jen HANS. Již dopředu jsem věděl, že se jedná o námořníka, který sloužil na německé ponorce. Každý si jistě dovede představit, s jakým zájmem jsem sledoval jeho vyprávění. Můj zájem se ale změnil v úžas, když mi potvrdil, že je členem posádky ponorky U 47! Samozřejmě jsem si nejdříve myslel, že si nějak nerozumíme a opakoval jsem německy i česky číslo 47: trval na tom. Udělal jsem jedinou možnou věc: vzal jsem onu knížku z roku 1943 a ukázal mu ji. Vyšlo najevo, že ji nikdy před tím neměl v ruce – tedy samozřejmě ani německý originál. Snad nikdy v životě jsem neviděl TAK dojatého a viditelně rozrušeného člověka. V knize je hodně různých fotografií – kromě autora, kapitána Priena, je tam i mnoho snímků slavné ponorky U 47. Je tam admirál Dönitz, Vůdce, záběry z některých válečných akcí a spousta jiných záběrů. Je tam ale i velká skupinová fotografie (velmi kvalitní), na které je celá posádka. Hans mi beze slova ukázal na výraznou mladou tvář v horní části snímku: byl to on, o tom nemohlo být nejmenší pochyby.

Jeho „živá“ existence svědčila jen o jediném: ponorka U 47 nebyla nikdy potopena. On sám mi vyprávěl, že v roce 1941 byla posádka převelena na nový typ ponorky (IX D 2) a do konce války už nikdy nevstoupila do žádného německého přístavu. Vyprávěl, že se až po válce se dozvěděl, že Kriegsmarine tehdy ohlásilo ztrátu U 47 a jak se s tím nemohl snadno vyrovnat – uvědomil si, že tu zprávu dostali i jeho rodiče (v závěru války zahynuli při bombardování Hamburku). Hans vyprávěl mnoho velmi zajímavých – až fantastických – věcí a událostí a jistě jen malou část z toho, co mi MOHL říci. I tak jsem mu tehdy musel slíbit, že se příštích 30 let o našem setkání nikomu nezmíním: 30 let již dávno uplynulo...

Svoji milovanou knížku „Mein Weg nach Scapa Flow“ už nemám. Daroval jsem ji tomu, komu jistě patřila víc než mně. Dalo mi to sice dost úsilí, abych o tom Hanse přesvědčil, ale jsem rád, že se mi to podařilo. On mi při loučení dal také něco na památku: stříbrnou minci s letopočtem 1939, nápisem „Deutsches Reich“ a říšskou orlicí se svastikou. Tuhle minci (a Železný kříž) měl s sebou na všech plavbách s ponorkou U 47 po akci ve Scapa Flow a nosil ji s sebou, i když už sloužil na jiné lodi – a i pak po válce. Od té doby ji nosím jako relikvii vždy, když „o něco jde“ – zatím jsem o ni nepřišel.

Část třetí: Výběr z díla

Teď jen trochu odbočím a vrátím se do přítomnosti. V posledních několika letech vyšlo mnoho knih z dějin 2. světové války. Vyšla prý i kniha o kapitánu Prienovi, ale neviděl jsem ji (není to ovšem ta „jeho“!). Existuje ale publikace „Velitelé vlčích smeček“ vydaná v roce 1995 v edici Mustang. Autorem je Franz Kurowski. Jsou tam kapitoly o slavných německých ponorkách a jejich kapitánech – nechybí samozřejmě ani Günther Prien. Kniha obsahuje množství fotografií a k mému překvapení i některé převzaté z knihy „Mein Weg nach Scapa Flow“ – včetně oné skupinové fotografie celé posádky U 47, Vůdce při předávání Rytířského kříže a mnoha jiných.

Tahle kniha se jistě nemůže rovnat s tou, která byla vydána v roce 1943 – i když je poměrně seriózně napsaná a neobsahuje onu známou patologickou nenávisť ke všemu německému či k našim ideálům. Z podobné literatury, ale i ze známých dostupných faktů jasně vyplývá, že německá Kriegsmarine bylo doslova „nejrytější“ ze všech zbraní Říše – je to všeobecně známo a má to i svoji dlouhou tradici. Dalo by se o tom psát velmi obsažně, podrobně a s odkazem na bohatou literaturu. Zmíním aspoň to, že německé ponorky nikdy neútočily na civilní cíle. Pokud došlo k setkání s obchodní lodí, o které německý velitel nevěděl, jaký náklad převáží, byla tato neozbrojená loď prohlédnuta (zcela podle mezinárodního válečného práva). Vezla-li válečný náklad, byla posádka lodi vyzvána, aby se nalodila do záchranných člunů. Výstřelem z palubního děla pod čarou ponoru pak byla loď potopena (torpédy se zásadně šetřilo). Tím to ovšem zdaleka neskončilo: při následném setkání s nějakou neutrální lodí oznámil kapitán ponorky, že na moři jsou trosečníci – a udal jejich přesnou polohu. Tento postup se striktně dodržoval až do vyhlášení tzv. totální války, kdy bylo ničení civilních cílů ze strany „spojenců“ už natolik hromadné a brutální, že i německé velení přikročilo k některým změnám chování a postupu vůči obchodním lodím převážejícím válečný materiál.

Všechna tato fakta jsou málo známá, v literatuře o nich mnoho není – zřejmě i proto, že „druhá strana“ postupovala poněkud jinak. Ukázalo se to zejména po válce: mezi obžalovanými ve známém „Norimberském procesu“ byl i veloadmirál Dönitz. Samozvaní „soudci“ chtěli i pro něho trest smrti (!) a verdikt byl nakonec změněn hlavně proto, že si Dönitzův obhájce opatřil písemné výpovědi několika amerických admirálů (operovali za války v Tichomoří proti Japonsku) – vyplývala z nich šokující fakta. Třeba o tom, že americké ponorky, hladinové lodě i letadla posílaly ke dnu KAŽDOU japonskou loď a nejenže se nestaraly o osud trosečníků – velmi často po nich stříleli z palubních zbraní. Ano, čtete dobře: stříleli na bezbran-

Část třetí: Výběr z díla

né lidi v záchranných člunech a i na ty, kdo se do člunů ani nedostali... Tyto praktiky ostatně provozovali i britští námořní velitelé v Evropě.

Své vyprávění bych chtěl skončit vzpomínkou na část knihy o Scapa Flow, kde kapitán líčí své pocity při setkání s Vůdcem. Sice už onu knihu nemám, ale některé pasáže z ní si vybavuji doslova i po tolika letech.

„Viděl jsem ho již několikrát. Ale nikdy jsem neprožíval toto setkání tak intenzivně a nikdy jsem nechápal velikost tohoto okamžiku jako dnes a jako teď. Pýcha a štěstí – ano, proč si to nepřiznat?!“

Těmito slovy komentuje Günther Prien onu chvíli, kdy stál tváří v tvář Vůdci a přejímal od něho Rytířský kříž. Já sám jsem neměl to štěstí vidět zblízka největší osobnost árijských dějin. Vůdce jsem sice viděl v roce 1939, ale bylo to na velkou dálku – v okně pražského Hradu – a mně bylo pouhých šest let. Měl jsem ale štěstí poznat dost lidí, kteří za Vůdce, Říši a nacionální socialismus bojovali. Mám i štěstí, že jsem poznal vás všechny, kdo teď čtete mé řádky. Protože vy všichni jste pokračovateli, dědici a nositeli odkazu našeho Vůdce a jeho idejí. Říkám tedy podobně jako tehdy kapitán Prien: „Pýcha a štěstí – proč si to nepřiznat!“

SVASTIKA - ZNÁMÁ I MÉNĚ ZNÁMÁ FAKTA

O významu a rozšíření svastiky bylo napsáno samozřejmě obrovské množství knih a pojednání. Všeobecně se ví, že je to (mimo jiné) znak a symbol slunce, úspěchu, plodnosti a vítězství. Narozdíl od kříže, kruhu, trojúhelníku a jiných znamení není svastika JEDNODUCHÝ symbol, jenž mohl být vynalezen a ZNOVU vynalezen v každém libovolném časovém údobí dějin a na každém místě naší Země. Je to zřejmě první znak, nakreslený se zcela přesným záměrem. Studujeme-li, jak se šířil, odkud a kde, octneme se před problémem dávných věků, společného původu různých náboženství, prehistorických vztahů mezi Evropou, Asií a Amerikou. Velmi důležité je jistě jedno zásadní zjištění: svastika je zcela neznámá nebo se objevuje jen náhodně v celé semitské oblasti, Egyptě, v Asýrii, u Feničanů či Chaldejců. Můžeme plným právem říci, že se jedná o symbol výlučně ÁRIJSKÝ. A pokud se svastika vyskytuje větší měrou mimo árijskou oblast, byla tam rozšířena hlavně vlivem a zásluhou náboženských proudů (týká se především buddhismu). K této nesmírně zajímavé problematice se ještě vrátíme. Nyní bych chtěl seznámit své čtenáře s některými fakty, publikovanými či známými až v poslední době. Je například dobře známo, že svastika byla v nedávné době jedním z motivů, které se objevovaly (a objevují) v dosud neobjasněných úkazech, známých ve světě jako takzvané kruhy v obilí. O těchto záhadných jevech (vyskytují se po celém světě) si ovšem můžeme myslet cokoli a jistě je, že mnoho z těchto obrazců je dílem podvodníků. Většina podvodů se ale snadno odhalí a pozná – a popravdě řečeno: bylo by asi nenormální, kdyby i v této oblasti (tak atraktivní a medializované) nebylo a nepůsobilo mnoho lidí ochotných k jakékoli recesi a klamu (ať už z jakýchkoli důvodů). Nicméně zůstává dost případů, které jsou zřejmě věrohodné – ať je již síla, která ony fenomény působí a vytváří, jakákoli. Svastika sice není v těchto případech zase tak častým motivem – tvoří zde spíše doplněk útvarů mnohem složitějších – ale někdy se objevuje i zcela samostatně, i když v některých případech „skrytou formou“. Jsou to obvykle několikaramenné útvary tvořené buď souvislými pruhy, nebo řadou kruhů různé velikosti. Velmi zajímavým případem je kupř. obraz kruhu, rozděleného na čtyři části – kvadranty. V každém z nich bylo obilí těsně ohnuto jiným směrem. Tento případ (Anglie asi v roce 1990) vylučuje mimo jiné i tzv. „přirozený“ výklad jevu vzdušným vírem.

Na místech výskytu těchto kruhů byla ve většině případů naměřena zvýšená radioaktivita a řada dalších fyzikálních anomálií. Všechna tato a další fakta jsou popsána v několika publikacích známého německého vědce a spisovatele Michaela Heselmanna (před několika lety vyšlo i u nás).

Chtěl bych se ale zmínit o kosmickém významu svastiky. Představme si obyčejný klasický kříž, kde jsou všechna čtyři ramena stejně dlouhá. Je kromě náboženského výkladu často interpretován jako symbol nekonečného prostoru a vesmíru – pokud ovšem zůstaneme a budeme se pohybovat v dvojrozměrném světě. Abychom přidali třetí rozměr, bylo by třeba plastického modelu, kde by ve spojnicí oněch dvou přímkou na ně kolmo stála další přímka, vedoucí nahoru a dolů. To ovšem nelze uskutečnit normální kresbou. Jakýmsi „náhradním“, či spíše symbolickým řešením je právě ZALOMENÍ všech čtyř ramen. Je to samozřejmě jen ZPŮSOB vyjádření, nikoli nějaká exaktní geometrická metoda. Jinak řečeno: jde o symbol NEKONEČNÉHO, ale svým způsobem UZAVŘENÉHO vesmíru. To je termín často užívaný v moderní astrofyzice v souvislosti s teorií relativity. Kromě toho zalomení ramen evokuje i rotační pohyb. Kdysi jsem četl, že kdyby moderní věda hledala opravdu jednoduchý a vhodný symbol pro vyjádření současných poznatků a pro nauku o vesmíru, těžko by našla vhodnější a výstižnější, než právě svastiku.

Hodně vědců nejrůznějšího zaměření se dávno zabývalo faktem, že svastika je rozšířena po celém světě a že časový výskyt jejího zobrazení sahá velmi hluboko do historie lidstva. Jedná se o dobu několika tisíc let a co je nejpřekvapivější: tato doba, kdy se začala svastika objevovat, je ve všech oblastech výskytu zhruba stejná. Může to být náhoda. Ovšem na náhodu nevěřil jeden z nejznámějších amerických astronomů Carl Sagan – ten se ve své práci tomuto problému (zdánlivě odtrženému od astronomie) věnoval, a sice ve své knize o kometách – vyšla i česky před čtyřmi lety. Jeho kniha obsahuje velmi zajímavou kapitolu. Je to jeho vlastní teorie o příčinách, proč se svastika objevuje ve stejnou dobu v různých zemích po dobu celé historie lidstva. Komety jsou, jak známo, tělesa obíhající ve sluneční soustavě po velmi protáhlých eliptických drahách. Pokud se nějaká přiblíží Zemi, vrátí se opět až za několik desítek či stovek let. Kometa se skládá z vlastního jádra a pruhu (ocasu). Jsou komety, které mají těchto pruhů více než jeden a různě směřované. Autor knihy zjistil trpělivým prohlížením a studiem „kosmických knih“ některých národů dálného východu v buddhistických a šintoistických chrámech, že o výskytu komet existují velmi staré zápisy s podrobným popisem a daty. U několika z nich si dokázal vypočítat, že doba

Část třetí: Výběr z díla

jejich přiblížení (samozřejmě počítáno zpětně po několik fází tohoto přiblížení) souhlasí s dobou výskytu kreseb svastiky ve starých kulturách. Dotyčné komety ovšem nebyly tak docela „normální“: měly vesměs čtyři pruhy, rozmístěné rovnoměrně do stran (ve tvaru jehlanu). A pokud stály vůči pozorovateli v nadhlavníku (osa komety kolmo k Zemi), byly vidět nutně jako přesný pravidelný kříž na nebi. Ovšem co se stane, když těleso komety začne rotovat? To se totiž často stává. Pak se z obrazu kříže stává svastika s obloukovými rameny.

Tento obraz zřejmě muselo vidět velmi mnoho lidí po dobu mnoha dní či týdnů – tenkrát před mnoha tisíci lety: pokud je teorie astronoma Sagana správná. Nebylo by samozřejmě nic divného, kdyby aspoň jedna z těch pradávných komet nesplňovala všechny popsané podmínky a byla dostatečně jasná a dlouho viditelná. A nesmí nás mýlit, že takovou kometu již dnes neuvídíme. Komety se sice vrací, ale po určitém množství či spíše počtu oběhů buď zaniknou, nebo se ztratí v hlubinách vesmíru.

Jak již bylo řečeno, svastika byla známa a používána Řeky, Římany, Kelty, Anglosasy, Peršany – na našem území se objevuje v archeologických nálezích hlavně z markomanské éry. Samozřejmě byla používána a znázorňována hlavně germánskými kmeny – ale svastiku zobrazovali i Slované ve své první abecedě Hlaholici (byla ovšem nalezena i na zlomcích keramiky a mnoha dalších artefaktech). Pokud se týká světových náboženství, je všeobecně známo dominantní postavení svastiky v hinduismu a buddhismu. Méně je již známa úloha svastiky v křesťanství – objevuje se jako první její symbol v době, kdy byla křesťanská církev pronásledována a tajně kreslené obrazy několika svastik se dochovaly v římských katakombách.

V novější době se začalo o svastice hovořit asi v polovině 19. století, když byla spojována s jistým mysticismem. Dalo by se říci, že důležitý podíl na tom měla Teosofická společnost založená legendární ruskou aristokratkou Helenou Petrovnou Blavatskou. Geneze, cíle a působení této společnosti by ovšem vydaly na samostatný článek – snad tedy jen tolik, že učení této společnosti shrnuje názory a poznatky všech hlavních náboženství v jediný celek na univerzálním základě v tzv. „hermetické filozofii“. Dodnes existuje asi v šedesáti zemích světa.

Vůdce Adolf Hitler ovšem nebyl první, kdo použil svastiku jako symbol svého úsilí a jako symbol nacionálních a politických snah Německé říše. Uvádí se, že prvním byl pravděpodobně Josef Lanz von Liebenfels, zakladatel Řádu Nových Templářů.

Vůdci bylo tehdy 18 let, když byla na hradě Burg Werfenstein poprvé v nové době vztyčena vlajka se svastikou (byla červená se čtyřmi modrými stylizovanými květy lilie na zlatém poli). Ve větším měřítku byla svastika použita v Německu po roce 1918, kdy ji přijala jako svůj symbol brigáda Ehrhardt a další jednotky Freikorpsu. Zůstává ovšem nesporným faktem, že konečnou podobu (včetně kombinace barev na vlajce a dalších detailů) dal svastice Vůdce – patrně již v roce 1919.

Je znázorněním dokonale uspořádaného tvaru věcí a zobrazením řádu vyššího duchovního světa. Původ svastiky je spojen se vznikem nejstarších civilizací a mýtů. Přivádí nás do časů, v nichž uctívači slunce a vesmírných sil sledovali svého boha s vírou a nadějí. Je vzpomínkou na minulost, promlouvající beze slov. Je připomenutím současnosti s její nutkavou naléhavostí o potřebě zápasu i za cenu obětí. Je příslibem do budoucnosti, která může a MUSÍ být naše, árijská. Svastika dosáhla svého vrcholu jako symbol Třetí říše a jejího Vůdce. V případě vítězství by byla symbolem celého bílého árijského světa, jeho duchovní velikosti, odkazu a hodnot. Že se tak nestalo, je sice největší katastrofou lidských dějin, ale v podstatě to řešení všech problémů našeho světa a života jen odsouvá. Svastika tedy pro nás – její vyznavače – představuje základní symbol toho, co jednou přijde: boj té lepší, hodnotnější a potřebnější bílé části lidstva a světa proti zkažení. Snahu a zápas sil čistoty a zdravé síly s dekadentní špínou, zlem, nízkostí, slabostí a zbytečností. My věříme, že jsme předurčeni k tomu, abychom onen nedokončený boj dovedli do vítězného konce. A svastika – ten nádherný a posvátný symbol nás k tomu zavazuje a bude vždy doprovázet.

PRAVDA NEBO HYPOTÉZA? (ŽIVOT, VÝVOJ A LIDÉ)

Měl jsem to „potěšení“ chodit do škol (všech stupňů) v padesátých letech minulého století, tedy za dob nejtvrďšího komunismu. Profesoři a učitelé dle tehdy platných osnov vštěpovali žákům kromě komunistického světového názoru i nauky jiného druhu. Týkaly se (mimo jiné) vzniku života, evoluční (vývojové) teorie, názorů na jednotný původ člověka a spousty jiných věcí. Ale již několik let mám dojem, že stará dogmata mají velmi tuhý život a zdaleka nejsou závislá na existenci nějakého starého režimu. Hlásají se totiž a jsou publikována všemi mediálními prvky na celém světě. Jsou tak propagována a mají takovou publicitu, že člověk nutně musí mít dojem, že snad ani jiné názory a teorie neexistují.

Vůbec nechci snižovat vědu (právě naopak!) – jen se mi přičí způsobu některých jejich vykladačů. Ti vám přesně a do detailů popíší události a fakta „jako by byli při tom“ – velmi často jsou tvrzení nejen nehorázná, ale i směšná. Třeba jen to, že život jako takový vznikl „samovolně“ z neživé hmoty. Nejjednodušší forma nám známého života (některé primitivní druhy bakterií) obsahují v buňce alespoň 2 000 genů (cystronů) a každý z nich je zakódován asi 1 000 aminokyselinami, z nichž opět každá obsahuje 4 báze. Celkem musíme i v nejjednodušší formě buněčného života předpokládat minimálně cca 6 milionů článků aminokyselin. Pravděpodobnost, že vznikne (samovolně, náhodně, „vývojem“ či jinak) taková kombinace, jejíž bezchybnost a dokonalost je podmínkou smysluplné informace a tím i života, je prakticky nekonečně malá. Četl jsem jednou velmi výstižné přirovnání. Ta pravděpodobnost by byla totiž ještě daleko menší, než kdyby měl někdo v kontejneru volně promíchané všechny součástky automobilu (včetně těch nejmenších, dále i skel, potahů apod.), pohyboval by kontejnerem různou rychlostí a různými směry – a věřil, že JEDNOU se součástky samy nějak uskupí a vznikne mercedes. Jen znovu připomínám, že počet součástek automobilu je řádově mnohem nižší než u živé buňky. Ale prosím, představme si, že by ten automobil NĚKDY přece jen vznikl (!?) – k čemu by ale byl? Nebyl by totiž schopen provozu bez silnic, benzinových rafinerií a čerpadel, gumáren vyrábějících pneumatiky, atd. A stejně tak ani samovolné vytvoření živé buňky by nezajistilo prvotnímu organismu život; nebyl by totiž schopen reprodukce a byl by bezcenný bez substancí, na nichž by mohl rozvíjet svou činnost. Kromě toho:

z hlediska fyzikálně chemického je snad nejpodstatnější rozdíl mezi neživými a živými věcmi v tom, že věci neživé mají přirozenou tendenci k postupně stále menší uspořádanosti (mají větší entropii), protože se prostě jen řídí 2. zákonem termodynamiky. Živé věci v sobě naopak udržují značně vysoký stupeň uspořádání – tak dlouho, pokud jsou naživu.

Rovněž nauka a slovo VÝVOJ se předkládá jako cosi zázračného a vše vysvětlujícího. V tom výrazu je něco pomalého, stupňovitého a „konejšivého“. Nikdo si ale přece nedokáže představit, jak se NĚCO může změnit v cosi úplně JINÉHO. Pomalost celé akce nemá s vlastním problémem přece nic společného. Normální člověk nevěří na zázraky. Ví, že kouzelník na jevišti sice „promění“ žabu v holuba, ale kdyby celý trik předvedl pomaleji než obvykle, bylo by to určitě ještě daleko nepochopitelnější a zábavnější. Hlasatelé evoluce jsou doslova posedlí vývojovým šílenstvím. Vidí před sebou fakt, že každá velká věc roste ze semene nebo z něčeho menšího či méně složitějšího, než je sama. Zdá se, že zapomínají, že každé semeno pochází ze stromu nebo z něčeho většího a komplikovanějšího, než je samo.

Jak je možné, že se sice našly tisíce vyhynulých druhů zvířat ve formě fosilií, ale prakticky VŽDY jako nových hotových druhů? Pokud by jeden vycházel z druhého, vyvíjel se z něho, pak by se nutně muselo zachovat mnohem větší množství fosilií, které by představovaly nějaký viditelný PŘECHOD od jednoho k druhému – téměř nekonečný pozvolný řetěz. Ne jen jednotlivá zkamenělá zvířata, o kterých se pak bohorovně a s jistotou tvrdí, že VZNIKLA VÝVOJEM jednoho z druhého. Těch přechodných forem by dokonce muselo být řádově mnohem a mnohem víc než těch, o kterých se hovoří jako o vyhynulých druzích. Ostatně ani v současnosti nic podobného nepozorujeme a naprosto nic v přírodě nenasvědčuje, že by se NĚCO měnilo v cosi JINÉHO. Tato tendence a vlastnost – pokud by existovala – by musela přece trvat.

A již vůbec nemůžeme tvrdit cokoli o živočichu, který prý spojoval (jak se tvrdí) člověka se „zvířecími předky“. Prostě proto, že to není žádný tvor, ale pouhé tvrzení. Je to jen chiméra udržovaná při životě, aby vyplnila onu prázdnotu, která ve skutečnosti zeje mezi zvířaty a mezi člověkem. Několik velmi pochybných kosterních zlomků bylo pracně slepeno dohromady, aby mohl být vymyšlen přechodný tvor, protože to potřebuje jistá filozofie a určitý světový názor. Je totiž nepopíratelným faktem, že se člověk liší od zvířat DRUHEM a nikoli pouhým STUPNĚM. Jedním

Část třetí: Výběr z díla

z důkazů je, že zní jako samozřejmost, řekneme-li, že nejprimitivnější člověk kreslí obrazy opice – a že zní jako žert, řekneme-li, že neinteligentnější opice by nakreslila obraz člověka. Něco, co oba rozlučuje a v čem je nepoměr, se náhle objeví a je to jedinečné: umění je jedním ze znaků člověka. A nejen to. Pokud se skutečně zamyslíme nad podstatou tohoto výrazu, jeho smyslu a významu, pak musíme uznat, že umění jako takové má sice mnoho podob a utváří se, ale NEVYVÍJÍ SE. Právěký člověk určitě nekreslil zvířata špatně a ten současný dobře. Kdo viděl reprodukce skalních kreseb v Altamirských jeskyních, jejich jedinečnou uměleckou zkratku a dynamiku, dá mi určitě za pravdu. Umění není totiž nějaký naučný obor, věda či technika – TAM JE a tam musí existovat vývoj. Umění je VLASTNOST. Vlastnost tvora, který se jmenuje člověk.

Ostatně povedení „vývojoví“ vědátory se nespokojují jen tím, že v podstatě degradují člověka na zvíře – ne, oni jdou ještě dál. Tento tvor (podle nich) „vznikl“ na jednom jediném místě (v Africe!) a odtud se prý rozšířil do celého světa. Všechny názory, teorie a důkazy o existenci výskytu člověka v dávných dobách jinde a dříve, pokládají tito svérázní vykladači dějin jako „obhajobu rasismu“. Je to neuvěřitelné – ale oni opravdu trvají na tom, že VŠICHNI LIDÉ na Zemi měli svůj počátek někde v Africe z opičího prapředka... Přitom nikdo z nich nedokáže přesvědčivě vysvětlit, PROČ se lidské rasy navzájem tolik odlišují. Četl jsem kdysi jedno z „vysvětlení“ odlišné barvy kůže tím, že prý člověk žijící v tropických pásmech má větší pigmentaci pleti apod. Za prvé rozdíly v rasách zdaleka nejsou jen v barvě kůže, ale v celé stavbě těla v každém ohledu – a samozřejmě i v psychických a inteligenčních znacích a ostatních projevech. A nedovedu si představit, že by kupř. bílý evropský člověk žil několik set let (ale i tisíce let!) v Africe a nějakým „vývojem“ by se z něj stal černoch! Stejně tak černoši žijící kupř. ve Spojených státech se nikdy nestanou bílými, ani kdyby tam žili milion let (s jednou výjimkou: Michaelu Jacksonovi se to podařilo desítkami plastických operací).

Nebo si vezměte tvrzení o tzv. „rovnosti ras“. Kdyby si byly skutečně rovny, proč by vznikly (ať už jakkoli) v tak odlišné podobě? Pokud by si byly „rovny“, pak by nepochybně také vytvořily stejné kultury. A i když barevné rasy dokázaly v minulosti vytvořit vlastní kulturní společenství, všechny postupně stagnovaly a dál nepokračovaly. A ani jedna z nich se nedokáže a nemůže vyrovnat kultuře bílého člověka: ve všech významech a oblastech. V technice, umění, filozofii, ve vědě – prostě ve všem je bílá kultura „o třídu“ výše a nic nenasvědčuje tomu, že by se její vývoj zastavil.

Snad nejlépe je to vidět třeba v astronautice. Je jistě jen otázkou času, kdy člověk ovládne i ostatní planety a vydá se za hranice galaxie. Pokud někdo namítne, že tato civilizace může také skončit, má jistě pravdu. Nebude to ale z důvodů její podstaty. Pokud by se to stalo, tak proto, že by svět byl doslova zaplaven a zamořen barevnými rasami, které se rozmnožují a šíří jako kobylky. To je v současnosti hlavní problém naší civilizace. Samozřejmě i vzájemné míšení ras. Zamysleme se nad tím: ať už rasy vznikly „vývojem“ jedna z druhé (tomuto nesmyslu věří mnoho lidí), nebo odděleně a samostatně, stalo se tak jistě podle plánu a záměru Přírody (či Prozřetelnosti). Již z tohoto pohledu je vzájemné míšení krokem do oblasti, kde nevládne logika. Život je přece již ve své podstatě mnohotvárný a každá jeho forma je jiná – to je konečně jedna z jeho základních vlastností.

Aby bylo ale jasno – nechci a nemohu popírat VÝVOJ jako takový. Je jisté, že se projevuje ve všech oblastech přírodního dění. Je nezpochybnitelné, že eroze rozrušuje skály, mění jejich tvar a složení. Že toky řek jsou dnes jiné než před miliony let. Totéž moře a oceány. Že se radikálně změnilo podnebí – i jen za posledních 100 let. Že se dokonce fyzické vlastnosti člověka se za posledních 100 let změnily: je v průměru o několik cm vyšší. Vyvívá se věda, společenské, sociální a politické síly a vztahy ve světě a v lidské společnosti. Existuje dokonce teorie, které se (ne zcela správně) říká sociální darwinismus. Velmi zjednodušeně řečeno to je nauka, která převádí některá obecná tvrzení o přežívání schopných do sféry lidského konání a lidských vztahů. Je totiž nezpochybnitelné, že co je SILNÉ, POTŘEBNÉ, UŽITEČNÉ a OSVĚDČENÉ, má v přírodě mnohem větší šanci na přežití než subjekty mající opačné vlastnosti. O tom není sporu – platí to o každém stromu v lesním porostu, o každém členu zvířecího stáda – a platí to i o člověku. Jako o jednotlivci i jako o rase. Sociální darwinismus nepřináší žádný nový objev – je to jen shrnutí a rekapitulace všeho, co společnost dávno ví a čím se řídí a vždy řídila. A pokud to nedělá, jedná sama proti sobě. Pokud ve společnosti rozhodují silní a schopní, je a bylo vždy vše v pořádku – pro celou společnost. Příklady v historii máme víc než dost a jistě bych podcenil své čtenáře, kdybych se pokusil tyto příklady vypočítávat. A naopak – pokud se společnost rozhodne svěřit svůj osud do rukou nesvéprávně bezmocné VĚTŠINY, zahrnout osobní odpovědnost a rozhodování, krátce řečeno, pokud se praktikuje způsob „vlády“ označovaný obvykle jako parlamentní demokracie a pokud se k tomu ještě náдавkem přidají teze o jakési humanitě, rovnosti lidí, ras apod., potom ovšem SVĚT VYPADÁ TAK, JAK VYPADÁ.

Část třetí: Výběr z díla

Já jako přesvědčený nacionální socialista jistě uznávám zákony vývoje – mám jen pochybnosti o jejich aplikaci na tak subtilní téma, jako je vznik života z neživé hmoty, jako je učení o přeměně jednoho živočišného druhu v jiný a dokonce hlásání teorie o tom, že člověk je jen vyspělé zvíře. Kdyby neexistoval vývoj kupř. v lidských dějinách, ve společnosti, vzájemných vztazích a způsobech vlády, pak by ani nebylo třeba uplatňovat ideje našeho hnutí. A uvědomme si, že každá doba v lidské historii vždy vyžadovala nějaké optimální řešení svých problémů. Pokud se týká nacionálního socialismu, pak při jeho hlubším studiu a zamyšlení dojdeme k zajímavému závěru: TYTO ZÁKLADNÍ IDEÁLY A PRINCIPY jako by platily po celou dobu lidské existence – i když se jim v každé době říkalo jinak. Tyto ideály a principy spojené dnes hlavně s rasovým uvědoměním jsou totiž totožné s PŘÍRODNÍMI ZÁKONY. Geniální árijszí vědci, státníci a filozofové nic nového nevymysleli. Jen „prostě“ dokázali tato fakta srozumitelně říci, napsat a aplikovat. Dalo by se také uvést, že tito velcí muži byli jakousi emanací či ztělesněním řádu, který stanovila Prozřetelnost.

Moje úvaha o všech těchto věcech a problémech nebyla psána proto, aby snad uvedené rozpory VYSVĚTLILA. Kdybych to dokázal, byl bych asi velmi slavný a známý člověk. Ne, já opravdu nevím, jak se na Zemi objevil život. Nevím, jak a kdy vznikly přírodní druhy flory a fauny. Nevím, jak a kdy se na Zemi objevil člověk a v jakém sledu se na scéně života objevily lidské rasy. Nevím nic – mohu se jen domnívat, představovat si a domýšlet.

Víte, kdybych NIKDY neviděl, dejme tomu, náramkové hodinky a někdo by mi řekl, že ta kulatá věc vznikla samovolným vývojem, náhodně, bez příčiny, že vlastně nemá smysl a že ji nikdo nevymyslel a nikdo nesestrojil – asi by mě přepadly velmi silné pochybnosti. Když vám astrofyzikové říkají, že Vesmír vznikl před 14 miliardami let Velkým třeskem z bodu singularity, tak se normální člověk zeptá: „A co bylo před tím?“ Je neuvěřitelné, že i na takovou otázku mají tito lidé pohotově „odpověď“: prý sama otázka je nesprávná (!!), protože okamžikem Velkého třesku vznikla nejen hmota a energie, ale i čas – ptát se tedy nelze, protože „před tím“ žádný čas prostě nebyl... Je to obdivuhodné, ale zřejmě opravdu existují absurdnější dogmata než ta, která se hlásají a uplatňují třeba v dnešní politice. A to už je co říci.

Pro každého z nás, nacionálních socialistů, není těžké věřit v ŘÁD, SYSTÉM, PRINCIP a existenci jistých hodnot. Chaos, náhoda, bezcílnost – to není náš program a naše víra. A VÍRA jako taková zdaleka neznamená religiozitu či dokonce nějakou

Část třetí: Výběr z díla

konfesi. Pokud by se setkali nejmoudřejší představitelé všech světových náboženství, velice brzo by se dohodli, že vlastně všichni mají na mysli jen jednoho Boha a že na jeho pojmenování vůbec nezáleží. My mu obvykle říkáme Prozřetelnost.

A víra v ní, přesvědčení o správnosti našeho úsilí a naše pevné odhodlání nám ukazuje cestu jako kompas. Na konci této cesty je jen jediný cíl: NAŠE VÍTĚZSTVÍ!

20. DUBEN

Dějiny světa jsou dějinami velkých myšlenek a velkých činů. Velké myšlenky, ideje a činy vytvářejí a prosazují velcí lidé. Příklady lze vidět ve všech dobách a všech oborech lidské činnosti. Na přelomu století se ve všech vědeckých institucích tvrdilo, že žádný stroj těžší vzduchu nemůže létat. Pak se objevili bratři Wrightové. Totéž se tvrdilo později o raketách a jejich řízeném letu – než to předvedl Werner von Braun. Ještě v polovině století lékaři kategoricky popírali možnosti transplantace lidských orgánů. A pak v Johanesburgu zachránil prof. Barnard život člověku přenesením cizího srdce.

Muž, který se narodil 20. dubna 1889 v Braunau, nebyl ani technikem, ani lékařem. Byl to muž, kterému hluboce vadilo ponížení vlastního národa. Vadilo mu také, že všude kolem sebe – všude v Evropě i ve světě – viděl různé společenské systémy, zřízení, ideje a filozofie a žádná z nich nedokázala čelit problémům a zlu tohoto světa. Nedokázala je řešit. Tak, aby se svět lidí řídil přirozenými zákony, platnými v celé živé přírodě. Jako všichni velcí muži i on měl své předchůdce, vzory a učitele. Ať už to byl profesor geopolitiky Carl Haushofer, ke kterému chodil na soukromé přednášky ve Vídni. Ať to byl geniální filozof Friedrich Nietzsche, jehož teze a závěry přijal za své. A ať to byli třeba i staří antičtí myslitelé, které vždy uznával a obdivoval. On názory svých předchůdců, jejich myšlenky a přesvědčení nejen převzal, on je doplnil, aktualizoval, převedl do reálného bytí, do skutečného současného světa. Ale hlavně: udělal něco, co neudělal před ním žádný slavný myslitel a filozof. Uvedl totiž své ideály a představy do života. Předvedl svému národu, všem árijcům a vlastně celému světu, že EXISTUJE ještě něco jiného než stará monarchie, něco jiného než parlamentní demokracie, něco jiného než komunismus. Prostě systém přirozené vlády nejspornějších – v rasovém i osobním smyslu. Systém, který odstraňuje všechno špatné, zlé, nezdravé, zkažené a zbytečné. Systém, který vrací člověka do jeho původního postavení jako součásti přírody. On opravdu neusiloval o nic jiného, než o to, čím se řídí prakticky všechno živé na Zemi. To, že se dnes současní lidé řídí – bohužel – zcela jinými zákony, pravidly a zcela jinou pseudomorálkou, je jen důkazem, že ON měl pravdu. Protože kdyby se svět řídil JEHO zásadami, JEHO pravdou a JEHO praxí, nevypadal by tento náš současný svět tak, jak vypadá. A jak vypadá, to snad vidíme všichni. Stačí se podívat na jeho sociální a rasovou strukturu. Na jeho problémy s ekologií, populací, zločinností – stačí si jen vybrat jakýkoliv aspekt naší

Část třetí: Výběr z díla

současnosti a našeho světa. To, že se JEHO dílo nezdařilo, není vůbec důkazem, že myšlenka a cesta byla špatná. Je to spíše důkazem toho, že čím je nějaká idea větší, tím obtížněji a déle její prosazení trvá. A také ovšem toho, že velikost člověka není vůbec ani tak v tom, CO dokázal. Význam a velikost člověka je totiž hlavně v tom, co CHTĚL dokázat. A ON chtěl hodně. Určitě víc, mnohem víc, než v té době stačil svět vůbec pochopit a zhodnotit do všech důsledků. Víte - z pravdy a poznání jde někdy i strach. Strach - a patologická nenávisť - dokázaly ve druhé světové válce spojit bolševiky i „demokraty“. Ten strach a nenávisť trvá dodnes. Nadějí světa zůstává, že existují i lidé, k jakým se hlásíme i my. My místo strachu máme naději, víru, odvahu a vůli.

Jinak bychom totiž nebyli hodni JEHO odkazu.

OBĚTOVAL VŠECHNO

Před nějakým časem vysílala televize seriál „Hitlerovi muži“. Mnozí z nás si na něj jistě vzpomenu. Byl místy zajímavý pro své některé málo známé filmové záběry. Nemusím ovšem připomínat slovní komentář k seriálu – byl nejen nenávidný, lživý, ale často i hraničící s hysterickými, nepřičetnými a nesmyslnými výlevy a „argumenty“. Hned v prvním dílu, věnovaném Rudolfu Hessovi, se kupříkladu objevila pravá komentátorská „perla“: na Hessovu adresu zaznělo tvrzení o jeho „zločineckém charakteru“. Ten se prý projevil tím, že celý život až do své smrti zastával jeden a tentýž názor, který nikdy nezměnil. Opravdu brilantní ukázka „zločineckého“ charakteru! Kdybychom vedle Rudolfa Hesse postavili KTERÉHOKOLIV z dnešních politiků (našich i cizích), nesahali by mu ani po kotníky – a jistě není třeba, abych své tvrzení nějak dokazoval. Zajímavé svědectví podává i americký plukovník Eugen Bird, který sloužil ve špandavské věznici od roku 1947 a často s Rudolfem Hessem hovořil (i když mu to vězeňské řády zakazovaly). Napsal o svých rozhovorech knihu (vyšla v USA roku 1972). Příznačný je např. jejich rozhovor na téma, co by Hess udělal, kdyby mohl znovu prožít svůj život a znal dopředu výsledek světové války. Rudolf Hess mu tehdy bez váhání odpověděl, že by jednal naprosto stejně – včetně letu do Anglie. Když se ho americký plukovník přímo zeptal, zda by opravdu znovu pomáhal Adolfu Hitlerovi, odpověděl Hess doslova: „Plukovníku Birde, samozřejmě bych mu pomáhal!“ – a v jeho hlase prý byl znát nelíbený údiv, jak se vůbec někdo může ptát na tak samozřejmou věc ptát.

Okolnosti Hessova letu do Anglie 10. května 1941 nebudou patrně nikdy spolehlivě objasněny a vysvětleny. A není ani tak podstatné, zda Vůdce o jeho úmyslu věděl, nebo nevěděl. Zcela jasný je přece fakt, že nejen Vůdce, ale všichni vedoucí činitelé Velkoněmecké říše si válku s Anglií vůbec nepřáli. I když nebylo nic snazšího, než srazit Anglii na kolena po totální vojenské porážce a panickém útěku anglického expedičního sboru u Dunkerque – zachránit holé životy jim umožnil jen osobní Vůdcův rozkaz (často o tom s jistými rozpaky píší někteří němečtí generálové). Snadnou případnou okupaci Anglie připouštějí téměř všichni vojenští historikové, ale i sám Winston Churchill. Ale i kdyby to Německo CHTĚLO udělat, pak v roce 1941 bylo dávno jasné, že pokud se bolševikům dopřeje čas k přezbrojení armády, pak SSSR napadne Říši a bude mít všechny výhody prvního úderu. I toto jsou fakta dnes již všeobecně známá a často publikovaná. Německu byla nucena

válka na dvou frontách (a počítáme-li Afriku, tedy na třech frontách). Proto ona mise do Anglie a sebeobětování Rudolfa Hesse.

Bylo jistě nemálo těch (na obou stranách konfliktu), kteří věřili, že Britové (i Američané) přece nemohou stát jako spojenci po boku bolševického sovětského státu, po boku vrahů vlastního lidu – že něco takového je přece nemyslitelné. Že i když nebudou pomáhat Německu a nacionálnímu socialismu (nikdo to po nich ani nechtěl), zůstanou v tomto konfliktu aspoň neutrální. Bohatě by to stačilo, aby byl svět zbaven rudého moru, hrozící záplavy barevných etnik i židovského nebezpečí. Aby byl svět postaven před nepředstavitelně lepší budoucnost, než jaká pak přišla. Z tohoto úhlu pohledu se Winston Churchill i Franklin Delano Roosevelt (samozřejmě spolu se Stalinem a dalšími) stali největšími hrobaři novodobých dějin a skutečnými válečnými zločinci v nejvlastnějším slova smyslu.

Málokdo také ví o epizodě, která se stala 31. srpna 1946 před Norimberským tribunálem. Tehdy Rudolf Hess zcela nečekaně prohlásil, že by rád soudu sdělil, co všechno se s ním v Anglii dělo, o čem se jednalo a s kým se jednalo. Na tato slova okamžitě a ostře reagoval lord Lawrence (předseda tribunálu) – vzal Hessovi slovo. Již nikdy se pak nikdo utajovaná fakta nedověděl. I britské archivy jsou v této věci stále uzavřeny.

Na závěr bych chtěl čtenářům připomenout jednu opravdu téměř neznámou událost, která se stala v noci ze 17. na 18. března 1952. Tehdy měli ve špandavské věznici „službu“ sovětsí vojáci. Rudolf Hess byl ve vší tichosti tajně vyveden z cely, posazen do auta a pak do letadla. Po přistání (francouzský pramen neuvádí přesné místo) byla Hessovi učiněna fantastická nabídka: měl se dát plně k dispozici Sovětům a veřejně prohlásit, že jeho vize nacionálního socialismu je plně v souladu s tím, co se buduje v (tehdejší) NDR. Měl za to získat plnou svobodu (možností bylo několik), přepychový život ve vládní vile v Drážďanech a možnost se po určité době vrátit na politickou scénu. Totiž tak, že by se stal předákem Národně demokratické strany Německa, tedy jedné ze stran, které tehdy v NDR existovaly. Čtenář si jistě sám domyslí, jak to asi dopadlo. Ano – Rudolf Hess nejen že všechno odmítl, ale byl pobouřen, že se mu vůbec někdo odvážil cosi podobného navrhnout. Veškeré přemlouvání bylo marné a trapné – sovětsí vyjednávači prý byli dost překvapeni a doslova zaskočení. Také čas rychle plynul: bylo nutno vězně včas dopravit zpět, aby byl ráno opět na svém místě, což se stalo, když mu před tím naposledy připomněli, že když

Část třetí: Výběr z díla

svůj názor nezmění, nikdy živ z vězení nevyjde. Tohle všechno bylo zveřejněno (pokud vím) dvakrát za celou dobu od popsaných událostí. Autorem informací je prof. Werner Maser – známý kupř. i tím, že jako jediný odhalil nepravost tzv. Hitlerových deníků, „nalezených“ v osmdesátých letech. Prof. Maser měl totiž možnost se často stýkat s Ottou Grotewohlem (východoněmecký přední politik) a měl i další kontakty na německé a sovětské vládní činitele. Teprve po smrti všech zúčastněných osob dal své údaje k dispozici francouzskému tisku. V našich médiích byla tato informace zveřejněna před deseti lety a naposledy v časopisu Reflex č. 33 v srpnu 2000 v článku „Druhý let Rudolfa Hesse“.

O Rudolfu Hessovi by bylo možné napsat daleko víc faktů a připomenout mnohem víc věcí a událostí. Ale většina z nich je dobře známá (jeho inscenovaná „sebevražda“ a jiné záhadné okolnosti) a není úkolem tohoto článku se jimi zabývat.

Seriál „Hitlerovi muži“ jsem viděl skoro celý. Křečovitá snaha jeho tvůrců pošpinit a pomluvit OPRAVDOVÉ MUŽE musela sama o sobě jistě přinutit mnoho diváků k tomu, aby se zamysleli nad skutečností, jaká opravdu byla, a snad také nad důvody, proč právě o těchto mužích nemá a nesmí divák a posluchač znát pravdu. My ji známe a právě onen seriál nám dal nechtěně za pravdu. Ti muži byli oddaní Vůdci, byli přesvědčení nacionální socialisté, byli to lidé, kteří se nebáli žádné oběti. Pokud lze vůbec o někom říci „byli to hrdinové“ – pak to platí o nich. Obětovali VŠECHNO, včetně svých životů. Stáli v čele státu, organizací i ozbrojených složek a svým chováním, postojem a příkladem byli pro své podřízené vzorem. Vzorem pro bojovníky ŘÍŠE.

Rudolf Hess byl mezi prvními.

Není větší cti být následovníky a dědici těchto mužů.

O AMERICKÉM LETCI A NĚMECKÉ VZDUCHOLODI

Budu vám vyprávět (ale jen velmi stručně) o dvou událostech spojených patologickou nenávistí k něčemu velikému. A obě příhody jsou spojeny s dějinami letectví a z velké části se odehrály ve Spojených státech.

První se týká amerického letce – švédského původu – Charlese Lindbergha. Nevím, kolik dnešních čtenářů o něm ví víc než to, že jako první člověk přeletěl Atlantický oceán, sám a bez mezipřistání. Stalo se to 20. 5. 1927 – startoval v New Yorku a o dva dny později přistál v Paříži. Pochopitelně, že i před ním přeletěli lidé Atlantik: kupř. německé dopravní vzducholodě, ale to byla letadla „lehčí vzduchu“, měla početnou posádku a desítky cestujících. Charles Lindbergh byl ve své době snad nejslavnějším mužem v USA – jeho čin byl později srovnáván s cestou lidí na Měsíc. Jeho sláva a obliba trvaly ale jen do té doby, než se zjistilo, že je přesvědčeným stoupencem a obdivovatelem nacionálního socialismu a osobně Vůdce A. Hitlera. Byl často do Německa zván a po návratu nikdy neskrýval své nadšení a obdiv nejen k novému německému státnímu zřízení, ale i k organizaci a technické dokonalosti tamního letectva a hlavně rodící se Luftwaffe. Existují a byly publikovány jeho zápisky a názory, kde nesouhlasí s politikou F. D. Roosevelta, odmítá vliv a nadvládu židů ve své zemi, píše o tom, že největší nebezpečí pro západní národy a kulturu představuje Sovětský svaz a (doslova) vyzývá k postavení „západního valu rasy a zbraní proti barevným národům, který by zabránil pronikání méněcenné krve“. Citoval jsem doslova. Proto se také Lindbergh nesměl zúčastnit jako vojenský pilot druhé světové války (co by asi udělal, kdyby nastoupil jako letec?). Největší tragédií ovšem zažil již v roce 1932, kdy byl unesen jeho dvouletý syn. Ačkoli zaplatil požadované výkupné, bylo dítě nalezeno mrtvé. Pachatel byl dopaden až za dva roky a popraven – celou dobu odmítal cokoliv vypovídat a nikdy se nepřiznal. Byl to německý přistěhovalc Richard Hauptmann, o kterém bylo všeobecně známo, že je fanatický „antifašista“ a nepřítel své původní vlasti. Únosců muselo být podle způsobu provedení několik, ale ostatní nebyli nikdy dopadeni. Americká veřejnost zmanipulovaná tiskem a vlastními politiky projevovala svoji nenávist Lindberghovi sice méně drasticky, ale vytrvale. Lindbergh zemřel až 26. 8. 1974 a jedinou satisfakcí, jediným projevem sympatií bylo jeho setkání se členy americké kosmické výpravy

Část třetí: Výběr z díla

Apollo 10, která ještě před vlastním přistáním lidí na Měsíci uskutečnila jeho oblet. Tito kosmonauti si totiž vymínili, že poslední večer před startem chtějí strávit ve společnosti Ch. Lindbergha.

Druhá událost má některé společné rysy s tou první. Jedná se o největší vzducholoď na světě ve své době (a je jí vlastně dosud) – o německou dopravní vzducholoď „Graf Hindenburg“. Ta obstarávala pravidelnou dopravu mezi Evropou a USA. V roce 1938 při přistání na letišti v New Yorku explodovala a při požáru zahynulo v plamenech několik desítek cestujících různé národnosti – hlavně ovšem Němců. Zpočátku se příčina neštěstí nezjistila (uváděla se jiskra, vzniklá v přistávacím mechanismu, která zapálila nosný plyn – vodík). Teprve mnohem později se zjistilo, že mezi cestujícími byl (opět německý) fanatik – známý levicový aktivista, anarchist a nepřítel nacionálního socialismu. Ten zřejmě výbuch inicioval – a sám při tom uhořel. V jeho osobních věcech byly po čase naprostou náhodou nalezeny útržky plánu vzducholodi. Svým činem chtěl poškodit prestiž německého letectva a Velkoněmecké říše. Na celé události je jedna pozoruhodná okolnost: vzducholoď měla být původně plněna zcela nehořlavým heliem, nikoli vodíkem. Helium v té době ale vyráběly a dodávaly pouze Spojené státy a odmítly ho Německu dodat (již v roce 1938!) – prý se jednalo o strategickou surovinu. Ovšem tytéž Spojené státy již za tři roky poté začaly dodávat do SSSR miliony tun všech možných strategických surovin – a také zbraní, střeliva, pohonných hmot, potravin a všeho: jen aby Německo bylo poraženo a bolševismus a barevné rasy se mohly podílet na světovládě.

Tyhle dvě události jsou sice jen dva malé střípky ve velké mozaice světových dějin, ale myslím, že jsou zcela charakteristické. Ilustrují metody a hloubku nenávisli lidí a politických zřízení k něčemu, co je lepší, produktivnější a přirozenější. K něčemu, co má a MUSÍ MÍT budoucnost, aby náš árijský bílý svět a jeho hodnoty byly zachráněny.

Je to svět a jsou to hodnoty, za které chceme bojovat i my – je to jediná věc na světě, která stojí za ten zápas a za všechny oběti.

DILEMA WINSTONA CHURCHILLA

Je všeobecně známo, že právě Winston Churchill (a samozřejmě také F. D. Roosevelt a jiní) patřil za druhé světové války ke státníkům, kteří – ač árijci – se nejvíce „zasloužili“ o největší absurditu a omyl v tomto střetnutí: totiž že vyprovokovali válku s Německem a podpořili tím největší zlo a hrozbu dvacátého století, tedy bolševismus a Sovětský svaz. Není přece vůbec třeba být jasnovidcem, aby bylo jasno, JAK by ono střetnutí a válka dopadly, nebýt západní intervence – vojenské i hospodářské. Sověti by neměli nejmenší šanci. Přitom státy „západních demokracií“ vůbec nemusely Říši podpořit: stačilo pouhé nevměšování. To ostatně bylo zřejmé i obsahem mise Rudolfa Hesse do Anglie v roce 1941. Dále je známo (i v současné memoárové a válečné literatuře faktu), že když se v roce 1942 valila německá vojska Ukrajinou na Kavkaz a sovětské ztráty dosahovaly neskutečných čísel, chtěl J. V. Stalin kapitulovat. Seriozní historické prameny uvádějí, že chtěl ukončit válku, odstoupit Říši pobaltské státy, část Běloruska, Ukrajinu a některá další území – jako nejzazší mez byl dokonce uváděn Ural. Je to historický fakt dosti málo známý a ještě méně je známo, že právě Winston Churchill byl jeden z těch, kdo doslova uprosili a přesvědčili Stalina, aby to nedělal. Churchill tehdy slíbil (i za Američany) Sovětskému svazu podstatně zvýšit vojenskou a hospodářskou pomoc.

Docela nedávno jsem četl zprávu v denním tisku – v USA vyšla kniha prezidentského kandidáta Buchanana: píše v ní, že válka Západu proti Německu byl osudný omyl, že Evropa měla být německá, Britské impérium mělo být zachováno, Asie pod vlivem Japonska, ostatní svět pod vlivem USA. Na závěr píše ve své knize, že NIKDE v žádných německých dokumentech nečetl a nenašel zásadní rozpor či odpor proti tomuto řešení.

Adolf Hitler a vedení Velkoněmecké říše skutečně nechtělo a neplánovalo žádnou válku proti Západu. Pochopitelně, když v září 1939 Anglie a Francie vyhlásily Německu válku, co zbývalo? Ale už v roce 1940 při kapitulaci Francie a debaklu anglických intervenčních sil u Dunkerque se ukázala velkomyslnost (snad až přílišná) německého velení: britská armáda, která byla u Dunkerque obklíčena, neměla absolutně žádné vyhlídky na záchranu. Přesto jí bylo doslova umožněno evakuovat se zpátky do Anglie. To jsou všeobecně známá fakta, i když každý historik to líčí podle svých sympatií či antipatií k té či oné straně. Nejznámější interpretace (a asi

Část třetí: Výběr z díla

nejsprávnější je ta, že A. Hitler chtěl mít dobrou základní pozici pro plánované jednání s Anglií. Mnoho tehdejších britských politiků chtělo tuto dohodu akceptovat. Snad jediný, kdo byl proti, byl – Winston Churchill. Tentýž W. Churchill, který se již rok po jmenování Adolfa Hitlera německým kancléřem nechal slyšet, že „závidí německému národu tak velkého a schopného muže, který dokázal téměř nemožné – vyvést zemi z krize a vybudovat silný moderní stát“.

Existují i svědkové a pamětníci, kteří slyšeli Winstona Churchilla brzy po válce. Tehdy už hovořil poněkud jinak – i když jen v soukromí. Přiznal svoji osudovou chybu, že vlastně pomohl světovému bolševismu ohrozit západní hodnoty a celý svět. Omlouval se slovy „myslel jsem jen na blaho našeho impéria (!!)" a na to, jak bych případnou dohodu s Německem vysvětlil svému lidu“. Ve svých skutečných vystoupeních za války sliboval Britům – jak známo – „krev, pot a slzy“ a že by se „spojil třeba s ďáblem, jen aby porazil Německo“.

Aspoň nelhal. Opravdu se spojil (spolu s Amerikou) se samotným ďáblem. A krev, pot a slzy jsou bohužel údělem celé bílé Evropy ve své podstatě dodnes. Protože vojenská prohra Velkoněmecké říše je zřejmě tou nejhorší událostí s nejnegativnějšími důsledky v novodobých dějinách všech Árijců – a možná veškerých dějin lidstva vůbec. Dějiny se nevrací ani neopakují. Vracet se mohou jen vzpomínky, zkušenosti a poučení. Z nich, z naší úcty a obdivu k hrdinům SS a Wehrmachtu a z naší vůle a odvahy může vyrůst budoucí řešení a příští vítězství. Jsme tím povinni památce padlým, sami sobě a věrností svým ideálům.

DÍKY, GENERÁLE !

Tenkrát byl v Československu den zdánlivě jako každý jiný. V našem tehdejším státě, kde byl u moci bolševismus, kde probíhala zdárně „normalizace“ a kde byli lidé ve své většině apatičtí a ke všemu lhotejní. Ostatně bolševismus ovládal v těch časech prakticky půl světa. Ale odpoledne 11. září 1973 se ozval z rádia a televize zlostný a nenávidný hlas politického komentátora, který sděloval, že v jedné daleké zemi na jihoamerickém subkontinentu se stalo cosi úžasného. Hlasatel to pojmenoval jako „puč proti demokracii“, který provedla „zločinecká junta“ v čele s generálem Pinochetem. V této daleké zemi – v Chile – už dlouho předtím zkoušel světový komunismus další výpad proti dávno vyhlédnuté kořisti. Chile bylo již delší dobu zpracováváno silně levicovým režimem – vzešel ze „svobodných“ parlamentních voleb, jak jinak! V čele státu byl exponent Moskvy a Havany prezident Salvador Allende. Jako vždy v podobných případech, měli komunisté vše připraveno a naplánováno dokonale. A bída, rozvrat a nespokojenost v zemi jim jak se patří hrály do karet – a najisto už počítali, že ve světě přibude další bolševické teritorium.

Nepočítali snad jen s jednou věcí: že se totiž vyskytne skupina odhodlaných lidí, vojáků a dalších vlastenců a nacionalistických sil, kterým zdaleka nebude lhotejný osud jejich země. A že v jejich čele stane muž patřící k těm, kdo dokáží doslova ovlivňovat a měnit dějiny. Muž, pro kterého vlast, národ a nové moderní politické ideály a cesty nejsou jen frázemi a prázdnými pojmy. Muž, který riskoval své postavení a svůj život. Generál Augusto Pinochet. To, co on a jeho věrní uskutečnili, se ovšem nedá provést na základě nějakého tzv. demokratického parlamentního systému, kde se všechno složitě a dlouze projednává, kde „většina má vždy pravdu“, kde se neschopní mluvkové a stráničtí lídři ohánějí „lidskými právy“ a podobnou zneužitelnou veteší – a hlavně se jen mluví, mluví a mluví...

Generál Pinochet a jeho lidé zbytečně nemluvíli. Místo toho rychle a účinně jednali. Armáda obklíčila centrum moci – prezidentský palác – a soudruh Allende dostal ultimátum. Osobně si myslím, že generál Pinochet byl velmi, velmi rytířský, velkorysý a čestný: v ultimátu bylo řečeno, že Allende, pokud se vzdá, může volně odcestovat s celou svou rodinou do kterékoli země, která bude ochotna ho přijmout. Dopadlo to jinak. Allende se asi bál, že by ho jeho přátelé v zahraničí zřejmě „odepsali“ – a tak raději spáchal sebevraždu. Podle jiné verze ho prý zastřelili jeho vlastní

Část třetí: Výběr z díla

lidé. Celá akce trvala vlastně jen několik hodin. Generál Pinochet nejen vedl celou operaci; byl stále u svých vojáků a vlastně neustále v první linii. Nejdůležitější kroky nového vítězného režimu byly rázné a bezodkladné: všichni komunisté a většina levičáků a anarchistů byla pozatýkána a soustředěna v internačních táborech. Byla zakázána veškerá politická činnost, zrušeny všechny politické strany, rozpuštěn zbytečný a neschopný parlament a podobné instituce. Stát a jeho národní hospodářství měli do budoucna vést pouze schopní odborníci, kteří rozumí své věci a milují svoji zem.

Výsledky těchto opatření na sebe nedaly dlouho čekat. Za několik málo let se Chile stalo ze zaostalého a zbídačelého státu jako zázrakem nejlépe prosperující a nejbohatší zemí v celé Jižní Americe. To byl ovšem současně i nebezpečný signál pro západní „svobodný“ svět. Zpočátku – když se jednalo o bolševické nebezpečí – tiše podporovala generála většina západních zemí, včetně USA. Ovšem potom, když se ukázalo, že lze vládnout a hospodařit i jinak, jinou cestou a metodou než v „západních demokraciích“ – a že ta cesta je lepší, efektivnější, produktivnější a akceschopnější, to byl konec sympatií. Ostatně takhle situace nastala už dříve – v Evropě v několika státech před druhou světovou válkou, s podobnými výsledky a s podobnou reakcí „svobodného světa“. Všichni to víme, není třeba to ani zdůrazňovat.

Režim generála Pinocheta trval víc jak patnáct let – a nejen komunisté, ale i „demokraté“ byli proti němu ve vzácné shodě – a ve shodné nenávisti. Začalo se najednou hovořit o „lidských právech“, o „potlačování opozice“ apod. A následovaly ekonomické sankce a ekonomická a obchodní blokáda. Osamělá zem v takovém případě mnoho šancí nemá. Bylo jí doslova vnuceno tzv. referendum o setrvání generála v čele státu. V tomto „referendu“ generál „prohrál“ o jedno jediné procento. Samozřejmě, vždyť většina má přece vždycky pravdu – proto to ve světě tak vypadá.

Víte, napadá mne jedna historická paralela. Když totiž ti „humanisté“ vytýkají generálovi, že tehdy prý přišlo o život několik set (údajně nevinných) lidí, vzpomněl jsem si na nedávné dějiny naší vlastní země. Na únor roku 1948. Kdyby se u nás tehdy našel takový člověk, třeba i generál, kdyby potlačil a rozdrtil nastupující rudou lůzu – a kdyby při tom přišlo o život několik set lidí – jak by se na to dnes asi dívali? Toto „dnes“ by totiž znamenalo, že by u nás neexistovalo půl století bolševismu, že by nebyly tisíce a tisíce lidských obětí, zmařených nadějí, že by země nezažila hospodářský a morální úpadek, devastaci hodnot, přírody a lidského ducha. Neexistoval

by nejen Vítězný únor, „socialismus s lidskou tvář“, neexistovala by ani žádná normalizace a sametový podvod 1989.

Ale vraťme se k osudu generála. Nenávist jeho nepřátel zdaleka neskončila oním „referendem“. Vadilo jim i generálovo setrvání v nejvyšší vojenské funkci země. Před nedávným časem – jak všichni víme – byl zatčen a uvězněn v Anglii, v „kolébce demokracie“, aby mohl být vydán soudu pro údajné zločiny. Na Západě často používají termín „zločinec“ pro nacionalisty, vlastence, statečné a hrdé muže. Začalo to přece už tzv. Norimberským tribunálem po druhé světové válce a skončilo (zatím!) u srbských vlastenců, kteří bránili svoji zem proti agresi NATO a USA – světovému „soudci“ a četníku. Přitom se na Západě klidně pohybují a besedují s politiky kupř. čínští předáci, kteří utopili v krvi stávkující a demonstrující studenty a kteří cílevědomě vyvraždili polovinu tibetského obyvatelstva. Po světě si rovněž naprosto klidně jezdí „revolucionář“ a masový vrah z Kuby Fidel Castro. A takových příkladů je mnoho. Ti nejsou zatčeni a obviněni. I na tomto vidíme vzájemnou spřízněnost a vazbu obou světových systémů – komunismu a kapitalismu. Ti se dovedou – když je třeba – vždy spojit a projevit společnou „morálku“. Jako už za dob 2. světové války – a jak je vidět, ona vzájemná souhra pod společnou taktovkou sionismu pokračuje dodnes.

My, nacionalisté a odpůrci bolševismu i kapitalismu, my, kdož jsme sdruženi v Národní alianci, máme své vzory a příklady v evropských a světových dějinách. Známe je a budeme se jim vždy obdivovat. Generál Pinochet k nim patří a je vlastně poslední dosud žijící. Jsme mu povinni svojí úctou a vděčíme mu za to, že celému světu dokázal, že ta CESTA a IDEÁL tu stále je. Že jednou přijde její chvíle pro celý civilizovaný svět jako jediná šance a jediná záchrana.

Díky, generále – díky za tu víru a za tu jistotu. Díky – a přísaháme, že váš odkaz a cestu nikdy nezahlavíme!

ZRADA ČESKÉ INTELIGENCE

Chtěl bych místo úvodu připomenout čtenářům jednu starší českou filmovou „cimrmanovskou“ veselohru. V ní, téměř v závěru, trénuje pan učitel své žáky v hodině tělocviku. Chlapci mají překonat překážku. Učitel jim říká: „Přeskoč, přelez – ale nepodlézej. A když už podlézáš, tak se zas potom nezapomeň narovnat!“ To je tam řečeno v duchu svérázného cimrmanovského humoru, ale vnímavému divákovi mrazí v zádech. Je to totiž velmi přesné vyjádření povahy a způsobu myšlení, tak typických pro většinu příslušníků české inteligence. Vyjádříme-li to pregnančněji, tedy člověk může klidně jednat třeba jako zbabělec, zrádce či zločinec – ale pak se kdykoli „narovnat“ a osobovat si právo být uznáván jako čestný člověk. A dokonce i jako oběť někoho či něčeho.

Minulý – i dnešní – stav hospodářského, politického a hlavně morálního marasmu by ani zdaleka nebyl tak hrozivý, kdyby na straně takzvaných obyčejných a prostých lidí stáli věrně a statečně ti, kteří by měli tvořit „elitu národa“. Ano, řeč je stále o úloze inteligence – nebo chcete-li vzdělavců tohoto národa. Patrně bych měl začít svou úvahu událostmi a osobnostmi 19. století, v době takzvaného českého národního obrození: již tam se totiž začaly projevovat tyto vlastnosti a hlavně jejich důsledky. A mohl bych pokračovat a připomenout, že i v období tzv. 1. republiky byla česká inteligence výrazně „levá“, když ne přímo bolševická. Netýká se to CELÉ naší inteligence, ale její převážné části ze všech oborů intelektuální a umělecké činnosti. Jména jako Nejedlý, Voskovec, Werich, Hašek, Nezval, Olbracht, Vančura, Neumann, Šrámek, Hora, Halas, Majerová, Wolker, Biebl a mnozí jiní to nezvratně dokazují. Dám ale přednost tomu, co jsem sám zažil a na co se sám pamatuji. A jako chlapec pamatuji všechny události po druhé světové válce. Ještě než došlo k „Vítěznému únoru 1948“ jsem slyšel a četl výroky předních českých spisovatelů, básníků, novinářů, umělců a politiků, jak obhajují a „zdůvodňují“ vyhnání a vraždy našich německých spoluobčanů. Vzpomínám si, že se našli asi dva či tři, kteří se odvážili říci něco jiného: byli od ostatních okamžitě okřiknuti a ocejchováni jako „prašiví zrádci“. Zažil jsem tvorbu básníků, či spíše veršovánek typu „Óda na Stalina“ nebo „Hold Rudé armádě“, chvalozpěvy na zbabělého a zrádného pana Beneše, takzvaného exilového prezidenta (sám se jím zvolil za války v Londýně), na vlastní kůži jsem poznal prodejné učitele a profesory ve škole, vštěpující do vnímavých duší mladých lidí bláboly a lži o komunistickém ráji, který nás čeká po vzoru Sovětského svazu.

Kdo to byl, kdo se tak snadno a lehce nechal propůjčit k těmto a podobným zvrácenostem? No přece inteligence, čeští vzdělání lidé. V každém národě chovají prostí lidé k této „vyšší“ vrstvě společnosti podvědomou úctu – někde dokonce i právem. U nás v Čechách je situace již dlouho stejná a tragická. Zatímco morální a charakterové selhání se (snad) nechá částečně pochopit v situaci BÝT ČI NEBÝT, naši vzdělanci ho často a rádi zaměňují za MÍT ČI NEMÍT. Jde o úkaz tak častý a běžný, že ho jistě nemusím ani dokládat příklady. Je jen třeba připomenout, že ona prodejnost spojená se zbabělostí je špatností mnohem větší, než by se zdálo na první pohled. Je totiž třeba si uvědomit jednu zásadní věc: skutečně zradit v pravém slova smyslu může hlavně právě jen vzdělanec. Prostý a „obyčejný“ člověk většinou (bohužel) dost slepě důvěřuje a následuje svoji „národní elitu“. Smutným příkladem a dokladem je holý fakt, že přes všechny nejhorskší zkušenosti z dějin se vždy najde těch 70 či více procent lidí, kteří se zúčastní „demokratických a svobodných“ voleb a zvolí znovu a znovu v podstatě tytéž darebáky, vlastizrádce a post-komunisty, jako čtyři roky před tím. Jistě: vina je na obou stranách. Ale hlavní zásluhu na tomto stavu mají přece jen ti „nahore“. Ti „dole“ mají většinou dost svých běžných starostí. A pak: jsou patřičně zpracováni médii všeho druhu – tedy opět speciální kastou inteligence.

V době své největší „slávy“ měla Komunistická strana Československa víc než jeden milion sedm set tisíc členů. Nebyla sama. Byly i organizace jako Svaz československo – sovětského přátelství apod. Málokdo dnes ví, že procento zastoupení inteligence v těchto organizacích bylo neúměrně vyšší, než její podíl na celkové populaci národa. Byly i „masové“ spolky, jako ROH, kde nebýt znamenalo stát se doslova vyvrhelem (měl jsem tu čest) – ale vedoucí místa v těchto „dělnických“ organizacích zaujímal prakticky výhradně příslušníci inteligence.

Zmínil jsem se na začátku o situaci po druhé světové válce. Za necelé tři roky po ní přišel onen „Vítězný únor“ a můžete hádat, kdo asi svým patolízalským chováním, servilností a kolaborací umožnil bolševickým zločincům zvítězit, kdo přesvědčil většinu národa o správnosti komunistických idejí a kdo svými uměleckými díly propagoval, potvrzoval a oslavoval dnes a denně tento stav? Ten stav trval beze změny dvacet let. Pak přišla ta správná chvíle privilegovaných příslušníků oné iniciativní kasty, kteří do té doby jen podlézali. Teď se jako na povel „narovnali“: za velkého jásootu se do světa ohlašovalo takzvané „Pražské jaro“ a „socialismus s lidskou tvářič“. Jelikož to byla jen komedie určená pro udržení bolševismu za cenu bezvýznamných ústupků, skončilo vše fiaskem a příchodem „bratrských armád“. Po krachu následo-

Část třetí: Výběr z díla

val hluboký pád. Vzdělanci zpočátku „hrdinně“ pózovali – velmi dobře se pamatují na jejich „statečnost“ i na jejich hesla. Jedno z nich se stalo slavným (týkalo se sovětských okupantů): „Nezkřivte jim ani vlas na hlavě, ale nedejte jim ani sklenici vody!“ Brzy poté jsem strávil dva roky ve věznici na Borech. Po návratu jsem už samozřejmě nesměl vykonávat své povolání, ale hlavně jsem si připadal jako „Alenka v říši divů“. Ti stateční vzdělanci (a především umělci) nějak změnili svůj slovník – nepodávali okupantům sklenice vody, to je pravda. „Dávali se jim sami, celí a beze zbytku. Začalo se opět standardně podlézat. Říkalo se tomu éra normalizace.

To vydrželo dalších téměř dvacet let. Události sametového podvodu už budou znát čtenáři daleko lépe a mnozí i osobně. Překvapený národ se náhle dozvěděl, že už je po čtvrté „osvobozen“ (1945, 1948, 1968, 1989) a že je ta správná chvíle na nové „narovnání“. Počáteční naděje asi nejlépe symbolizovalo společné pěvecké vystoupení na slavném balkonu budovy Melanatrachu na Václavském náměstí v Praze. „Kde domov můj“ tam tehdy zpívali dva Karlové: Kryl a Gott. Pro další vývoj naší země byl bohužel rozhodující a typický ten druhý hlas. Naše inteligence se zase (po kolikáté už?) octla ve svém živlu. Včerejší držitelé titulů národních umělců se jich náhle veřejně zříkali a dávali do sběru. Členové KSČ ze strany hromadně vystupovali, zakládali „Občanská Fóra“, stávali se demokraty a objevovali v sobě dokonce i „pravicové smýšlení“. Starý bolševický parlament jednomyslně zvolil svého oblíbeného „disidenta“ Havla prezidentem. Ten hned na oplátku a za celou českou inteligenci prohlásil, že „všichni jsme byli vinni“ a že „láska a pravda zvítězí nad lží a nenávistí“. Jeho kamarád páter Malý (dnes již biskup) tenkrát na Letné přiměl milion (!!) lidí, aby se s ním nahlas modlili „Otče náš, jenž jsi na nebesích, odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim viníkům!“ Mohu říci, že jsem si tehdy připadal jako uzaslý divák na nějakém pouťovém panoptiku.

A dnes? Všude kolem sebe vidíme příslušníky české inteligence, jak se mohou doslova přetrhnout samou chválou a podporou nového politického vedení, umělci účinkují na volebních mítincích a opět svými postoji podporují to, co je právě „v kurzu“ – třeba před několika lety vstup České republiky do NATO a neustálým omíláním a připomínáním, že naše členství v EU prý nemá alternativu. Pokud jim někdo připomene jejich minulost, tváří se vždy dotčeně a ukřivděně: vždyť přece – ano, podlézali, ale zase se potom řádně narovnali!

Snad nejvýrazněji se ona prodejnost a bezzásadovost projevila po 11. září 2001, tedy po tzv. amerických událostech a po zahájení války USA proti Afghánistánu. To, co se nikdy až tak dokonale nepodařilo komunistům, se podařilo naší současné vládní klíče: totálně přesvědčit všechny – a hlavně ovšem inteligenci – že KAŽDÝ JINÝ NÁZOR než ten vládní je zločin, který se neodpouští. Komunisté vždy říkali: „Kdo nejde s námi, jde proti nám!“ Přesně tohle prohlásil po onom 11. září americký prezident, po něm všichni naši politikové – a jako poslušná ozvěna to do nekonečna opakují novináři, umělci, vědci a ostatní česká „avantgarda“. A když přece jen někoho napadne mít svůj vlastní názor a třeba jen nesměle připomenout, že Spojené státy si mohly tuto situaci do jisté míry zavinit samy svojí mocenskou politikou, to se okamžitě zdvihne pravá bouře odporu a rozhořčení (nejen u vládních míst, ale hlavně u „loajální“ části inteligence). Třeba jako tomu bylo koncem roku 2001 v případě spisovatele Ludvíka Vaculíka, profesora Erazima Koháka a publicisty Jakuba Patočky. Všichni byli označeni jako nesvéprávní vlastizrádci (!) a novináři, kteří jejich názory publikovali, byli pojmenováni hyenami (článek v časopisu REFLEX z 11. října 2001 od Ivana Březiny „Hyeny mezi námi“). Mohu jen říci, že taková směs servilnosti, podlézavosti, tuposti a kolaborantství nebyla k vidění v této zemi už dlouho. Snad naposledy v padesátých letech za nejtvrďšího bolševismu. Jen čekám, kdy místo ódy na Stalina či Holdu Rudé armádě složí některý náš umělec „Ódu na Bushe“ a „Hold statečným Američanům“. Zřejmě také nadchází i nový zlatý věk donašečů a udatvačů, že by starý dobrý Brettschneider z Haškova Švejka zbledl závistí. Myslím, že je zbytečné dál pokračovat, to všechno je již současnost, která potvrzuje jen jedno: že totiž příslušník inteligence, který svým vlivem a postavením nabádá ostatní, aby v podstatě volili a uznávali politické recidivisty a zločince, je buď hlupák, nebo častěji prodejný darebák. Co na závěr? Snad pár slov písně Karla Kryla – umělce, který sám sebe nikdy nezradil.

„Demokracie rozkvétá
byť s kosmetickou vadou.
Ti kteří kradli po léta
dnes dvojnásobně kradou.
Ti kdo nás léta týrali,
nás vyhazují z práce
a z těch kdo pravdu zpívali
dnes udělali zrádce.

Část třetí: Výběr z díla

Demokracie zavládla:
zpívá nám Gott a Walda,
zbaštíme sóju bez sádla
u strejdy McDonalda.
Král Václav jedna parta je
se šmelinářským šmejdem:
pod střechou jedné partaje
se u koryta sejdem.

Demokracie dozrává
do žaludečních vředů:
bez poctivosti, bez práva -
- hlavně bez ohledů.
A je to mýlka soukromá -
snad z optického klamu,
že místo srdce – břicho má
a místo duše – tlamu...

Nezapomenutelný zpěvák sice poznal pravdu a neváhal ji sdělit – ale zemřel s pocitem beznaděje a skepse. Ta pramení možná i z toho, že česká inteligence (přinejmenším za posledních sto let) jako celek zklamala. Konečně: je v tom i logika. Vzdělání není tou pravou a jedinou zárukou k postu předvoje a vůdčí úlohy vlastního národa. Domnívám se, že tím hlavním kritériem je SKUTEČNÝ VZTAH k tomuto národu, schopnost řešit jeho NÁRODNÍ A SOCIÁLNÍ problémy. A zasvětit tomu svůj život bez ohledu na možné následky. Bez předsudků, falešné sentimentality a do krajnosti.

Krylovou zbraní byla kytara.

Ta naše musí být ze železa.

SEBEOBĚTOVÁNÍ

Pamatuji se na tu událost velmi dobře. V lednu 1969 se upálil v Praze na Václavském náměstí student Jan Palach. A za několik dní Jan Zajíc. Byl jsem i na Palachově pohřbu. V té době to dost otřáslо veřejným míněním mnoha lidí – takové jednání není v evropském životě a tradici příliš obvyklé. Ale již tehdy jsem si kladl otázku, zda a jakou má Palachův čin skutečnou cenu a hodnotu. Jistě: on chtěl vyburcovat národ proti sovětské okupaci a také proti kapitulantské politice tehdejších vedoucích vládních činitelů. Jen pro upřesnění: Jan Palach nebyl žádný antikomunista, spíše naopak. Jen věřil, že sovětská okupace není tím správným řešením. Byl – jak se tehdy říkalo – takzvaný reformní komunista, věřil v ideály „Pražského jara“ 1968 a byl přesvědčen, že komunismus lze nějak „vylepšit“. Zdůrazňuji to proto, že kdyby byl jiný a šlo by mu o skutečné vykořenění zla a smysluplný boj (a třeba i o smysluplné obětování) – tedy by „vzal sebou“ při svém činu některého z nepřátel. Není důležité, zda sovětské vojáky nebo domácí kolaboranty, a není rovněž podstatné, jak by to prakticky provedl – možností je opravdu velmi mnoho. Tak, jak to skutečně udělal, to nebylo příliš účelné. Bylo to zmaření svého vlastního života za cenu několikadenního bolestného umírání. Předpokládaný ohlas veřejného mínění měl ostatně dost krátké trvání. Brzy po této události jsem strávil dva roky v bolševickém kriminálu a když jsem se vrátil, viděl jsem kolem sebe naprosto jinou realitu a bohužel – i úplně změněné lidi. Byli dokonale zpacifikováni a náležitě kolaborantským režimem „znormalizováni“. Aby nedošlo k mýlce: vůbec nechci nijak zlehčovat Palachovu oběť. Jen si prostě myslím, že mohla – a měla – být účinnější, mít smysl a přinést nějaký výsledek.

Čtenář určitě tuší, kam tím mířím. Ano, mám samozřejmě na mysli dnešní neohrožené a statečné bojovníky v Palestině, kteří také obětují své životy. Ale obětují je „jak se patří“: tak, aby při tom zahynulo co nejvíce okupantů. Konec konců nemají ani příliš na vybranou, protože zatímco stát Izrael dostává (a používá) nejmodernější americké zbraně, palestínští obyvatelé okupovaných území mají k dispozici jen základní a často zastaralou výzbroj. A pokud snad chtějí získat nějakou lepší, jsou ihned Izraelem, Spojenými státy a bohužel i evropskými „demokraciemi“ obviněni z „pašování“ či „terorismu“. Zbývá jim tedy jediné a to také dělají: obětují své vlastní životy s vědomím, že spolu s nimi zemře co největší počet nepřátelských okupantů. Že při tom často umírají (na obou stranách) civilisté, ženy a děti? Ano, ale tuto „nor-

Část třetí: Výběr z díla

mu“ zruďného principu kolektivní viny přece uvedli do praxe již dávno před nimi angloameričtí piloti při kobercových náletech na německá města ve druhé světové válce. Při zničení a sežehnutí dvou japonských měst se všemi obyvateli americkými atomovými bombami. Při vyhnání statisíců rodin z jejich domovů ve Slezsku, Pomořansku, Prusku, Sudetech, Čechách a na Moravy – dozví se někdy někdo přesně kolik při tom bylo vyvražďeno žen, dětí a bezbranných starých lidí?

Mladí a odvážní Palestinci bojují tak, jak by měl vlastně jednat každý slušný člověk. Proti „ose zla“ Washington – Tel Aviv. Není ani tak podstatné, že své jednání navenek vysvětlují slovy a pojmy, které jsou Evropanům cizí. Jsou to slova věřících, vychovaných v islámu. To je jen nepodstatný vnější „obal“ – tak jako u jiných kultur je to třeba křesťanství nebo hinduismus. Každý kulturní a civilizační okruh má své normy chování, vyjadřování a svůj žebříček hodnot. Pro mnohé národy v Asii není vlastní individuální život na prvním místě. To ostatně dokázali za druhé světové války japonští piloti kamikadze.

My, bílí Evropané a nacionální socialisté, máme svoji kulturu a své hodnoty. Láska k naší společné vlasti, ideálům, kultuře a tradicím je jistě na prvním místě. Musíme být ochotni obětovat pro jejich zachování VŠECHNO. A VŠEMI ZPŮSOBY. A aby nedošlo k omylu – i v Evropě není sebeobětování něčím neobvyklým. Zeptejte se třeba kterékoliv matky, CO VŠECHNO by byla ochotna podstoupit pro své dítě. Já si myslím, že bychom měli pamatovat právě a hlavně na své děti. A odevzdat jim náš svět takový, aby nebylo potupou v něm žít.

FENOMÉN ZVANÝ POLITICKÁ STRANA

Zamysleme se nad tím, PROČ VLASTNĚ má veškeré dění, rozhodování, vliv a moc ve státě mít s takovou samozřejmostí instituce zvaná politická strana. Vyznavači posvátné modly demokracie by se určitě zatvářili přezíravě a s despektem by řekli, že existence politických stran je přeče zárukou a projevem „vlády lidu“ (z řečtiny „demos“ a „kratos“ – lid a vláda). Ponechme stranou, že v letech po druhé světové válce byla v zemích východní a střední Evropy (i u nás) u moci vládní forma zvaná lidová demokracie – tedy „lidová lidovláda“. Opravdu vládne lid prostřednictvím oněch podivných rozvětvených útvarů dotovaných státem, útvarů se složitými strukturami, sbory poradců, tajemným financováním a ještě tajemnějšími minulými životy svých šéfů? Představují skutečně myšlenkové proudy a názorové rozdíly občanů? Povrchní pozorovatel zajisté řekne ANO. Hlubavější povaze ovšem stěží uniknou jevy, jako je „vágní politický program“, vzájemné dohadování, různé „kolalice“, zákulisní jednání, trapné a nedůstojné hádky přímo v parlamentu, přestupy „zástupců lidu“ z jednoho mužstva do druhého (docela jako ve fotbalu), náhodné výsledky hlasování, kdy stačí chvilková nepřítomnost nějakého poslance k tomu, aby ten či onen zákon byl, či nebyl, přijat. Možná, že někde snad platí ono známé spektrum od „levice“ přes „střed“ po „pravici“. Spíše si ale myslím, že dnes a zde je to naprostá a pouhá formalita a matení pojmů. Jev zvaný opoziční smlouva by mohl sloužit jako školní příklad toho, OČ SE OPRAVDU JEDNÁ ctihodným „zástupcům lidu“ (a nejen u nás). A přidáme-li k tomu i nový zákon o – v podstatě – většinovém zastoupení, je celá záležitost jasná jako na dlani: ZA KAŽDOU CENU SI UDRŽET MOC. Mimochodem – asi málokoho napadne, JAK VELKÁ je podobnost mezi dnešní vládnoucí silou a mezi komunistickými předáky v roce 1948: ti i oni si velmi dobře věděli rady, jak zařídit, aby mohli vládnout sami – i bez „vůle lidu“. V roce 1948 vytvořila tehdejší KSČ tzv. Národní frontu, ve které byly další dvě „povolené“ strany kolaborující s komunisty. Dnes je toto zařízeno elegantněji právě opoziční smlouvou a chystaným novým volebním zákonem. Zásady, program, cíle, prospěch národa? Tomu už dnes uvěří jen prostáček nebo nenapravitelný idealista. Ostatně by mne zajímalo, kolik procent občanů si dnes vybaví nějaké to jméno z volební kandidátky, které dal svůj hlas. Nebo třeba nějakou pasáž z volebního programu politické strany, kterou volil. A pokud by si onu pasáž vybavil, jak dalece se asi shoduje se skutečností? Volební program jakékoli politické strany je z velké části nezávazný obecný blábol – od „levice“ přes „střed“ až po „pravici“ a jména kandidátů či pak už poslanců jsou

Část třetí: Výběr z díla

prázdnými slovy bezvýznamných figurek. Skutečnou moc má přece v každé politické straně stranický aparát – a na ten nemá normální občan prázdňný vliv. Jestliže platí, že politická strana je jakýsi „stát ve státě“, pak onen stranický aparát je „stranou ve straně“.

Je to všechno pečlivě nastudované cirkusové představení – dokonce i včetně nezbytného klauna (těch je u nás víc než dost). Možná ale, že tímto srovnáním dost křivdím opravdovému cirkusu – tam se totiž musí „tvrdě makat“, nikomu se nic neodpouští a každá chyba se krvavě platí přímo „na place“. Vhodnější by bylo přirovnání k nějaké laciné pouťové šmíře s jedinou ošumělou maringotkou, párem opelichaných opic, jedním cvičeným medvědem, klaunem, co stále a stále opakuje tentýž vtíp a dryáčnickým vyvolávačem, který vykřikuje „jen vstupte a uvidíte, co jste ještě neviděli – obrovského hada, co měří od ocasu k hlavě 12 metrů a od hlavy k ocasu 14 metrů – vstupte a nebudete litovat – právě začínáme!“

Toto známe třeba ze starých filmů a smějeme se tomu. Když ovšem taková šmíra řídí stát a rozhoduje o jeho osudu – to už k popukání rozhodně není. Lidé prostě berou jako samozřejmý a nezměnitelný fakt, že zemi mohou vést šarlatáni, podvodníci a mafiáni. Za „totáče“ se vždy zásadně odlišovalo: MY a ONI. Dnes to platí dvojnásob. Když se nějaký institut pro výzkum veřejného mínění dotáže, zda jsou lidé spokojeni se současnou vládou, odpoví obvykle 80% dotázaných, že NE. A když jsou lidé dotázáni, PROČ volili tu či onu stranu, odpoví nejčastěji, že prostě vybírali nejmenší zlo (!).

Řeknu vám, že kdybych přemýšlel jak chtěl, tak bych asi těžko našel horší způsob, jak řídit společnost, než takzvanou zastupitelskou demokracií, parlamentním systémem a existencí politických stran. Snad jediné bolševismus, ale jisté to není. Vzpomínám si, že když jsem byl velmi mladý, mnoho lidí říkalo: „On je ten komunismus V PODSTATĚ dobrá věc, ale lidi jsou dobytek“. Až mnohem později přišli na to, že chyba je již V SYSTÉMU.

Zůstává otázkou, kdy lidé přijdou na totéž i dnes a budou hledat jiné, lepší řešení.

RODINNÉ STŘÍBRO?

Kdykoli zaslechne tento výraz, vybaví se nám obyčejně souprava nádherných příborů s umělecky vypracovanými střínkami, několik mís od té nejmenší až po salátovou, řada konvic, kyblíčků na led, kleštiček, šálků, talířů, kalíšků, vidlic a lžic na porcování, naběraček – a také svícny na stůl a vázy na květiny, které nutně patří k slavnostní tabuli. Prostě celý ten přepychový komplet z těžkého masivního a drahého kovu. Celé generace předávaly takový poklad rodinného stříbra generaci další, někdy se i něco přidalo, ale nikdo a nikdy by se neodvážil něco z toho všeho prodat. Pojem „rodinné stříbro“ je ustálený a vžitý, ale musíme si pod ním nutně představovat takový poklad v příborníku? Určitě ne. A často se také uvádí, že ten a ten podnik by se neměl prodat zahraničním zájemcům – jde přece právě o „rodinné stříbro“. Ten podnik může být kterákoli známá strojírenská firma, nebo také továrna na becherovku či známé lázně se světovou tradicí. Já si ale myslím, že existují i jiné hodnoty a že nemusí být takřikajíc „hmotné povahy“, aby mohly (a měly) být nazývány „rodinným stříbrem“.

Jsou to naše dějiny, či lépe řečeno úseky dějin – a ještě lépe: naše chování a činy v určitých dějinných situacích, naše národní identita, náš charakter, naše skutky, naše záměry, naše postoje v té které době, v té které chvíli. Pokud se TAKTO chceme, dokážeme a budeme dívat na své rodinné stříbro, uvidíme, že ho ve svém příborníku máme dost málo. Tedy aslepoň ty kousky, pořízené v poslední etapě našich dějin. Byla by to určitě dlouhá inventura, proto se omezím ve svém výčtu na poslední – dvacáté století. Prožil jsem v něm celý svůj dosavadní život a kromě svého dětství jsem nezažil nic zvláště pěkného. Když mi bylo třináct, viděl jsem, jak převážná část mého národa vítala bolševické tanky a zasypávala je kyticemi šeríku. Jistě: když stejné tanky přijely za 23 let znovu, obešlo se to už bez vítání. Ale tehdy (i pak) se povinně říkalo, že přinášíš „svobodu“ a kdovíco ještě. Kolikrát již bylo řečeno slovo „svoboda“ a kolikrát znamenalo pravý opak! Člověk by si mohl myslet, že si národ si přece musí uvědomit odkaz svých tisíciletých dějin, že si dokáže představit důsledky svého jednání – jaká iluze! Toto jsem si bohužel nejvíce uvědomil právě po skončení druhé světové války. Neviděl jsem totiž jen ty tanky. Viděl jsem, jak byly z mé vlasti vyháněny a vražděny statisíce lidí. A byli to hlavně staří lidé, ženy a děti. Bylo jim uloupeno vše, co měli, včetně lidské důstojnosti. Důvod? Německo bylo vojensky poraženo a mnozí „čeští vlastenci“ chtěli být najednou HRDINY (hlavně si chtěli

Část třetí: Výběr z díla

v Sudetech hodně nakrást, ale o tom se nesmělo mluvit). Přímý pokyn k tomu dal sám „prezident“ Beneš. Prezident, který odstoupil a nebyl ještě znovuzvolen. Také vláda takzvané Národní fronty, kterou nikdo nezvolil a která se vrátila z exilu s politickým programem vypracovaným mezi Londýnem a Moskvou. Dnes někteří historikové tvrdí, že prý vyhnání (oni ovšem říkají „odsun“) bylo nařízeno velmocemi. Je to lež a pustý výmysl. „Demokratický“ Západ i bolševický Východ jen souhlasily s Benešem a jeho kumpány. Dávno se už ví, že při vyhnání přišlo o život okolo 250 000 lidí – v tomto děsivém počtu nejsou ale uvedeni zajatí němečtí vojáci, kteří byli po válce hromadně povražděni. Znovu se mohu jen opakovat: viděl jsem to na vlastní oči. TOTO BYL SKUTEČNÝ hromadný zločin, který nemá v evropských dějinách obdoby. Byla to skutečná reálná genocida – ne žádná uměle vykonstruovaná a vylhaná. Zbývá jen připomenout, že všechny tyto zločiny byly Benešem „ospravedlněny“ a anulovány jeho zvláštním dekretem. Je třeba si rovněž uvědomit, že v tomto počínání bylo něco víc, než jen touha a potřeba se vybit na bezbranných lidech a zavděčit se svým protiněmeckým postojem „osvoboditelům“. Kdyby zde totiž naši němečtí spoluobčané zůstali, dostaly by plány na začlenění naší země do východního bloku značnou trhlinu a nebyly by tak hladce průchodné. První poválečné volby u nás vyhráli legálně komunisté (dostali přes 40% hlasů) – ale jak by asi dopadly ony volby ZA ÚČASTI německých voličů? Jistě – naše začlenění do bolševické sféry bylo dávno dohodnuto v Jaltě a v Postupimi, ale nešlo by to tak snadno. A pozdější vývoj v naší vlasti by určitě šel jiným směrem. Tohle všechno jistě vzali v úvahu tehdejší protagonisté v čele s Gottwaldem a spol. Že jim ale „šli na ruku“ i „demokratičtí“ politikové je jistě ještě horší a ostudnější. Kdo tu dobu nepamatuje, asi jen těžko uvěří oné protiněmecké hysterii: tehdy se kupříkladu žádné divadlo u nás neodvážilo hrát cokoli od jakéhokoli německého autora (včetně klasických) a „úředně“ bylo nařízeno, aby slovo Němec bylo psáno malým písmenem – tedy „němec“. Druhé největší etnikum u nás přestalo od té doby de facto existovat. Ale právě ono spolu s námi vybudovalo v této zemi kulturu a všechna historická pozitiva země koruny české. Myslím si, že naše „rodinné stříbro“ bylo vždy to, když jsme jako národ dokázali jednat v souladu s nejlepšími tradicemi svých tisíciletých dějin, když jsme byli součástí a srdcem Svaté říše římské – středem a „dílňou“ křesťanského světa. Odtamtud pramenila a vznikala naše vzdělanost, naše jsoucnost a všechno to, co se nazývá (v tom nejlepší slova smyslu) evropanstvím.

Klidně se dá říci, že spolu s vyhnáním našich německých občanů jsme se SAMI VYHNALI na určitou periferii Evropy. Ne zeměpisně, to samozřejmě není možné,

ale morálně, skutkově a psychicky. Vždyť od té doby to tady jde doslova „od deseti k pěti“ a jedna neblahost střídá druhou. Při nejlepší vůli si nemohu vzpomenout v tomto období (až do dneška) na cokoli, na žádnou událost či dějinný úsek – na nic, na co bychom mohli být hrdí. Záměrně se nehodlám pouštět do detailů. Prostě se mi ani nechce: člověk nemá vždy náladu a chuť vybírat žumpu. Stala se věc, která se nestává tak často: přestali jsme si vážit svého rodinného stříbra. Protože to, co dnes kolem sebe vidíme, stav naší země, morálku, politickou „kulturu“, psi oddanost našim novým „také osvoboditelům“ a jiná a další fakta – to všechno jistě není rodinné stříbro. Ještě tak možná „rodinné železo“. A pořádně zrezivělé. Co se tak vlastně dá dělat se zrezivělým železem? Oklepat? Vzít drátěný kartáč? Znovu natřít? Obávám se, že bude asi třeba velmi razantního zásahu. Snad to celé rozebrat a mnoho částí vyhodit do šrotu. Nebo do vysoké pece a s ostatním materiálem znovu přetavit. Prostě od základu vyměnit. Teprve pak můžeme pokračovat dál. A třeba si jednou pořídit i nové rodinné stříbro.

OSA ZLA

Začátkem března 2002 byla zveřejněna zpráva americké nevládní organizace, která se zabývá některými zdravotními problémy. Jde o „Institut pro energii a výzkum životního prostředí“ (IERR). Na základě údajů poskytnutých vládním „Centrem pro kontrolu a prevenci nemocí“ (CDC) dospěl k závěru, že nejméně 80 000 Američanů onemocnělo nádorovými chorobami v důsledku radioaktivního spadu po zkouškách jaderných zbraní v letech po druhé světové válce. Z toho nejméně 15 000 případů skončilo smrtí. Tehdy se totiž testovaly jaderné zbraně při takzvaných „nadzemních zkouškách“ a teprve od roku 1962 byly tyto testy prováděny v podzemí. Nejčastěji se případy rakoviny vyskytovaly ve státech Iowa, Tennessee, Kalifornie, Oregon, Washington a Idaho. Zkoušky byly prováděny pod zemí, ale USA (a Francie) zkoušely atomové a vodíkové zbraně i mimo své území, hlavně v tichomořské oblasti. Tamní ostrovy a atoly byly sice násilím evakuovány, ale okolní lokality již nikoli. A ještě po mnoha letech se pak prováděla „lékařská měření a studia“ na domorodém obyvatelstvu: jaké účinky mají nejnovější typy atomových a vodíkových zbraní.

Přesně to se odehrávalo přibližně ve stejnou dobu v tehdejší Sovětské svazu. Tam, v oblasti Semipalatinska, v nynějším Kazachstánu a na arktickém ostrově Nová Země, se testovaly zase sovětské atomové a vodíkové zbraně. Dokonce tam byly záměrně ponechány tisíce obyvatel ve svých domovech a na nich (jako v „americkém“ případě) se pak zkoušely „výsledky“ radioaktivního působení. Jak bylo mnohokrát zdůrazněno nezávislémi odborníky a publicisty, sloužily výsledky měření Američanům i Sovětům výhradně k vojenským účelům, nikoli snad k následné ochraně zdraví postižených osob.

Člověk si při tom nemůže nevzpomenout na hrůzostrašné historky o údajných „nacistických pokusech na lidech“ za druhé světové války, na doslova vtělené zlo, spojované se jménem vězeňského lékaře a vědce Dr. Mengeleho, který měl pohybem palce posílat „do plynu“ tisíce židovských vězňů. Zřejmě do těch plynových komor, které byly urychlené a v tajnosti postaveny po válce německými zajatci z vůle vítězů a „vyvoleného“ národa... Člověk si nemůže ani nepřipomenout stovky poválečných procesů s „válečnými zločinci“ – tisíce německých občanů sloužících v uniformě i v civilu své vlasti bylo popraveno a další tisíce odsouzeny k dlouholetým trestům. Když se nad TÍMHLE skutečně zamyslíme, tak si uvědomíme, že opravdovou a jedi-

nou vinou těchto odsouzených bylo, že oni nebyli ti, kdo vyhráli válku... Zato jejich soudci se činili jako praví obránci „práv a svobod“ a „strážci humanity“. Je zbytečné připomínat dávno známé skutečnosti o spojeneckém vyhlazování nezúčastněných civilistů po statisících, o likvidaci vlastního obyvatelstva po milionech jako důsledek „třídího boje“ (sovětský spojenec), etnické čistky, neboli vyhánění milionů lidí z jejich vlasti po válce a jejich vyvražďování během „odsunu“, děsivé podmínky a miliony mrtvých v zajateckých táborech po druhé světové válce. A tento „humánní trend“ přece pokračoval i pak. Chemické a biologické zbraně byly „s úspěchem“ použity ve vietnamské válce (defoliant „Agent Orange“), střely a rakety s „ochuzeným uranem“ ve válce proti Jugoslávii. Okupace a doslovné vykořisťování cizího území v letech dlouho po druhé světové válce byly praktikovány OBĚMA hlavními spojenci: Sovětský svaz okupoval svými vojsky pět evropských států a Spojené státy mají DODNES desítky vojenských základen po celém světě.

To všechno nesporně bylo, je a stalo se. Jsou ale fakta a události, které se nestaly jen náhodou, vlivem okolností a nebo protože jim v tom bylo jakkoli zabráněno. Jsou stejně zločinné, protože se jednalo (jak by asi řekl právník) o zločinný úmysl. Pokud se o nich veřejnost vůbec dozví. Snad si mnozí čtenáři připamatují krátký televizní šot ze začátku března 2002. Vysílaly ho dva či tři televizní kanály a dost možná byla i zpráva v tisku. Jednalo se o krátký („odtajněný“) záběr někdejšího amerického prezidenta Richarda Nixona (aféra Watergate), hovořícího se svým ministrem Henrym Kissingerem. Bylo to v době vietnamské války a Nixon v telefonickém rozhovoru přesvědčuje svého partnera, že bude nezbytně nutné použít na vietnamském území atomové bomby (!). Kissingerovu odpověď není celou slyšet, jen je zřejmý jeho úžas. Jejich rozhovor není dlouhý, nejzajímavější a nejotřesnější je „argument“ amerického prezidenta: „Co proti tomu vlastně máš? Když bomby nepoužijeme, prohrajeme a nevyhrajeme příští volby!“ Ono není důležité, že tehdy USA bomby nakonec neshodily. Tak jako pár let před tím ve válce v Koreji, kde stejnou věc zase pro změnu navrhoval náčelník amerického generálního štábu McArthur: to jsou ovšem dávno známá fakta. Dějinám lidstva úplně stačila ta dvě skutečná použití atomových zbraní proti civilním cílům v roce 1945, kdy byla vymazána z mapy dvě města i s lidmi... Ostatně koncem března 2002 zveřejnila americká oficiální místa SEZNAM ZEMÍ, proti kterým prý bude v případě nutnosti použito atomových zbraní i tehdy, když USA nebudou touto zbraní napadeny jako první. Tato zpráva byla publikována v tisku i televizích celého světa, čtenáři si jistě vzpomenou. Seznam obsahoval, tuším, pět či šest jmen suverénních států.

Část třetí: Výběr z díla

Dnes už nejsou USA jediným vlastníkem tohoto vynálezu. Už dlouho ne. Atomový klub zemí se utěšeně rozrostl. Ne každý jeho člen je ale přijímán a schvalován (Spojenými státy, samozřejmě!) bez námitek. To se možná týkalo jen Anglie a Francie, Sovětského svazu a Číny (z nutnosti!), Indie a Pákistán to už měly těžší. A běda, když vznikne jen stín podezření, že by něco takového jako je atomová bomba mohly mít třeba Irán či Irák! Další faktický člen atomového klubu – Izrael – nemá kupodivu naprosto žádné problémy: celý svět přece ví, že dodržuje všechna základní lidská práva, je zastáncem a šířitelem demokracie a humanity. Kdo o tom snad ještě pochybuje, ať se s důvěrou obrátí na amerického prezidenta a vládu – ti ho přesvědčí o skutečnosti a jsou víc než dostatečným garantem...

Abych tedy v závěru použil současné americké terminologie „OSA ZLA“: ona opravdu existuje. Od roku 1945 (lépe řečeno od roku 1941) a má jméno Moskva – Washington. Jinými slovy komunismus – kapitalismus. Nevadí, že už patří historii. V současné době je jen obměněna. Teď je to Washington – Tel Aviv. Jinými slovy kapitalismus – sionismus. Často mne napadá, jak by bylo dobré mít jakýsi „stroj času“, jaký existuje ve sci-fi románech, a použít ho ke změně dějin někdy ve čtyřicátých letech. To je samozřejmě utopie. Zbývá jen jedna reálná možnost. Všemi svými silami a bez ohledu na oběti dělat všechno pro to, aby i tato „osa zla“ byla zlomena. Není to jen naděje, nás, nacionálních socialistů. Je to naděje normálního bílého světa, jeho hodnot, jeho přežití, jeho budoucnosti.

FILOZOFIE „VELKÉHO NÁČELNÍKA“

Na jaře letošního roku opět Spojené státy „překvapily“ ostatní svět, když ústy svého prezidenta odmítly ratifikovat takzvaný Kjótský protokol a definitivně to potvrdil G. Bush na summitu členských zemí EU a USA ve švédském Göteborgu v červnu tohoto roku. I když to čtenáři jistě vědí, neškodí připomenout, že se jedná hlavně o opatření, která mají zabránit zvyšování emisí škodlivých látek a „skleníkových plynů“ do ovzduší. Ty totiž ve svém důsledku způsobují globální oteplování zemského klimatu. Není to již dávno pouhá teorie, ale vědecky dokázaná pravda: oteplování způsobuje katastrofální změnu životních podmínek ve všech částech a kontinentech Země.

Podle amerického názoru by omezení produkce těchto látek prý „způsobilo těžkou ránu americkému průmyslu a hospodářství“ – a celý projekt je údajně nerealistický. Přitom právě Spojené státy vytvářejí svojí celkovou produkcí asi jednu třetinu všech světových škodlivých látek v atmosféře! Američané tvrdí, že prý klimatická hrozba vlastně neexistuje, že se najdou cesty, jak jí čelit bez omezení produkce škodlivých plynů a emisí. Říkává se, že přání je otcem myšlenky – ale fyzikální a přírodní zákony jsou bohužel silnější. Ostatně tohle tady už jednou bylo – vzpomínáte si? Komunisté kdysi razili heslo „poručíme větru a dešti“! Rodný bratr bolševismu – kapitalismus – jde tedy ještě mnohem dál: chtěl by poroučet zřejmě všem přírodním jevům a zákonům.

Nejedná se bohužel jen o neochotu hlavního a nejmocnějšího kapitalistického státu čelit této globální hrozbě. Často se píše kupříkladu o kácení tropických lesů v jižní Americe, v Indonézii, na Filipínách a dalších oblastech. Půjde-li to dál tímto tempem, zbyde z těchto lesů za krátkou dobu jen ubohé torzo. „Plíce“ naší planety budou nenávratně zničeny. Ano, ale ne tak docela vinou místních vlád těchto zemí. Těžařské firmy, které tuto popravu nenahraditelné flóry provádějí, jsou vesměs z USA – či z jiných západních států. Využívají přitom chudobu a neznalost místních obyvatel, pro které je finanční přínos bohužel rozhodující. Nepodléhejme iluzi, že ostatní státy, které onen Kjótský protokol podepsaly, jsou snad ZÁSADNĚ jiné než USA: ten dokument zdaleka neřeší problémy našeho světa. Je to jen ubohé minimum, jakási „záplata na špatné svědomí“, nic víc. Neřeší totiž samu PODSTATU problému. Hospodářství rozhodující většiny zemí je prostě založeno na kapitalistickém tržním

Část třetí: Výběr z díla

způsobu chápání a pojetí světa a všech myslitelných hodnot. Vědci mohou hledat nejrůznější příčiny všech problémů, ale to vše je druhotného rázu. Kapitalistická ekonomika je založena na nekontrolovatelné touze MÍT, VLASTNIT – víc, než člověk potřebuje k životu. Pojmy jako kultura, krása, zachování přírody a jak se dnes říká „hodnoty trvale udržitelného rozvoje“ nejsou tržnímu způsobu a jeho „filozofii“ ničím jiným než prázdnými slovy. Rozhodující jsou jen a jen peníze – vše se dá na ně přepočítat a vše se dá jimi měřit. Nejen přírodní bohatství, zdroje a ekologický stav světa, ale bohužel i jeho budoucnost. Je až příliš mnoho důkazů, že TRH sám o sobě se svými mechanismy je z hlediska ochrany přírodních zdrojů ve všech směrech kontraproduktivní. Právě úbytek deštných pralesů, stejně jako ubývání orné půdy zabírané pro novou výstavbu, jsou příklady za všechny ostatní příčiny. A neustálá (a stále zvyšovaná) produkce skleníkových plynů a škodlivých emisí představuje zřejmě onen „poslední hřebíček do rakve“ naší planetě, na které žijeme.

Myslím, že je zcela na místě, abych zde uvedl jeden dokument, tedy aslepoň jeho malou část. Dokument je uložen s mnoha jinými ve státní knihovně ve Washingtonu. Indiánský náčelník v dopisu americkému prezidentovi Franklinu Pierceovi roku 1855, v odpovědi na snahu americké vlády získat nová indiánská území, píše mimo jiné: „...Jsme částí Země a ona je částí nás. Stromy a květiny jsou naše sestry – jeleni, koně, majestátný orel, všichni jsou bratři. A tak, když nám velký náčelník ve Washingtonu vzkazuje, že si přeje získat naše území, chce od nás příliš mnoho, neboť ta země je pro nás posvátná. Víme, že váš člověk nerozumí našemu způsobu bytí. Jednou věcí jsme si jisti: země nenáleží žádnému člověku, je to naopak člověk, kdo náleží Zemi. Všechny věci spolu souvisí jako krev spojující členy jednoho kmene. Znečistíte si lože a jednou se udusíte ve vlastních výkalech!“

Citoval jsem doslova a nemám z toho vůbec radost, i když (nebo asi právě proto) ten Indián měl naprostou pravdu. Až za několik málo desetiletí opravdu nebude kde těžit dřevo, až nedostatek potravin donutí mnohonásobně zvýšenou populaci obyvatel „třetího světa“ k zoufalým násilným krokům, až se atmosféra Země začne dusit nedostatkem kyslíku, až se hladina světových oceánů zvýší třeba jen o několik desítek centimetrů vlivem skleníkového efektu – co potom? Zřejmě, až se stát Florida octne pod vodou, teprve pak to vládě ve Washingtonu „dojde“.

O něco výše jsem citoval jednoho indiánského náčelníka. Jsem rád, že mohu učinit totéž i u příslušníka evropské civilizace. Asi před deseti lety, krátce před svou

Část třetí: Výběr z díla

smrtí, byl v Praze jako host na symposiu známý a slavný francouzský oceánograf, vědec, cestovatel a spisovatel Jacques Cousteau. Veřejně tehdy prohlásil: „Je zřejmé, že komunismus vedl k devastaci a zničení přírodních zdrojů všude tam, kde vládl. Ale nemyslím si, že kapitalismus by tyto problémy mohl vyřešit.“

Pan profesor Cousteau to dále nerozváděl. Možná byl příliš zdvořilý ke svým hostitelům. Jeho vyjádření bychom mohli jistě doplnit a upřesnit, ale bylo by to zbytečné. Všichni přece víme, že každý problém má své řešení.

Největším zlem, jež ohrožuje planetu Zemi, není technický pokrok, věda, technologie, průmysl a rozvoj. NE – jsou to nevědomost, ignorance a chamtivost lidské společnosti. Nebo ještě lépe vyjádřeno: je to jistá životní filozofie a společenský řád, které to umožňují. Ať je to stádní a „třídní“ zločinecký systém (komunismus), či kořistnický a ve své podstatě vlastně anarchistický současný zločinecký systém (kapitalismus), výsledek je stejný. Svět je takový, jaký je a není to radostný pohled. Stručně řečeno, chybí mu ŘÁD, VŮLE a ÚCTA K HODNOTÁM. Všechno, co je doslova vlastní nacionálním silám a sociálnímu hnutí v bílé Evropě.

SPOLEČNOST A EKOLOGIE

Otázky životního prostředí jsou nám všem dobře známé, protože se týkají stavu ovzduší, které dýcháme, vody, kterou pijeme, lesů, které by neměly sloužit jen jako zásobárna dřevní hmoty, chemizace a toxicity půdy, potravin a všeho živého, zvýšené eroze půdy, hromadění odpadků všeho druhu kolem nás, atd. Týkají se i úbytku rostlinných a živočišných druhů, z nichž mnohé známe dnes už jen z knížek a obrázků. Ale především se týkají nás samých. Měla by nás děsit představa, že za krátký čas přestanou platit slova naší české hymny „a to je ta krásná země, země česká, domov můj“.

Ve světě se čas od času schází na učených sympoziích delegáti ze všech zemí a dlouze diskutují, pronášejí krásná slova, radí těm druhým i sami sobě. Obyčejně vidí řešení jako více či méně komplikovanou záležitost technického rázu. Otázkou zůstává, zda tento přístup má vůbec nějakou cenu. Vidím tento problém jako otázku charakteru celé společnosti, jako problém institucí ekonomického a politického systému, včetně systému hierarchie hodnot. Logika trhu, stimulující neustálý ekonomický růst, orientuje společnost konzumním způsobem a je takto ve svých důsledcích nepřátelská přírodě (ale i kultuře a jiným hodnotám).

Současný politický systém i s jeho „demokratickými“ mechanismy funguje na krátkozrakém principu volebních cyklů, a tím i preferování okamžitých výhod a rychlých zdánlivých řešení situací. Předchozí komunismus vedl k hotové přírodní pohromě zase z jiných důvodů, především samozřejmě v důsledku samotné ideologie, znásobené ještě totální neschopností a amatérismem řídicích institucí a jejich pracovníků. Tragédií ovšem je, že tržní kapitalismus a parlamentarismus je také zdrojem ekologické krize, a to nejen u nás. Často se říká, že „na ekologii si nejdříve musíme vydělat“ – čili jinými slovy, že stát musí být nejdříve bohatý, aby mohl chránit přírodu. Snad i prostý a nevzdělaný člověk snadno pozná, co je to za nesmysl a šilenství: bude totiž vůbec co chránit, AŽ BUDEME tím bohatým státem?! Pomineme přitom otázku, zda vůbec máme šanci být bohatým státem za současné vlády komunistických pohrobků a opozičně koaličních politických dobrodruhů.

Dalším velice oblíbeným omylem současných „národohospodářů“ je tvrzení, že vše, tedy i ekologické problémy, se vyřeší samo ZÁKONY TRHU, že vlastně není

třeba do něčeho mocensky zasahovat. Sází-li se všechno na automatismus trhu a považuje-li se za žádoucí tím pádem i konzumní způsob života, je to ta nejhorší možná varianta vidění problémů. Každý podnikatel, či podnikající subjekt ví, co by společnost opravdu potřebovala, ale jeho vlastní aktuální a sobecké zájmy ho nutí jednat docela jinak. Nejenže pod tlakem konkurence rezignuje na jakoukoli ochranu životního prostředí, není-li k tomu tlačén legislativou (pokud ta vůbec existuje), ale je často hluchý a slepý vůči progresivním řešením, protože ta se vyznačují vyšším rizikem, nebo začnou přinášet zisk až za příliš dlouhou dobu. Na opravdu velké ekologické projekty prostě není kapitál. Je snad zbytečné zdůrazňovat, že všechny tyto okolnosti jsou zmnohonásobeny u cizích, nečeských podnikatelů či představitelů nadnárodních společností. U nich opravdu ani v nejmenším nelze předpokládat aslepoň minimální zájem o tuto zemi, o zdraví jejího lidu, o její budoucnost. Tohle všechno není nic nového. Vztah člověka k přírodě je starý jako existence obou. Jenže až ve dvacátém století se stal problémem. Chtěl bych pro zajímavost připomenout jedinečný příklad vztahu k přírodě, i když tehdy (zdánlivě) o nic nešlo. Jedná se o málo známý dokument z doby vlády českého krále a císaře Svaté říše římské Karla IV. Ten nechal vyhotovit zákoník známý pod jménem MAIESTAS CAROLINA. V něm se zabývá velice závažnými věcmi a je tam i objemná pasáž o (jak bychom řekli dnes) ochraně přírody a ekologii. Jsou tam kupříkladu ustanovení proti těm (citováno) „kdo budou kácet zdravé dříví a ne ze stromů nemocných či poškozených, kdo budou kácet více dřeva, než samo naroste“ – apod. Výčet je velmi dlouhý a týká se hlavně královských lesů a kromě nich je zmíněna i ostatní příroda, orná půda, řeky, rybníky a mnoho jiného. Tresty byly, pravda, středověké: smrt, v lepším případě stětí ruky či propadnutí majetku.

Myslím si prostě, že chránit přírodu může jen ten, kdo k ní má kladný vztah a tedy i kladný vztah ke svému národu a své vlasti. Bolševická sebranka neměla vztah k ničemu – jen k uchování své moci a svým zvráceným idejím. Ta dnešní sešlost není o nic lepší. „Vylepšila“ tu předchází o spojení a provázanost s mezinárodními silami, které nemají nic společného s ekologickými či kulturními potřebami naší země. Mají jen jeden cíl: urvat, co se dá, rychle a hned. Tak nějak podle známého hesla „a po nás potopa“. A tak si kolikrát představuji, jak by asi trestal otec vlasti dnes. Nejen obchodníky se dřevem, nejen třeba pytláky či ostatní kořistníky a zloděje – ale celou tu povedenou vládnoucí smečku a sebranku, která řídí osudy zemí koruny české. Řídí je (bohužel) naprosto „demokraticky“ – vždyť jsme si je sami zvolili, a většina má přece vždycky pravdu. Nebo by to šlo i jinak?

Část třetí: Výběr z díla

Věřím, že pokud TOHLE lidé pochopí a budou ochotni akceptovat, vyřeší se nejen ekologie, ale i mnoho dalších věcí a spousta problémů.

A teprve pak bude skutečně platit ono „a to je ta krásná země, země česká, domov můj“!

HERALDICKÉ ZAMYŠLENÍ (HERALDICKÁ ZOOLOGIE)

Všimli jste si někdy, že ve znacích a erbech států (a také ovšem šlechtických rodů) je nejčastějším heraldickým znakem zvíře? A ze všech nejčastěji jistě orel či orlice – a lev. Ostatní zvířata jsou v naprosté menšině: medvěd (třeba Podkarpatská Ukrajina nebo Berlín), holub (Kypr), slon (Laos), tygr (Malajsie), kůň (Mongolsko), klokan (Austrálie) či kondor (Chile). Nezvířecí motivy jsou v menšině – náboženská svatyně (Kambodža), lyra (Irsko), strom (cedr – Libanon), nebo sedmiramenný svícen u obřezaného „vyvoleného“ národa. Příkladů je mnoho. Heraldika je sice exaktní, dogmatická a přísná disciplína, ale je často i zábavná a nutí k přemýšlení. Třeba o tom, zda a jak dotyčný znak a figura souvisí (či spíše nesouvisí) s charakterem a vlastnostmi obyvatel onoho státu a národa.

U nás v Čechách to byla u prvních přemyslovských knížat plamenná orlice, zvaná obyčejně svatováclavská. U posledních přemyslovců pak už náš známý lev, který byl českým panovníkům udělen do znaku německými císaři Svaté říše římské – spolu s královským titulem. Lev byl vždy zobrazován s korunou na hlavě. Jen pro zajímavost: koruna tohoto typu neznamená v heraldice monarchii, ale suverenitu. Vzpomínám si při této příležitosti na rok 1961, kdy tehdejší prezident Antonín Novotný po přijetí „socialistické ústavy“ nechal erb předělat. Místo koruny byla lvu nasazena nad hlavu rudá hvězda, na prsním štítku místo dvojitého slovenského kříže hořela jakási „partyzánská“ vatra a celý erb byl místo rytířského štítu přenesen na tzv. „husitskou“ pavézu. Prostě děsivý nesmysl – nejen ta rudá hvězda, ale i ta pavéza. Tu totiž používali nejen husité, ale všechna pěší vojska té doby – tedy také kupř. i křižáci. Dnes je náš lev (až na drobné detaily) zase ve znaku jako dříve. Tedy alespoň na obrázku jako symbol. Otázkou zůstává, zda symbol odpovídá realitě. Královské, volné, nespoutané zvíře ale v souvislosti s dnešní skutečností sotva vyhovuje mojí představě o tomto nádherném tvorů. A také jistě i tím, že lev má opět zpátky svoji korunu. Kdyby měl lidské pocity a mohl mluvit, asi by se náš lev velice podivil oné „omezené suverenitě“, kterou mu určili a vymezili (s tichým a radostným souhlasem našich „vládců“) majitelé onoho obrovského cirkusu. Cirkusu, který má svá největší šapitó v Bruselu, Washingtonu a Tel Avivu. Ať to již bylo s naší suverenitou v minulosti jakékoli, jistě platí, že za posledních 55 let se o ní mluvit nedá

Část třetí: Výběr z díla

- leda s ironií a výsměchem. Do roku 1989 vazalem Východu, od roku 1989 vazalem Západu. Naše místo, které nám vždy v Evropě náleželo, bylo dávno ztraceno. Bylo opuštěno již v roce 1918, definitivně pak roku 1945. Často si myslím, že si toho Lva ani nezasloužíme. Nemohu si přitom nevzpomenout na slavný soudní případ z již zmíněného roku 1961. Tehdy nakreslil známý malíř a karikaturista J. Lidáček (používal pseudonym Haďák) svoji vlastní představu českého státního znaku do časopisu „Dikobraz“. Byla to pavéza („husitská“) a v ní na stoličce seděl dobrý voják Švejk. Měl v ruce půllitr napěněného piva a v zadní části těla mu z kalhot vyrůstal dvojitý ocas.... Malíř tehdy skončil špatně - dostal zákaz publikování a byl i odsouzen za „hanobení socialistického státu“. Nevím, jak by dopadl dnes - ale politické procesy se zvolna a jistě začínají „rozjíždět“ jako za „starého“ režimu, v tom se pochopitelně nic nezměnilo.

To, čím bych chtěl své zamyšlení ukončit, není jistě výrazem nějakého pohrdání naším národem. Je jen výrazem smutku, lítosti a hněvu nad naší dnešní situací. Nejsem malířem - mohl bych ale nový znak třeba jen navrhnout. Byl by to malý kňučící ratlík, právě zbičovaný a zkopaný. Kromě něho by ve znaku bylo vidět i dvě boty: na jedné známá šesticípá hvězda, na druhé pruhy a hvězdy. Ležící pes olizuje boty svého pána... Víte, psi už jsou takoví: můžete je třeba domlátit a oni vám za chvíli budou lízat ruku, ve které je ještě bič. Tohle je u koček naprosto neznámou věcí: i u těch malých domácích, natož u těch velkých v přírodě. Nikdy se nesmíří s útlakem a násilím a brání se do posledního okamžiku - i když už nemají ani nejmenší šanci. Tak se chovají všechny kočkovité šelmy. A nemusím ovšem zdůrazňovat, jak se asi chová majestátný letící nádherný dravec, který je jistě stále NAŠÍM symbolem. OREL je pro nás zosobněním svobody, volnosti, nespoutanosti a síly. Je symbolem boje, vůle a vítězství. Je pro nás i tradicí, slavnou minulostí a nadějí pro budoucnost. Je odkazem všech, kdo v jeho jméno bojovali a umírali.

O PODVODU KONZUMNÍ SPOLEČNOSTI

Výraz „konzumní společnost“ se v poslední době velice často objevuje v článcích, úvahách a zamyšleních všech možných komentátorů ve většině médií. Co se pod tímto výrazem vlastně skrývá? Patrně (zjednodušeně řečeno) asi to, že jde o jakousi závislost na vlastnictví. Konzumovat člověk samozřejmě musí, spotřeba patří nezbytně k životu – ale to, co označujeme jako konzumní společnost je stav, kdy člověk vlastní něco jen proto, ABY TO VLASTNIL, i když to přímo k životu nepotřebuje. Kumulace majetku nad možnosti ho využít. Hromadění nepotřebných věcí, které neslouží k užítku, ale nanejvýš ke společenské reprezentaci.

Je velkým omylem si myslet, že tento způsob života je jakýsi plod či výtobytek naší společnosti až od roku 1989. Konzumní styl života vznikl – podle mého názoru – již „v hloubi“ předešlého režimu, řekněme zhruba tak od šedesátých let. Od bolševického režimu to byla jakási tichá dohoda s občany, taková „smlouva“ mezi mocí a veřejností: My vás necháme konzumovat a vy budete mlčet a tvářit se, že je všechno v pořádku. Můžete si pořizovat chaty, chalupy, auta, barevné televizory, kupovat Bony, vybírat si zboží v Tuzexu, dívat se v televizi na „normalizační“ seriály pana Dietla a patričně „učesané“ estrády a veselohry. A spousty dalších „nezbytností“. A za to se nebudete bouřit, budete chodit pořádané k volbám s jednotnou kandidátkou, budete chodit s mávátky a třepetalkami do průvodů na bolševické svátky a výročí, budete v bolševických odborech, v SČSP, KSČ, ČSSM, podepisovat „anticharty“ a tak podobně. NĚCO ZA NĚCO. A většina společnosti to bohužel přijala jako svůj životní styl. Ostatně nebylo žádným tajemstvím, že tehdejší Československá socialistická republika byla (vedle NDR) relativně nejbohatším státem východního bloku.

A dnes?

Je to V PODSTATĚ TOTÉŽ. Jen jaksi přibýlo negativních prvků a trendů – a kamufláže. Obrovskou roli ve zvyšování nesmyslné spotřeby a konzumu hraje všudypřítomná a agresivní reklama, která doslova zahlcuje každého občana – v tisku, rozhlasu, na ulici – a nejvíc ovšem v televizi. Tam je reklama nejen nevkusná, drzá a často velice stupidní, ale je divákovi vnucována způsobem hraničícím s hulvátstvím. Jak jinak nazvat fakt, když se v průběhu divadelní hry či filmu děj násilně přeruší

Část třetí: Výběr z díla

a uzaslý divák je nucen nechat se přesvědčovat, které dámské vložky, prací prášky, zubní pasty a značky whisky jsou nejlepší? Ale nejen reklama – celý „západní“ styl života, který se u nás od roku 1990 začal stále výrazněji prosazovat a propagovat, jen kopíruje onen „nedostižitelný“ vzor, tak běžný hlavně ve Spojených státech.

Výrazně a živelně se zvyšuje spotřeba doslova VŠEHO. Třeba spotřeba elektřiny (a ta se nevíce vyrábí v uhelných elektrárnách), města jsou přecpána automobily, které otravují vzduch a zatěžují normální pohyb. Neustále přibývá všech druhů odpadů, protože přibývá i jejich zdrojů – obřích supermarketů, kde se na jednom místě dostane prakticky cokoli, pochopitelně zabaleno v úhledném plastovém obalu. Třeba si to někdo ani neuvědomuje, ale prodávat pitnou vodu v plastových lahvích je fakt, který se kdysi publikoval v literatuře sci-fi, líčící Zemi po globální katastrofě. Jsem už dost starý a vždy, když jsem se potřeboval napít, tak jsem prostě otočil kohoutkem v koupelně (to, že dnes není tato voda příliš „pitná“, jen potvrzuje onu nenormálnost). Mohl bych pokračovat a vyjmenovávat další prvky konzumní společnosti a jejího dopadu na náš život a životní prostředí – byl by to dlouhý výčet a skončil by seznamem nejznámějších ekologických havárií a katastrof.

Ptát se, kdo to všechno zavinil, je zcela na místě. Odpověď by mohla zabrat několik tisíc stran, ale dá se také říci velmi krátce: Je to mechanismus tržní ekonomiky s jeho „posvátnými“ zákony, vhodně doplněný a podmíněný principem tzv. pasivní parlamentní demokracie. Normální člověk je už znechucen všemi těmito vymoženostmi, je jimi pohlcen a hledá štěstí tam, kde ho najít nikdy nemůže. Je to doslova patologické přesvědčení, že co člověku chybí ke štěstí, je možno KOUPIIT. Štěstí ovšem („naštěstí“) není závislé na výši bankovního konta, ale na stavu naší mysli, na schopnosti být šťasten. Měřítkem pokročilosti země je hrubý národní produkt – „hrubé národní štěstí“ nikoho nezajímá.

Na počátku své úvahy jsem uvedl pomyslnou „dohodu“ mezi komunistickým režimem a občanem. Chtěl bych nyní uvést podobnou a rovněž nevyslovenou dohodu mezi současným občanem a dnešním režimem. Režimem, který se tak rád ohání pojmy jako trh, spotřeba, blahobyť, ekonomický růst, parlamentní demokracie, západní ideály, občanská společnost, lidská práva, rovnost ras, humanita apod. Právě tento režim, tak jako dříve ten bolševický, uzavřel s občany – a o tom jsem přesvědčen – jakýsi „pakt“: „Čím víc si budete kupovat a pořizovat zboží, tím se stanete šťastnějšími a svobodnějšími“. Kdo se v tom ještě dobře nevyzná a tápe, tomu ochotně pomůžte

všudypřítomná reklama. „Návdavkem“ obdrží občan jako zvláštní prémii a pozornost svoji nezbytnou „kulturní“ náplň – zase hlavně tu televizní. Už ne Dietlovy seriály a pokleslé estrády. Vývoj pokročil: Teď jsou k dispozici právě americké thrillery, hvězdné války, batmani, supermani, Dallas, Star Trek – no a z českých luhů a hájů občas duchaplné besedy s našimi politiky.

Ale pozor: Stále platí ono kupecké NĚCO ZA NĚCO. Tohle všechno a ještě mnohem víc můžeš člověče mít – chceme za to jen maličkost: Naprostou loajalitu k režimu a zavřené oči před jeho politickými praktikami a dělbou moci. Žádné demonstrace a protesty. Žádné petice, akce a shromáždění. Žádná sdružení a spolky, které by vyznávaly a propagovaly cokoli jiného, než vládní moc. Připouští se jen jediná výjimka: komunisté a anarchisté. Stačí jen mlčet a hlavně jít jednou za čtyři roky „svobodně a demokraticky“ k volbám – a zvolit kohokoliv. Jednotná kandidátka jako za minulého režimu už sice není, to je pravda, ale existují přece opoziční a koaliční smlouvy, toleranční patenty, přestupy v poslaneckých klubech a ostatní vymoženosti parlamentní demokracie: Rozdíl mezi „dřív“ a „teď“ není ani příliš patrný.

Vlastně toho ani tak mnoho není, co na občanovi režim požaduje. Ovšem kdo by se přeci jen ozval a „vzbouřil“, ten bude vyobcován, popliván, znemožněn a potrestán. Pro politické extremisty, ultrapravičáky a fašisty není přece v této šťastné a spokojené zemi místo!

DESET LET OD SAMETOVÉHO PODVODU

Letos to bude již deset let. Všichni z nás to pamatují – i když mnozí byli tehdy ve-lice mladí. Já sám toho pamatuji za svůj život víc než dost a většinou to byly od „našich státníků“ SAMÉ LŽI A PODVODY. Když skončila druhá světová válka, byl jsem malý chlapec. Ale dobře se pamatuji na jásající davy lidí, kteří vítali „osvoboditele“ z východu i ze západu. V období po válce se společensko-politickému systému u nás říkalo lidová demokracie (doslova přeloženo „lidová lidovláda“) – a systém byl stejně stupidní jako jeho název. Tvrdilo se, že prý jsme mostem mezi Východem a Západem. Pochopitelně vše byl od samého začátku gigantický podvod (ještě ne sametový): tehdy byla dávno celá Evropa rozdělena v Jaltě mezi „vítězné mocnosti“. My připadli těm na východě. Stvrzeno to bylo Vítězným únorem 1948. I tehdy lidé (a nebylo jich vůbec málo!) jásali, nosili transparenty, vlaječky, mávátka, křičeli hesla, podepisovali závazky: budoval se socialismus. Jen nemnoha lidem bylo jasno, že se ZASE jedná o podvod. Když už vše po letech nešlo dost dobře „utáhnout“, nastoupilo „Pražské jaro 1968“. A s ním tzv. socialismus s lidskou tvář. Nádherný název – co říkáte? A lidé – co myslíte, že dělali? Správně: jásali. Dubček a Svoboda byli národními hrdiny. Celý svět prý na nás hledí, jak u nás dokážeme, že i socialismus se dá dělat jinak... V srpnu 1968 euforie skončila. Lidé pro změnu nejásali – aspoň ne hned. Hrdinové Pražského jara podepsali v Moskvě kapitulaci a doma „pendrekové zákony“. Za dva roky poté vypukla éra „normalizace“. A lid se opět naučil jásat, chodit k „volbám“, na spartakiády, do průvodů, volat a mávat, odsuzovat chartisty, podepisovat anticharty, umělci jezdili do Sovětského svazu na zájezdy... No prostě jako za „starých dobrých časů“. A zase to vydrželo nějaký čas. Do „perestrojky“. Byla u nás pod názvem přestavba vítána – no jak jinak, než jásotem.

Teprve pak přišel onen „šlustrík“, vrcholné cirkusové číslo, jaké se předvádí v každé pořádné manéži na závěr představení: Vítězný samet 1989! Byl to mistrovský tah: komunismus padne, ale komunisté zůstanou! Vzpomínám si, že se tehdy na Letenské pláni sešlo 3/4 milionu lidí a na pokyn pátera (dnes biskupa) Václava Malého se všichni nahlas modlili „Otče náš, odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim viníkům...“ Neuvěřitelné? Ale kdepak: bohužel naprostá pravda. Chtěl bych, aby mi bylo dobře rozuměno – nemám nic proti modlitbě ve správný čas a na správném místě. Sám jsem věřící – i když si myslím, že Boha mohu uznávat a chválit i jinak. Byly vymyšleny a hlášány slogany typu „nejsme jako oni“, nebo

Část třetí: Výběr z díla

„všichni jsme byli vinní“ – s tímhle heslem přišel pan Havel – a ty jen dovršily snad největší podvod v našich novodobých dějinách. Lidé ale tehdy šileli radostí – a opět samozřejmě jásal. Vůbec jim třeba nevadilo, že předsedou nové vlády byl jmenován „disidentským prezidentem“ soudruh Čalfa, spoluautor oněch pendrekových zákonů, že prakticky všichni bolševičtí zločinci nejen že nebyli potrestáni, ale zastávají v podstatě dál vysoké státní, politické i hospodářské funkce – i když mnozí z nich zručně a rychle převlékli své stranické dresy, takže se dnes často mají daleko lépe, než kdy předtím. Lidé se naopak učili utahovat si opasky. Ale VĚŘILI. Věřili, že tentokrát je už po všem, tentokrát jsme snad už ze všeho venku, vyhráli jsme – nebo ne? SAMOZŘEJMĚ, ŽE NE. A právě u nás, v naší zemi, je nejlépe vidět, jak v podstatě stejně zločinné a lživé jsou oba systémy: komunismus i kapitalismus. Jsou jako srostlá dvojčata; mají jiná jména, ale společnou cestu. A stejný krevní oběh: tím je podvod a lež, které jim oběma proudí v žilách. A zatím, co jedno dvojče lže o „vládě dělnické třídy“ a komunistických ideálech, druhé provádí to samé frázemi a praktikami parlamentarismu, partajničněním, vládou neschopných, ale neomezenou mocí dosazených finančních mafiánů, poskoků mezinárodního sionismu a kapitalismu. A co je ještě oběma dvojčatům společné? Že pojmy RASA, NÁROD a VLAST jsou u nich v nemilosti, prostě neexistují. U těch prvních se tomu říkalo komunistický internacionalismus, u těch druhých globalizace, nadnárodní zájmy, občanská společnost apod.

Deset let. – Jak dlouho ještě bude trvat, než lidé u nás poznají a pochopí, že tohle všechno je jen monstrózní divadlo a pouťová atrakce? A za jak dlouho na to přijdou jinde? – ta otázka je případná: NĚKDE na to už přišli – jsou to, pravda, už desítky let, ale co to je proti novodobým dějinám? My otevřeně prohlašujeme – to není náš stát, to není naše vláda, to není náš prezident, to není systém a společnost, kterou bychom uznávali a respektovali!

Pokud budeme chtít (a my budeme), aby skutečná změna, skutečná revoluce, která smete všechny ty podvodníky, lháře, zločince a vlastizrádce, byla ku prospěchu národa a společnosti, pak nesmí být rozhodně sametová. Ti, kdo nám jsou v dějinách vzorem, vyznávali odvahu a sílu. Také čest a věrnost – třeba sobě samým. Neschopnost, lež, špína a zlo MUSÍ být odstraněny. Totálně a beze zbytku.

My zvítězíme – právě proto, že nemáme jinou možnost, jak obstát se ctí a věrností k sobě samým.

Přílohy

Z jednoho zapomenutého rozhovoru...

...A ještě jedné důležité věci bych se chtěl v našem rozhovoru dotknout. Dlouhou etapu Vašeho života jste prožil za vlády rudého moru. Je šokující, když i někteří mladí lidé mluví o tomto skrznaskrz prohnilém systému stylem: „Vždyť ono to zas tak špatné nebylo...“ (o střední a starší generaci nemluvě). Na vlastní kůži jste prožil komunistickou zločlnu, co byste nám k této věci řekl? A co „2000 slov“, o co tenkrát šlo?

O bolševismu řeklo a napsalo mnoho lidí mnoho slov, myšlenek a hodnocení. Asi bych je jen opakoval. Kdybych to měl nějak vyjádřit opravdu po svém (ale „nevědecky“), řekl bych, že komunismus i kapitalismus jsou jako sourozenci – a nejen to: jsou jako srostlá (siamská) dvojčata. Že to jedno z nich je starší? To je jen zdání, už při narození bylo druhé přirostlé – ze začátku bylo sice zticha a dost nenápadné, zato potom se rozkřičelo jak se náleží. Každé z dvojčat má jiné jméno, ovšem, to dvojčata mívají. Obě kráčeji spolu a i když se někdy pohádají, drží při sobě doslova jako příštitá a jedno bez druhého „nedá ránu“. Příklad za všechny – druhá světová válka: ale to už jsem uváděl jednou. Obě dvojčata mají samozřejmě společný krevní oběh: lež, podvod a přetvářku své skutečné podstaty před lidmi, kteří se dají tak snadno podvést. Komunisté podvádějí idejemi o rovnosti všech lidí, o třídním boji, o komunistickém internacionalismu. Kapitalisté zase idejemi o všemocnosti trhu, bláboly o právech a svobodě každého člověka, o globalizaci. A obě dětičky asi nebyly zrovna

ve škole, když se učilo cokoli o pojmech RASA, NÁROD, VLAST. Když jsem říkal rostlá dvojčata, měl bych uvést snad i jejich matku, která je porodila: světový sionismus. Člověk nemusí být nějak zvlášť chytrý a vzdělaný, aby neviděl, KDO dnes vládne ve skutečnosti světu a má z toho prospěch. To ani nemusím a nebudu rozvádět. Co proti tomu všemu dělat? Dost pravdivě to třeba říká W. Shakespeare v jedné své tragédii: „Na zlou nemoc jen zlý lék platí, má-li pomoc být“. My známe ten „zlý lék“ – je ovšem zlý pro naše nepřátele, pro nás je jedinou možností a cestou.

Ptáte se i na „2000 slov“ – trochu to souvisí s předešlým textem. Byla to výzva z léta roku 1968, tedy ještě před příchodem „bratrských armád“. Uveřejnily ji tehdy skoro všechny noviny. Byl jsem mezi prvními, kdo ji podepsali, ale hlavně mezi těmi, kdo sháněli podpisy tisíců lidí, kteří se svými podpisy s výzvou ztotožňovali a podporovali ji. Je ovšem také pravda, že mezi signatáři byli mnozí, kteří pak v době „normalizace“ svůj podpis odvolali, zapřeli, nebo se zbaběle vymlouvali (případ Jana Wericha a mnohých dalších). Ve stručnosti šlo ve výzvě o to, že se odmítala myšlenka tzv. Pražského jara („socialismus s lidskou tvář“) jako pustý bolševický podvod a lidé se nabádali, aby vzali spravedlnost do svých rukou a naráz skoncovali s komunismem a jeho nositeli. Listiny s podpisy jsme posílali doporučeně poštou na ÚV KSČ, na předsednictvo vlády, do parlamentu, na Hrad a také do redakcí všech novin. Po nástupu normalizace mne samozřejmě vyhodili ze zaměstnání a ještě jsem „vyfasoval“ dva roky. I tak jsem se ale vždy považoval za „dítě štěstěny“ – kdyby mne byli dostali třeba koncem padesátých let, možná bychom dnes ani nemohli spolu hovořit a plánovat, jak dál – s tímto rizikem jsem ale vždycky musel počítat a prostě si nic podobného vůbec nepřipouštět. Chtělo to „jen“ normálně žít, radovat se z každé maličkosti a nikdy neztrácet víru. A u mne speciálně (snad geny po otci) nikdy neztratit smysl pro humor, třeba i ten „černý“.

Ale ještě malý „doslov“ k 2000 slov – bylo to rozhodně DALEKO víc, než ona bezzubá a smířlivá Charta 77. Komunisté se samozřejmě od té doby poučili a už neudělali chybu. To, co se jim nepovedlo a vymklo z rukou v roce 1968, to se jim podařilo v roce 1989 – sametový podvod jim bohužel vyšel. Komunismus padl? Ano, ale komunisté zůstali dál. Jejich moc a postavení se nejen nezmenšily, ale zvětšily. Stačilo jen obléknout správný nový kabát, spojit se se správnými tzv. disidenty a smát se lidem do očí. Já sám jsem nové „garnituru věřil“ jen několik málo dní. Prohlédl jsem podvod ve chvíli, když Havel dosadil jako premiéra soudruha Čalfu a do nové vlády ostatní „nepostradatelné“ soudruhy. Možná to chtělo něco jako nových 2000 slov

- ale bylo už zřejmě pozdě. Zmanipulování lidí by asi ani nereagovali. Teď to bude do budoucna ovšem o to těžší. Těžší - ale ne nemožné, to si nesmíme ani na okamžik připustit. Řešením bude právě jen to, co tak výstižně řekl W. Shakespeare. A když ten „zlý lék“ nepůjde aplikovat v tabletách, zbývá stále ještě patriční dávka v injekci.

Když jsem si s Vámi začal dopisovat, napsal jste mi, že v nás vkládáte velké naděje. Pro mne osobně byla tato slova, ostatně jako mnoho Vašich dopisů i osobních setkání s Vámi, velkým povzbuzením a zároveň obrovským závazkem tyto naděje nezklamat. Jde o věci, které dodávají člověku sílu ve chvílích nejtěžších. Náš časopis bude číst mnoho, především mladých lidí, kteří uznávají naše hodnoty. Mohl byste jim vzkázat něco, čím byste je ještě více motivoval pro náš boj, čím byste je utordil v přesvědčení, že to, za co bojujeme, je správné a je naší povinností za toto i život dát všanc?

Chtěl bych vám všem říci mnoho věcí - velmi mnoho. Ale bylo by to nad rámec tohoto rozhovoru. Snad tedy jen to, že si myslím, že nejdůležitější v životě je stát na té správné straně. Když bezpečně VÍM, že to, čemu věřím a co vyznávám, je jediné správné a jediné schopné, pak také musím dělat VŠECHNO a být ochoten podstoupit VŠECHNO, abych mohl pomáhat tyto ideály uskutečňovat. Ono to opravdu není jen nějaké běžné přesvědčení a názor, jakých jsou tisíce. To, co my vyznáváme, je v podstatě totéž, čím se řídí zákony přírody a co potvrzují i dějiny. A není naprosto rozhodující, že jsme počtem v menšině. Všechny velké věci v dějinách lidstva VŽDY nejprve vyznávalo a prosazovalo jen malé množství jedinců, někdy dokonce jen jeden jediný člověk. To je ovšem normální - kvalita je vždy nadřazena kvantitě. Stokrát, tisíckrát mohou komunisté či pseudohumanisté tvrdit nesmysly o rovnosti lidí a rovnosti ras, do omrzení mohou blábolit, že většina má pravdu a další podobná tak oblíbená zaříkávadla. My dobře víme, že to všechno jsou evidentní a prokazatelné nesmysly, že příroda a dějiny mluví a dosvědčují pravý opak toho všeho - a nejen v těchto případech. Ovšem vědět něco je jedna věc - a chovat se podle toho je věc jiná. Jednu okolnost bychom ale měli vědět dopředu: ne vždy dokáže člověk v reálném čase uskutečnit to, o čem usiluje. Proto je vždy více rozhodující, CO ČLOVĚK CHCE, OČ BOJUJE. Ne každému je dáno, aby byl odměněn výsledkem. Ten totiž záleží na mnoha a mnoha okolnostech, které není možné vždycky předvídat, očekávat a tedy jim i čelit a ovlivňovat je. Adolf Hitler je jistě náš největší vzor v tomto století - a patrně nejen v něm. A přece: nedosáhl svého cíle. Dokázal ale možná něco navíc - zažehl touhu a oheň v srdcích mnoha a mnoha statečných a čestných lidí. Také víru a přesvědčení, že ZLO může a musí být poraženo, že můžeme zvítězit, protože

musíme zvítězit. Dokázal zlo pojmenovat a ukázal cestu. A vzkázal nám všem, že jediná věc na světě má opravdu význam: bojovat a udělat COKOLI, aby náš svět byl jiný než je.

Stateční a hrdí muži jednotek SS měli své heslo - MEINE EHRE HEISST TREUE. Každý, kdo toto vyznává, nehledí na výhody, pohodlí, utrpení a bolest. Třeba ani na to, jak bude dlouho živ. Mnozí z vás už určitě poznali aspoň část z toho všeho. Určitě přijdou i horší zkoušky vaší odvahy a charakteru. Já sám jsem vždycky věděl, že se vítězství naší věci těžko mohu dožít, i když by to znamenalo splnění mého největšího snu a přání. Vy se určitě dožijete - svět a jeho dějiny se nedají natrvalo zastavit. V době mého mládí jsem si připadal beznadějně sám - nebo v nejlepším případě nás byla hrstka. Dnes se přece stačí podívat, co se děje nejen u nás, ale v celé Evropě. Nejsme přece sami - a bude nás stále víc. Dokážeme to, protože nikdo jiný za nás tohle neudělá. A stačí vlastně opravdu jen jedno. Řídit se tím, co vyznávali naši předchůdci a učitelé:

-MEINE EHRE HEISST TREUE-

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

3T 155/2002

Obvodní soud pro Prahu 5 rozhodl v hlavním líčení konaném dne 10.října 2002 v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Kašíka a přísedících Hany Zdražilové a Václava Metelky takto :

Obžalovaný

Ing. Roman **S k r u ž n ý**,

nar.31.10.1932, bytem Praha 5, Ottova 921

j e v i n e n , ž e

v přesně nezjištěné době do roku 2001 na blíže nezjištěném místě s dosud neztotožněnými osobami vytvořil audiokazetu s názvem „ Ne-známi autoři – Pravda o Lži“ která byla následně šířena prostřednictvím neztotožněných osob na srážech a setkáních osob vyznávajících národnostní, rasovou, náboženskou a třídní zášť, kdy na uvedené audiokazetě v rozhovoru otevřenou formou propaguje nacismus, neonacismus, kolaboraci s nacistickým Německem a hlásá národnostní, rasovou, náboženskou a třídní zášť

t e d y : podporoval a propagoval hnutí, které prokazatelně směřuje k potlačení práv a svobod člověka a hlásal národnostní, rasovou, náboženskou a třídní zášť a takový čin spáchal účinným způsobem

t í m s p á c h a l

restný čin podpory a propagace hnutí směřujících k potlačení práv a svobod člověka podle § 260 odst.1,2 písm.a/ tr.zák.

a o d s u z u j e s e

podle § 260 odst.2 tr.zák. k trestu odnětí svobody v trvání **t ř í** let.
Podle § 39a odst.3 tr.zák. se obžalovaný pro výkon trestu zařazuje do věznic
s d o z o r e m.

O d ů v o d n ě n í

V hlavním líčení zjistil soud, že obžalovaný Ing. Roman Skružný v přesně nezjištěné době do roku 2001 na bližší nezjištěném místě s dosud neztotožněnými osobami vytvořil audiokazetu s názvem „Ne-známi autoři – Pravda o Lži“ která byla následně šířena prostřednictvím neztotožněných osob na srazech a setkáních osob vyznávajících národnostní, rasovou, náboženskou a třídní zášť, kdy na uvedené audiokazetě v rozhovoru otevřenou formou propaguje nacismus, neonacismus, kolaboraci s nacistickým Německem a hlásá národnostní, rasovou, náboženskou a třídní zášť.

Obžalovaný na svoji obhajobu uvedl, že hlas na audiokazetě není jeho, on se na vytvoření této kazety s názvem „Ne-známi autoři – Pravda o Lži“ nijak nepodílel. Obžalovaný dále uvedl, že se nemůže vyjádřit k tomu, zda se ztotožňuje s názory mluvčího na audiokazetě, neboť by se vystavil nebezpečí trestního stíhání. V naší společnosti jsou totiž některé názory zakázané.

Obhajoba obžalovaného posoudil soud jako nevěrohodnou. Z odborného vyjádření Kriminalistického ústavu Praha bylo zjištěno, že hlas mluvčího, který na kazetě odpovídá na otázky, je totožný s hlasem obžalovaného. Z odborného vyjádření svědka PhDr.Gregoroviče vyplývá, že předložený materiál – tedy písemný přepis proslovu obžalovaného na kazetě - je nejotevřenější formou propagace nacismu, neonacismu, kolaborace s nacistickým Německem a hlásání národnostní, rasové, náboženské a třídní zášti. Jeho cílem je obhajoba pseudostátního útvaru Čechy a Morava, čili popření naší samostatné státnosti a propagace tzv. nacionálně socialistické říšské myšlenky, podle níž byly české země odjakživa přirozenou součástí Německé říše. Vymazávání Židů a jiných národů či etnik za druhé světové války je nejen popíráno, ale v podstatě schvalováno. Za války se němečtí vojáci nedopustili žádného válečného zločinu. Proslov obžalovaného na kazetě propaguje tudíž hnutí, potlačující práva a svobody občanů. Z přepisu reportáže „Hlas“ pořadu „Fakta“ vysílaného Českou televizí dne 3.9.2001 bylo zjištěno, že reportéři České televize zachytili audiokazetu „Pravda o Lži“, která koluje mezi mladými neonacisty. Autoři reportáže „Hlas“ zjistili, že na rasistických hudebních koncertech se tato kazeta prodávala za 50 Kč, byl o ni zájem, bylo jí více kusů a na konci koncertu již byla vyprodaná. Závěr rozhovoru na audiokazetě „Ne-známi autoři – - Pravda o Lži“ je prakticky totožný s článkem obžalovaného v časopise Vlajka /sám obžalovaný uvedl, že tento článek psal/. V tomto článku obžalovaný uvádí, že demokracie, právo většiny, rovnost všech lidí nebo humanita jsou obłudné pojmy, které se staví proti jedinému a platnému řádu – zákonu o přirozeném právu těch schopnějších a silnějších na přežití. Tito mají povinnost rozhodovat o druhých, i když jsou v menšině. Obžalovaný nazývá svoji cestu a cestu svých přívrženců jako let orla, lovce, který odstraňuje v přírodě hlavně vše slabé, zbytečné a špatné. Do kontextu těchto důkazů zapadá i skutečnost, že obžalovaný k této trestné činnosti inklinuje, byl totiž v minulosti již odsouzen trestním příkazem Okresního soudu v Rakovníku pro trestný čin podpory a propagace hnutí směřujících k potlačení práv a svobod občanů podle § 261 tr.zák. a trestný čin hanobení národa, rasy a přesvědčení podle § 198 odst.1 písm.b/ tr.zák., kterých se dopustil tím, že se podílel na vydávání časopisu projevujícího sympatie k fašismu a hnutím směřujícím k potlačení práv a svobod občanů.

Lze tak uzavřít, že provedenými důkazy bylo nepochybně prokázáno, že obžalovaný podporoval a propagoval hnutí, které prokazatelně směřuje k potlačení práv a svobod člověka a hlásal národnostní, rasovou, náboženskou a třídní zášť, neboť namluvil audiokazetu následně uvedenou do oběhu ve více kusech – tento čin tedy spáchal účinným způsobem – a tak naplnil znaky skutkové podstaty trestného činu podpory a propagace hnutí směřujících k potlačení práv a svobod člověka dle § 260 odst.1,2 písm.a/ tr.zák. Z dostupných důkazů se nepodařilo zjistit, kdy k vytvoření kazety došlo, soud mohl ve skutkové větě výroku o vině rozsudku pouze konstatovat, že se tak stalo v nezjištěné době do roku 2001. Dobu činu zahrnuje však nejen období jejího vzniku, ale i období jejího následného šíření. Způsob vedení rozhovoru na kazetě / krátké dotazy a obšírné vysvětlující odpovědi / jasně nasvědčují tomu, že obžalovaný věděl o tom, že je nahráván a chtěl být nahráván. Rozhodně dále nešlo o soukromou akci obžalovaného s jedním známým posluchačem, ale o záměrnou tvorbu média určeného k další distribuci. Jednání obžalovaného není realizací jeho práva na svobodu projevu. Každé právo a svoboda jsou realizovatelné jen do té míry, pokud nenarušuje práva a svobody jiných lidí. Obžalovaný svými sympatiemi k fašismu ovlivňuje především mladé a nevzdělané lidi s minimálními historickými vědomostmi. Jestliže fašistický režim cílevědomě vyražďoval milióny lidí z důvodů národnostních, rasových, politických a jiných, jeho propagace mezi těmito osobami ohrožuje práva a svobody všech občanů a je hrozbou celé společnosti. Obžalovaný to názorně dokládá svým publikovaným názorem, že jen silnější má právo a povinnost přežít a odstranit vše slabé.

Při úvaze o druhu trestu a jeho výměře soud přihlédl zejména ke stupni nebezpečnosti trestného činu obžalovaného pro společnost a k možnostem jeho nápravy. Obžalovaný se svého činu dopustil ve lhůtě podmíněného odsouzení pro prakticky totožnou trestnou činnost. Podmíněný trest odnětí svobody uložený Okresním soudem v Rakovníku se tedy minul účinkem. Obžalovaný se svého jednání dopouští zaniceně a tvrdošíjně nerespektuje kriminální hodnocení takového jednání společností. Výchovná složka trestu v důsledku postojů obžalovaného tak ustupuje do pozadí, a na významu nabývá zejména složka represivní a složka ochrany společnosti. Proto byl obžalovanému uložen již nepodmíněný trest odnětí svobody, vzhledem k vysokému věku obžalovaného na spodní hranici zákonné trestní sazby. Obžalovaný byl pro výkon trestu zařazen do mírnějšího typu věznice, než pro který jsou splněny zákonné podmínky zejména s ohledem na poslední citovanou okolnost.

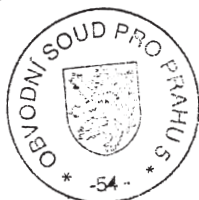
P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do o s m i dnů od doručení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím zdejšího soudu. Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku, může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Odvolání musí být ve shora uvedené lhůtě nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně podle § 251 tr.ř. / 5 dnů / také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které

rozsudku předcházel. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

V Praze dne 10.října 2002

JUDr. Václav Kašík v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení :
Romana Jeřínková

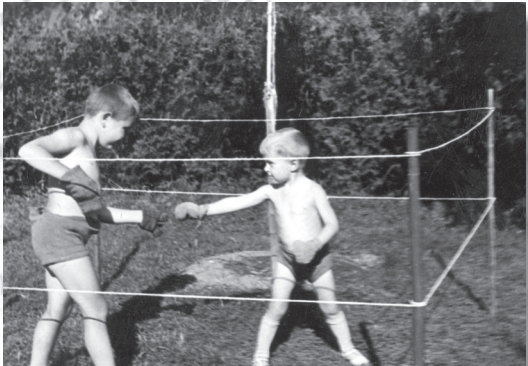

Dětství a válka

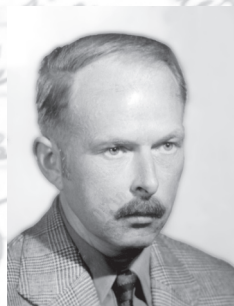
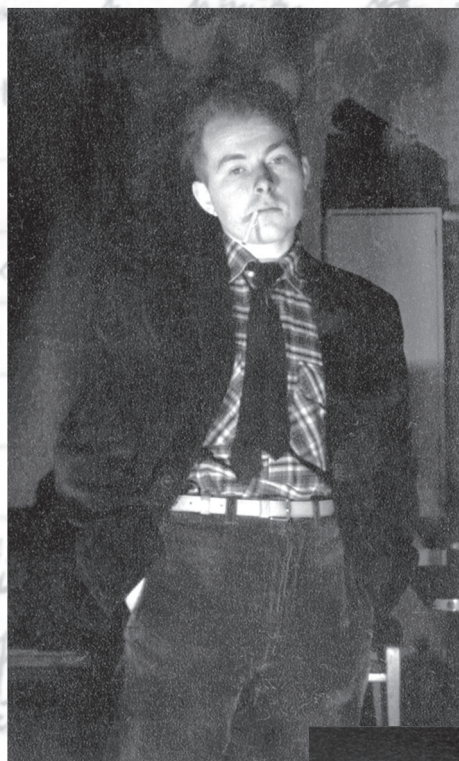

musimintelbui preti raket, ldy oca tyto pajmy byly
numolovadni formalovany a jeziche reformam de
eternari studeni vedeloval a opit pautizoval.

Muj otec mel fantastickou
sipleh nsteh... Nacina i
srit
arta
kruh
vsih
moh
A dolych namma mrozar
repta. Myphi si vichs
i ktrnal, ale nikdy ho marnit. To trilea
Sdyt jim
tatu jim
Sruslivi de
mre e rva
mre taly
krocha smel
s tankli smirka pntell a ne mtj vudny' deta
jim poditel, re Quis pparovnin ve kuder kar
3x stavn. Vopaminu si, a taly rdel:
Del jim ti slova re mter nat e proktrnt co

to kof vuvodny' jubo pi, et mesok so maku
"nizmor vuvodny' z stran z porofu i vuvod.
Mik a kibrami mah' kof (1+1) - a portle

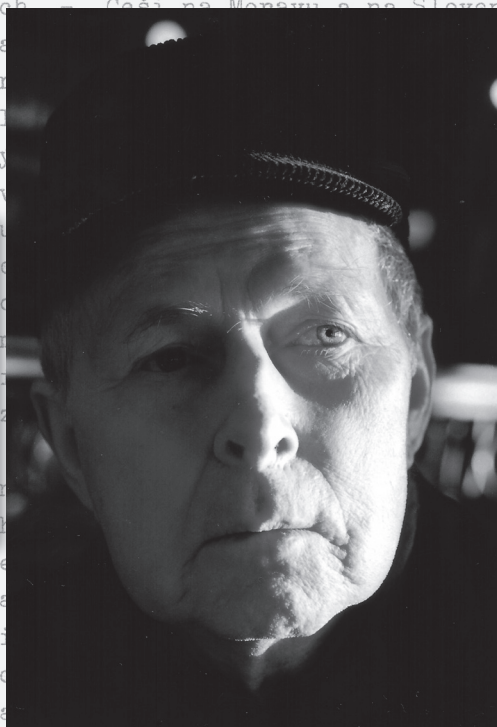
out mi
kiden
mim²⁰⁰ j
kiden
ion se
me ta
ny' p
A k
khr
nyulov
"To n
vuvod
"Tel
kide"

kelysa
k juu
kde me
- vuvod
le tu
kud tu
?
vuvod
khr
me khr
khr vuvod
khr

tan no vuvod.
"Juvet kof khr khr khr a vuvod vuvod
mizmor vuvodny' jubo khr, dal vuvod
jubo vuvodny' me khr a vuvod vuvodny' khr
vuvodny' me khr vuvodny' khr vuvodny' khr

Na vojnu jsem narukoval v místě svého zaměstnání v Povážské Bystrici. Jak bylo tehdy skoro všeobecným zvykem, byli branci posíláni velmi často do posádek a útvarů na druhý konec republiky - co nejdál od svého bydliště. Slovinci a chlapani z Moravy do Čech, Češi na Moravu a na Slovensko. Ne to sice pravidlem, ale praktikováno. Jsem na této zásadě vydělal: byl jsem bráněn na vojnu do Čech. Dokonce dost blbě (jako všichni) několik tvrdých týdnů doslova cepovali vojákům se vším v

řádky" patří. rozdíl že by přečet. K často vojně právě

Kristián Krušek. S Jirkou jsme se v službě a byli jsme výbornými kamarádky, pěstovali legraci a byli jistě vrátím na jiném místě svého ho tak prý pojmenovali podle sláby byl i přes své mládí vynikajícím kouzelníkem - manipulátorem a přinesl s sebou na vojnu dokonce kufr plný rekvizit, hlavně z oboru tak zvané mikr

magie. - A s ob tam byl s boláky obrovské puchýře, onuce (jak nám by simulanti. Popis vým jsem se setka pro vězně v Praze

u: na marodce. Já olní mi naskočily si vzal ponožky a ale byli dokonalí kapitulu, s něčím t h a hlavně v nemoc předbíhal.

Kristiána jsem jako poddůstojník pracovala na štáb

Jsem už podruhé viděl, CO VSECHNO dokáže člověk udělat, když se bláznivě zamluje. Kristián byl absolventem vinařské školy s maturitou (takové krásné povolání!) a několik let navštěvoval během svého studia i kursy magie. Nerad bych posuzoval něco, čemu příliš nerozumím, ale viděl jsem Kristiána při kouzelnické produkci na vojenském kulturním večeru. Mohu jen říci, že

OSUDOVÉ SETKÁNÍ

Do Prahy jsem začal jezdit prakticky ihned. Školení se konalo v Dejvicích v jednom vojenském objektu - bylo nás tam vždycky kolem třicet já byl jediný v hodnosti vojína. Od útvaru jsem odjížděl vždy brzo ráno a vracel se až pozdě večer : nikdo se nikdy neptal a nezjišťoval můj čas rozvrh. Moje vyprávění se teď bude zabývat ně setkání. Samozřejmě že nebylo náhodné, bylo n připravené a i všechny události poslední doby zmínil, tomu nasvědčovaly. Ovšem podrobnosti jsem se nikdy nedozvěděl - a také jsem o tom

St dost b Možnos co jse ještě zastav a velm sobě u zasalu podivn

"Nemus řekl n tuhle že byl Jeli j poblíž už stá Znal a co kdy kdo by stále to řík

Jis neodby důstoj vždy a neuvědomil, že i on musí mít jisté neobvyklý pocit. I třeba jak (z jeho pozice) riskoval. Nebo naopak jak dálece si byl předem jist. Hlavou mi bleskla i vzpomínka a myšlenka na onoho plukovníka wehrmachtu, který v závěrečných dnech války hovořil s mým nemocným otcem o svém synovi. Tohl všechno miproběhlo myslí, ale nebyl jsem vůbec schopn nic z toho poch

na klidném místě a i pak, když js eskutečný zážitek Věděl i o mém otc mohl znát jen něk o - jistě úmyslně ěty bylo patrné,

acela se stále těch obou skvěly e jednoho i druhé i jsem si ani

196
neuvědomil, že i on musí mít jisté neobvyklý pocit. I třeba jak (z jeho pozice) riskoval. Nebo naopak jak dálece si byl předem jist. Hlavou mi bleskla i vzpomínka a myšlenka na onoho plukovníka wehrmachtu, který v závěrečných dnech války hovořil s mým nemocným otcem o svém synovi. Tohl všechno miproběhlo myslí, ale nebyl jsem vůbec schopn nic z toho poch

R O Z H O D N U T Í

V té době patřila mezi mé oblíbené knihy i sbírka básní v próze od Miroslava Holuba. Nebyl to "profesionální" básník a spisovatel, byl to vědec, lékař - endokrinolog. Jedna z básní se jmenovala DVEŘE. Okamžitě jsem si tuhle věš
můj milovaný Bee
podob a způsobů
se jím vždy řídil
životě. Teď, když
"návodem". Uvádí

o vlastně totéž jak
dna - jen má mnoho
kaz. Od té doby jsem
ve svém nejsoukromnějším
že jsem se řídil sp

Jdi a otevři dveře
Třeba je tam
strom, nebo l
nebo zahrada,
nebo magické

Jdi a otevři dveře
Třeba tam pes
Třeba je tam
nebo oko,
nebo

Jdi a
Když
spas

Jdi a
I když
tíká
když
dítě
i když

Jdi a o

Aspoň
průvan
bude.

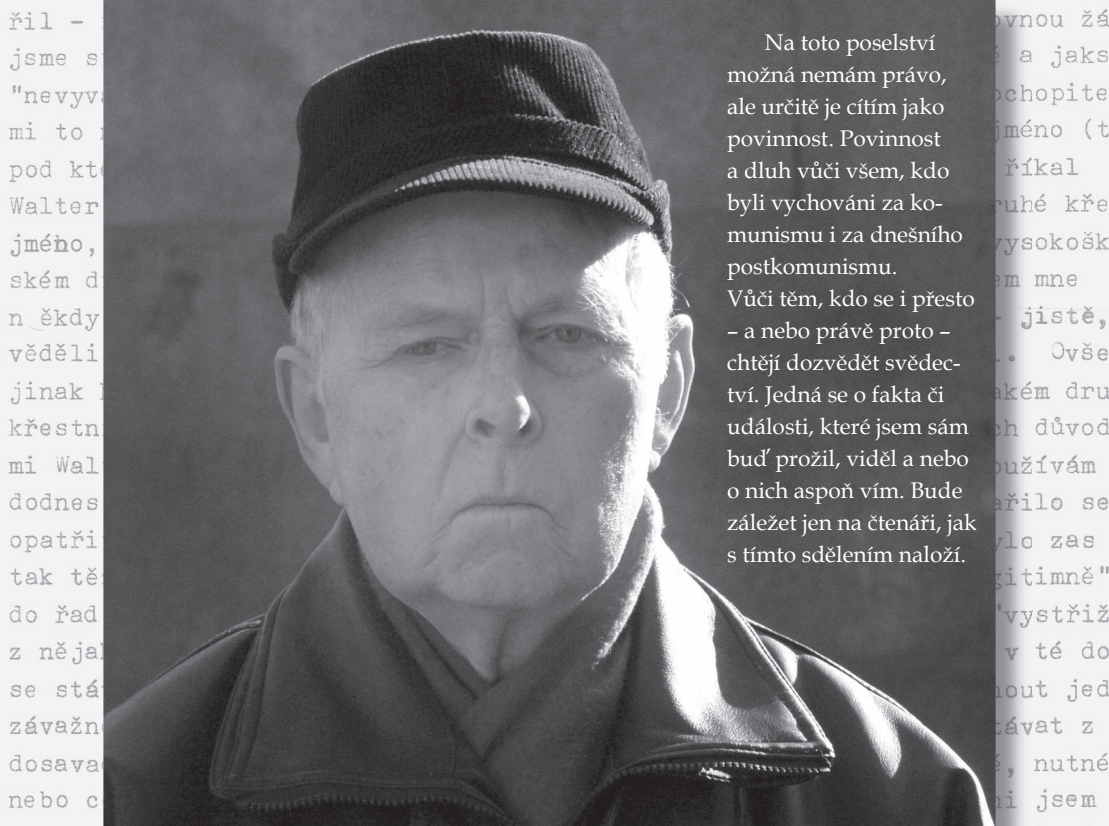
setkali

jsme se

Musím čtenáři samozřejmě říci aspoň základní, nutné informace o mém příteli. Píši "příteli", protože se velmi brzy tento vztah mezi námi vyt

Na toto poselství možná nemám právo, ale určitě je cítím jako povinnost. Povinnost a dluh vůči všem, kdo byli vychováni za komunismu i za dnešního postkomunismu. Vůči těm, kdo se i přesto - a nebo právě proto - chtějí dozvědět svědectví. Jedná se o fakta či události, které jsem sám buď prožil, viděl a nebo o nich aspoň vím. Bude záležet jen na čtenáři, jak s tímto sdělením naloží.

Vzkaz

neboli poselství, naléhavé sdělení všem těm, kdo se nebojí poznat pravdu o mnohých otázkách uplynulých let. Otázkách, na které byly odpovědi od konce druhé světové války záměrně zamlčovány nebo falšovány.

Na toto poselství možná nemám právo, ale určitě je cítím jako povinnost. Povinnost a dluh vůči všem, kdo byli vychováni za komunismu i za dnešního post-komunismu. Vůči těm, kdo se i přesto – a nebo právě proto – chtějí dozvědět svědectví. Jedná se o fakta či události, které jsem sám buď prožil, viděl a nebo o nich aspoň vím. Bude záležet jen na čtenáři, jak s tímto sdělením naloží.

Myslím, že jsou v podstatě tři cesty vedoucí k poznání. První je věřit všemu, co se mi ve škole k věření předkládá. Je to cesta nejsnadnější a velmi pohodlná. Druhou cestou je vlastní zkušenost – to je cesta nejtěžší a často velmi bolestná. Třetí cesta je mít schopnost vlastního úsudku a přemýšlení. Tato cesta je nezáslužnější. Je určena čtenářům tohoto poselství.

Elmar